

Willem de IV : heldendicht in VI boeken

<https://hdl.handle.net/1874/27055>

S. Fokke. inv. et fecit.

gle

**WILLEM DE IV.
HELDENDICHT**

IN VI BOEKEN,

D O O R

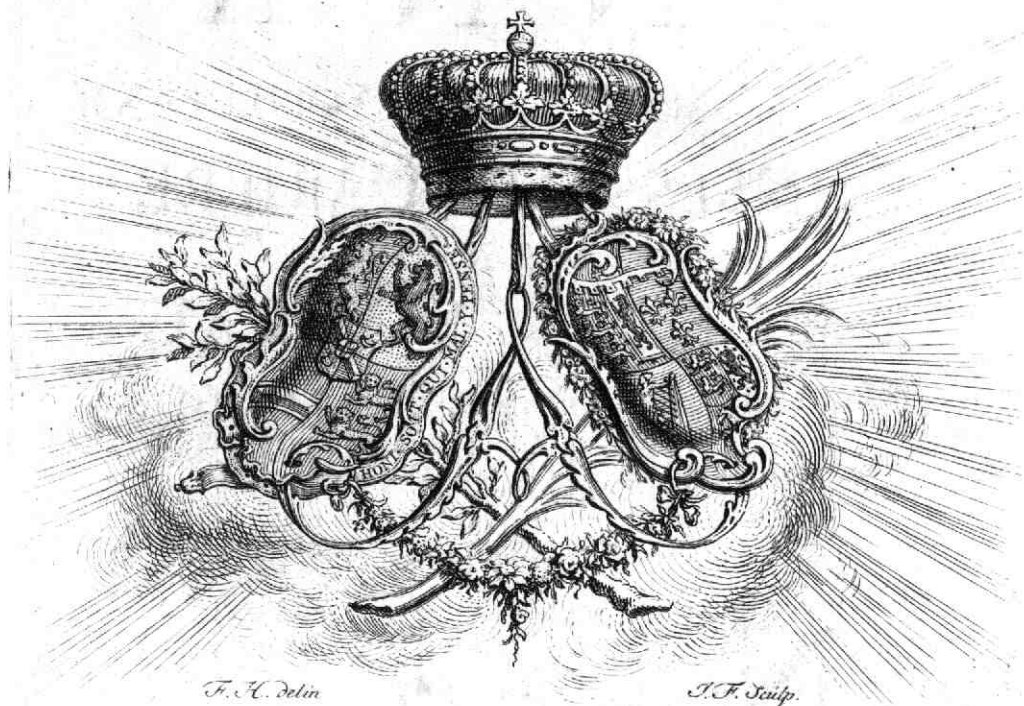
**MARGARETA GEERTRUID
VANDER WERKEN.**

T E L E I D E N,

By **CORNELIS VAN HOOGEVEEN, Junior.**

M D C C L X I I .

TOEWYING

AAN HAARE

KONINGLYKE HOOGHEID

A N N A

KROONPRINSESSE VAN GROOTBRITTANJE

PRINSESSE DOUARIERE

V A N

ORANJE EN NASSAU

GOUVERNANTE DER VEREENIGDE

N E D E R L A N D E N .

enz. enz. enz.

Nu is myn Clio 't krygsgeweld ,
En Mavors dreunend oorlogsveld ,
Ontkomen ; z' is een' drom van dond'rende gevaaren ,
Met Neêrlands Helden, doorgestreên ;
En heeft, door 't smookend zwavel heen,
'sLands vlooten zelfs verzelt op 't midden van de baaren.
Zy

T O E W Y I N G.

Zy heeft, in 't woeden van den ftryd,
Met een onwankelbaare vlyt,
De dappre zy bekleed van Naffaus groote Helden ;
Berugte Helden! welkers naam
De mond der nooit vermoeide Faam,
Door 's Werrelds ruime rond, altoos met lof zal melden.

Schoon vreefde zy haar trots gezigt
Aan 't all' verbaazend blixemligt
Van 't bulderend metaal op 't yfelykt' te zengen ;
Zy nam de Heldenveder op ,
En ftreefde fier naar Pindus top:
De Digtluft kon in haar geen laffe vrees gehengen.

T O E W Y I N G.

Dus heeft zy haar' Oranje Held
Naar 't blaakend Egtaltaar verzelt,
En is vermetel zelfs ter Trouwzaal ingedrongen;
Daar elk hem, en zyn Britsche Bruid,
Het oor vervulde met geluit
Van zegengalmen, aan zyn' Heildag toegezongen.

Nooit zag haar oog een pragt en praal,
Zoo groots als in die Bruiloftszaal:
De Min zat op een koets van louter goud verheven;
Zy tilde een' Scepter in de hand,
Doorwrogt met flonkrend diamant,
Waar op Vorst WILLEMS Feest voor eeuwig was gedreven.

Ter

T O E W Y I N G.

Ter linke zyde zat de Jeugt,
Gekoestert door een kuifche vreugt;
Op 't heerelykft' getooit met gloejende Safieren.
Men zag een' fleep van Minnegoôn,
Geleid door Citheréas Zoon,
Door 't midden van de zaal, op dart'le voetjes zwieren.

De Deugt, de Rede, en het Verftand,
Omringden vrolyk, hand, aan hand,
De vriendelyke zy der Vorft'lyke Egtelingen:
Hier zag men 't keurig Bruidsbanket
In gouden fchaalen opgezet;
Daar zag men Nectar in kristalle bekers fpringen.

T O E W Y I N G.

Nu stoft myn Zangnimph weêr op de eer,
Dat zy de Rykstelg, met haar' Heer,
Naar 't juichend Leeuwaarden mogt volgen, en geleiden;
Dan hoe zy vloog ter vlugt voor uit,
Om WILLEM KAREL, en zyn Bruid,
In Holland met ontzag en eerbied te verbeiden.

Nu meld zy weêr hoe zy haar' Held
Op zy bleef hangen, toen 't geweld
Des oorlogs hem 't bestier van Neêrland stelde in handen;
En hoe men hem ten Schutsheer koor,
Als Hollands Maagt den moed verloor,
Om Bato 's veege kiel te hoeden voor het stranden.

Toen

T O E W Y I N G .

Toen hy met wysheid en beleid,
Gepaart met moed en waakzaamheid,
Vorft Janus Tempel heeft gegrendelt en gefloten,
En Mavors, brullende van spyt,
In 't allerhevigst' van den ftryd,
Met lof voor eeuwig heeft van zynen troon gefloten.

Myn Clio volgde, wyd , en zyd,
Haar' Veldheer na , met liefde, en vlyt,
En is, zoo lang zy kon, hem moedig bygebleven ;
Maar , ach! de dood, daar 't all' voor bukt,
Heeft hem nu van haar afgerukt!
Helaas! hoe kon zy zulk een uur dog overleeven!

Nog

T O E W Y I N G.

Nogthans waart g' al uw zwarigheên,
Myn Nymph, nu eind'lyk doorgestreên,
Had gy niet weêr op nieuw gevaaren te bestryden;
Maar wie, wie zal u voor den Nyd,
Die steeds op yders glory byt,
Door zyn geneege gunst beschermen en bevryden?

Hoor toe, vermeet'le Zanggodin!
Volg nog éénmaal uw trotsheid in;
Verstout u, met ontzag, den bystand af te smeeken,
Van Haar, wier vorstelyke Naam,
Met lof vereeuwigt door de Faam,
Het reed'loos wangedrogt de tanden kan verbreeken.

Ding,

T O E W Y I N G.

Ding , ding naar een onsterflyke eer ,
En werp u voor de voeten neêr
Van Eng'lands Erfprinfes, om haar uw Heldenzangen
Te wyden : hoop van Haare gunst ,
Dat Zy uw ongeveinsde kunst ,
Uit mededogen, in genade zal ontfangen.

Want mogt gy, myne Digteres!
De gunst van deze Landsvoogdes
Voor uwe opregte vlyt, en Heldenyver, hoopen!
Die gunst, zoo vol ontzaglykheid,
Vernielde Momus onbescheid ,
En zette u straks de deur tot yders loffpraak open.

* *

Zoo

T O E W Y I N G.

Zoo voer 'k u onbevreesd tervlugt,
Met wasche vleug'len, naar de lugt,
En verge u 't Starrenlicht geheel naarby te komen.
Gy tilt, gelyk een' Phaëton,
De tintelglansen van de Zon;
Terwyl der digt'ren rei zelfs voor uw' val moet schroomen.

Dat nu, doorlugte Koningstelg!
U myn vermetelheid niet belg':
U, die door Pallas zyt bestraalt met hemelvonken,
Die Uwen geeft (door haaren glans
Geffiert tot aan den Starrentrans)
Met een aanbiddelyk vermogen heeft beschonken.

Zagt

T O E W Y I N G.

Zagtaardige toegeevenheid,
Een gloed van de Oppermajesteit ;
Meeft dierbaar daar zy 't hart der Grooten mag regeeren,
Zoo hoog aan UW gemoed verpand ,
Belooft m', ô Zon van Nederland !
Een Straaltje van UW gunft, dat 'k eeuwig zal waardeeren.

Nu ftapt myn trotsche Zangheldin
Vol moeds ter ruime werreld in ;
Befcherm, befcherm haar, door UW vriendelyk vermogen :
O Zegenfter van Nederland !
Reik haar door UWE gunft de hand ;
Hier door alleen word zy de fterfelykheid onttoegen.

T O E W Y I N G.

Vergun my dan, ô Ryksjuweel!
Dat ik U, met myn digttafreet,
Uit liefde en agting, nog een' heilwensch toe mag wyden:
Leg voor een wyl de Staatszorg neêr,
En wil, ei gun my zulk eene Eer!
Myn vlyt door eenen wenk van UW gezigt verblyden!

O vriendelyke Zegenzon!
Die, opgedaagt in Albion,
Thans Neêrland koestert door uw vriendelyke straalen:
Laat de invloet van uw glansryk licht,
Waar voor de Tweedragt beeft en zwigt,
Steets op den Batavier een' gloed van heil doen daalen!

Dat

T O E W Y I N G.

Dat FRISOOS zegenspellend Krooft,
't Welk steeds door liefde uw zorg verpooft,
Lang gulde lessen van UW' wyzen mond mag leezen:
Zoo zal 'sLands Vryheid aan den Stam,
Waar uit zy haar beginsel nam,
Tot in alle eeuwen haar behoud verschuldigt weezen.

M. G. VANDER WERKEN.

Te LEIDEN
den XVI van Sprokkelmaand
MDCCLVI.

OP
WILLEM DEN VIERDEN,
HELDENDIGT,
DOOR
MEJUFFROUW
MARGARETA GEERTRUID VANDER WERKEN.

Behaagt het dan aan uwe groene jeugt,
O fchrandre Maagd! der Zanggodinnen vreugd!
Befchonken met bevalligheid en deugd,

Uw voet te zetten:

Niet op een weg met rozen overspreid,
Daar Silvia haar' Koridon verbeidt,
En daar de liefde op 't geestigft streelt en vleit,
En spreit haar netten;

Daar

Daar Zefyrus , van geen orkaan ontruft ,
Door 't lommer ruifcht , en boet zyn' graagen luft ,
En zuchtjens looft, als hy zyn Flora kuft ,

Die geurig rieken :

Of daar Diaan , verzeld van haaren stoet ,
Wordt door den zang van Filomeel begroet ,
Wanneer de kim vertoont den fchoonften gloed

Na 't uchtentkrieken.

Begeeft gy u naar 't bloedig oorlogsveld
Daar Mavors heerscht ? Belloon de wetten stelt ?
Verdraagt uw oog dat menig dapper Held

Daar ligt verflagen ?

En kan het u , zo minnelyk van aart :

Dat de oorlogstoorts zo veel verwoefing baart ,
Dat hier en gins de heiren ftaan gefchaart ,

Zo zeer behaagen ?

Ei keer , fchoon u die graage luft verwon ,
Een fchõone Nimf ontwykt de heete zon
In 't ftille woud , by 't ruifchen eener bron ,
En fchept genuchten ,

Als

Als zy, in 't groen gezeten zonder schuld,
Een oorlogskreet, die al de lucht vervult,
Een zwaveldamp, dien haare reuk niet duldt,
Daar mag ontvluchten.

O MARGAREET! gun dat ik u belet
Dat gy dus graag de schelle krygstrompet
Aan uwen mond en zachte lippen zet;
Laat u bekoren

De zoete fluit of 't zevenmondig riet,
Speel Galathé, daar zy haar liefde biedt,
Verschrik ons niet door een ontzachlyk lied,
Maar streel onze ooren.

Doch welk een toon, wat zang verrukt ons hart!
Die heldenwyz' baart geenszins schrik of smart,
Maar wekt een moed, die fier en onbenart
Naar de eer durft streeven.

Is dit de Zwaan die ons verwellekoomt,
Die eertyds zich by Kromwyks dicht geboomt',
Alwaar de Vecht met kruiden is bezoomd,
Zo heeft verheven?

Neen

Neen, 't is een Maagd, die 't hart ten oorlog preft,
Die moedig stapt langs de omgewroete vest,
Daar menig valt, zieltogende en gekwest,

By rook en vonken.

Zy maalt de kragt der Bondgenooten vuift,
Die wegsleept, velt, en doordringt onbezuift,
Als of een zee door dam en dyken bruischt,

Van moordluft dronken;

Het zy hun moed der Gaulen wapens terg'
By Hochsted, of verschrikten Schellenberg,
Of Ramellies, daar bloed, en brein, en merg

Bevekt de landen;

Daar FRISO, als de Macedoonsche held,
De sterkte breekt zyn 's vyands met geweld,
Aan 't hoofd zyn 's volks, dat alles nedervelt,

Of slaat aan banden.

Triomfen, ach! met bloed te wreed geveerd,
Daar menig held wel eeuwige eer verwerft,
Maar teffens al te deerlyk 't leven derft,

Van één gehouwen.

* * *

Het

Het levenslicht dat zo veel heils belooft,
Wordt, bitter smart! het vaderland ontroofd,
Niet in den kryg, maar in den vloed gedooft,
Met 's volks vertrouwen.

De Zangheldin verpoost door vreugd die rouw,
Als uit den schoot der hooggeboore Vrouw
Een spruit ontstaat, de vrucht van 's Prinzen trouw,
Die schoon zal bloeien.

Dit 's 't voorwerp van dees braave heldenluit,
Dat vroeg al muntte in alle deugden uit,
Wiens hoofd eerlang veel wetenschaps besluit,
Wiens tong zal boeien.

Zy zingt die Prins, zo wel, zo teêr bemind,
Die, toen zyn jeugd tot huwen werdt gezind,
Omhelsde als bruid een 's groten Koningskind,
Naar zyn waardyë.

Zy viert dees Trouw vol uitgeleeze praal,
En zet haar voet in 's Vorsten bruiloftsmaal,
Daar springt de wyn, zich spieglende in den schaal,
Daar 's lekkernye.

Daar

Daar na voelt zy noch meer haar' lust verwekt,
Wanneer die Vorst al 't land tot Schutsheer strekt,
Daar hy van 't volk de harten tot zich trekt,

Die hem aanbidden.

Zyn edle moed, begaan met 's lands elend,
Stygt fier te paarde, en voert den kling, en rent,
Wyl hy alom der Staaten benden zendt,

En waakt in 't midden

Die heldre zon verspreit zyn vredelicht,
Waar voor 't gespook des oorlogs beeft en zwicht,
Het Vaderland is aan zyn deugd verplicht

Het ademhaalen.

De Schelde ziet haar Bergenopdenzoom,
Dat in 't beleg zich hield zo braaf, zo vroom,
Doch snel verrast als in een veegen droom,

Op nieuw bestraalen.

Maar welk een klacht, wat akelig geschreeuw,
Bedwelmt op nieuw des Hollands fieren Leeuw,
Daar hy veel heils zich spelde? een schooner eeuw,

En gouden' tyden?

Dees Clio treurt, ô al te bittren ramp!
Zy ziet, helaas! des Prinzen levenslamp
Vergaan, gedoofd in eenen rook en damp,
O smertlyk lyden!

Daar ligt van 't land de welluft en de hoop,
Wiens wyze mond van enkel honig droop,
Wiens zuiver hart noit wrevlen moed be kroop,
Maar mededoogen.

Gewis deez' galm bleef klaagende, als verftikt,
Zo niet een ftraal des hemels hadt geblikt,
En 't vorftlyk huis niet gunftig hadt verkwikt
De treurende oogen.

Hoort, hoe verbreit dees wakkre Zangheldin
Met luft den lof van de edele Vorftin,
Die 't land bezorgt met moederlyke min,
En ftelpt zyn wonden.

Het droevig oog zet wêer een' zoeten lonk,
Als zy de Spruit des ftams die heerlyk blonk,
Een gift zo fchoon als oit de hemel fchonk!
Ziet toegezonden,

Wier

Wier bloesfem spelt het rypfte en duurzaamfte ooft,
Dat door het vuur der wysheid wordt gestoofd,
Omheint van glans die noit worde uitgedoofd:

De vreugd der fteden.

Myn Dichteres zingt op een blyden trant
Die zoete hoop van 't vrye Nederland,
Voor wien elks hart in zuivre liefde brandt,

En stort gebeden.

Wie is 'er toch die in haar vreugd niet deelt,
Als haar dees Prins, daar 's Vaders aart in speelt,
En KAROLYN', die 't hart der Vorften streelt,

Houdt opgetogen?

O Zangeres, die als een jonge bruid
Zo lieflyk zingt, wat dank verdient uw luit?
Gy die gelyk een bie op 't geurigft kruid,
Zyt uitgevloogen.

PHILIP ZWEEERTS.

OP DE UITGAAVE
VAN
WILLEM DEN VIERTEN,
IN HELDENDICHT.
DOOR
MEJUFFROUW
MARGARETA GEERTRUID VANDER WERKEN.

Volgde eertyds de * Vechtſche Zwaan,
Toen Hy WILHEMS lof trompetten,
En in heldren dag mogt zetten,
’t Spoor op van den Mantuaan;
Thans mag ’t eene Maagd gelukken,
Loof op Pindus kruin te plukken!

’t Belge

* *De Heer L. Rotgans.*

't Belge u niet, gemyterd Sticht,
Dat de blyde Ryn-Najaaden,
Vrolyk dartlen, spartlen, waaden ;
Daar ze in fierlyk Heldendicht,
Langs de Leidfche klavervelden,
FRISOOS deugden hooren melden.

FRISOOS deugd! hoe, zangeres
Wekt die naam uw oog tot weenen?
Is uw blozend rood verdweenen?
Zoektge voor Lauwrier, Cypres?
Brenge dit uw bedaarde zinnen
Het voorleedne weêr te binnen?

Denktge noch hoe zyne min,
Op het noemen van Oranje,
Trof de Kroontelg van Brittanje,
's Lands aanminnige Vorstin?
Of doet u 't herdenken beeven
Datge Hem den geest zaagt geeven?

Bil.

Billyk zuchtge, doch fchep moed ;
Zweeft zyn ziel, al 't aardfch onttogen,
Boven lucht en ftarrenboogen :

Hy herleeft in edel bloed !
In een bloed 't welk aan de vryheid,
Dierbaar heil voorfpelt en blyheid.

Droog uw' traanen, ban uw' fmart ;
VAN DER WERKENS Dichtgedachten,
Zweeven, als op Feniksfchachten ,

Streelen de ooren, treffen 't hart :
Daar ze poogt op Heldetoonen,
Vierden WILHEMS Deugd te kroonen.

't Luft my dan een Letterkrans
Op dit breinryk hoofd te zetten ;
Spyt de Nyd, die 't wil beletten ,
Schrandere brein, zo ryk van glans !
Wie uw' yver ook moog' wraaken ,
Ons kan uw gezang vermaaken.

Schaft

Schaft Ge zo veel lekkerny
In de Lente van uw leeven,
Wat zal ons de Herfst niet geeven,
Vruchten, grooter van waardy;
Wen Ge door uw puikgedichten
Neêrlands zangkoor blyft verplichten.

Volg dus na het loflyk Spoor
Van drie schrandere KATRYNEN,
Die als flonkerstarren schynen
In Apolloos Tempelkoor.
Tragt, in 't zingen wel bedreeven,
Deeze in vlugt voorby te streeven.

Laat die zucht tot edle kunst
Niet verkoelen nooit versterven,
Maar u altoos doen verwerven
Yders achting, liefde en gunst.
Schenk meêr keur van Dichttafreelen,
Waar in geest en vinding spelen.

* * * *

Zo

Zo beklint Ge door den tyd,
Langs de steile wenteltrappen,
De Eerkapel der weetenschappen;
Daar tot loon voor moeite en vlyt,
Gy uw hoofd zult zien versieren,
Met een krans van lauwerieren.

Ja, zo lang de gryze Ryn
Komt langs Leidens muuren stroomen,
En zich, schaduwryke boomen
Spieglen in het kristalyn;
Zo lang zal men kunst waardeeren,
En uw Naam in WILHEM eeren.

Utrecht;
den 28. January 1756.

G. MUYSER.

Tempore & Studio.

WILLEM DEN VIERDEN,

In Heldendicht beschreeven

DOOR

MEJUFFROUW

MARGARETA GEERTRUJD VAN DER WERKEN.

Wie is verliefd op onnavolgbre klanken?
Die treê gerust dit schoone dichtperk in;
En wil met my deez tiende Zanggodin,
Voor 't heerlyk stuk, zoo luifteryk, bedanken:
Zy zet der kunst een' fchat van vinding by,
Gekast in 't goud van zuivre Poëzy.

Nu spant de vreugd, de dankbre vreugd, myn snaaren;
Ik ga ten rei op VAN DER WERKENS lier;
En volg Haar na, daar Zy met grootschen zwier
En speelt en kweelt en dobbert op de baaren
Der Poëzy: wyl niets Haar drift belet,
Nu Zy die kunst in 't volle daglicht zet.

***** 2

Zy

Zy was belust Vorst **Frico's** deugd te roemen ;
Dus , afgerecht in keur van toon en maat ,
Vergast Ze 't oog op heldendichtsierraad ,
En strooit voor ons deeze uitgekijpte bloemen :
Met eige hand in Clio's tuin vergaard ,
En tot een krans voor 't heldenhoofd gespaard .

Zy kan , Zy wil , zyn' grooten roem verheffen ,
Haar Fenixveêr vereeuwigt zynen naam :
Hoe ! is hier toe een maagdehand bekwaam !
Weet Ze in Haar jeugd die kleuren reeds te treffen !
Wat zien we dan , als eens die morgenzon
In vollen dag praat op den Helicon ?

Haar wakker brein , door eedel vuur aan 't branden ,
Heeft **WILLEMS** beeld zoo geestig afgemaald ;
Dat zelfs Apoll' , wiens gunst Zy heeft behaald ,
Dit kunstjuweel , verheugd met eigen handen ,
In 't heiligdom der dichtren hangt te pryk ;
En stelt Haar lier aan Rotgans lier gelyk .

Hoe

Hoe dreunt Haar stem by 't klatren der musketten,
Als Zy den Vorst ten oorelog verzelt;
Zyn' heldenaart en kloeke deugd vermelt;
By 't slaan der trom en steeken der trompetten:
Dan ryst Haar toon by 't ryzen van zyn' moed,
En kroont in 't eind hem met een' lauwerhoed.

Maar ook hoe zacht en lieflyk kan Ze speelen,
Wen Ze ons verhaalt het Akensche verbond;
Dan vloeit een dauw van blydschap uit Haar' mond,
Dan weet Ze een lied, een rollend lied te kweelen:
En voert, gehuld met een' olyvenkrans,
Gantsch Leeuwendaal op 't vreedeveld ten dans.

Vlecht dan Haar' naam, ô Febus lievelingen!
Vlecht dan Haar' naam, het wordt u toebetrouwd,
Op paerlemoer met eeuwig blinkend goud,
Meldt, hoe Zy wist in 't dichttrezor te dringen:
Hoe Ze, opgewiegd door 't vriendlyk Negental,
De vingers huuwt aan vloeyend' hemelval.

Zy

Zy streelt de ziel door streelende gedachten;

Zy rukt ons weg door vinding, maat en taal,

En schaft voor 't oor een keurelyk onthaal;

Zy leeft en zweeft op Agrippynsche schachten:

En slicht zich zelve een' zuil, die nooit vergaat,

Een eerebeeld, dat nyd en tyd weêrstaat.

Dit Hoofdsche stuk, zoo Vondryk, zoo verheven,

Maakt haar bekend, vereeuwigt haaren lof,

En geeft de pen van duizend ruime stof:

Ja Kunstmeestresse! uw Naam zal altyd leeven,

Zoo lang het volk, dat Bato's erf bewoont,

Nog lust en smaak in taal en dichtkunst toont.

JAN WILLEM ROSCAM.

Tempore & Studio.

Aan
MEJUFFROUW
M. G. VANDER WERKEN;
By 't uitgeeven van haar Heldendicht,

WILLEM DEN VIERDEN.

Wat drift of u bezielde, is 't my vergund te vraagen?
Wat gaf u moeds genoeg, roemwaarde Kunstheldin!
Wat Godheid voerde u op tot zoo verheven zin,
Om vierden WILLEMS roem der wereld rond te draagen?

Gy hebt aan mannenwerk uw teedre hand geslagen!
Doch, daar Gy FRISO voert ten derden Hemel in,
Plaatst Ge ook uw Naam om hoog aan Febus Tempeltinn',
Dies Gy zoo groot een keuze u nimmer zult beklaagen.

Men eere u billyk als Apollo's Priesterin!
Zyn Geest blies u gewis die eedle stoutheid in,
Waar door Ge aan 't Dichterdome van Neerland kunt behaagen.

Is dit, roept elk, de bloem van kunst en lettermin,
Die ons uw Lente geeft? ô loffelyk begin!
Wat vruchten wacht men dan van uwe Zomerdagen!

W. KROON.

Tempore & Studio.

Z E G E K R A N S
Voor MEJUFFROUW
M. G. VAN DER WERKEN.

By 't uitgeeven van haar Heldendicht

WILLEM DEN VIERDEN.

Zoo een der oude wereld wyzen,
Altoos bezorgd voor de eer van 't minnenswaard geslacht,
Te recht by hen op 't hoogst geacht,
Nu 't hoofd verhief om u te pryzen,
ô Duitfche Saffo! die uw tyd,
Uw Levensmorgenftond, die pas ter kimm' kooft ryzen,
Der Dichtkunft hebt gewydt.

Zoo bleef ik, voorwerp van myn zangen!
Niet angftig in de keus, of ik uw minzaamheên,
Of wel uw juistgevormde Leên,
Waar door Gy harten houdt gevangen,
Den voorrang gaf; die fchrandre geest,
Prees uwe kundigheid, waar van wy blyk ontfangen,
Gewis het allermeest.

Zwyg

Zwyg Lesbos! zwyg gy Griekſche Steden!
(Dus ſprak dat wyze Hoofd, lag niet zyn tong in 't ſtof)
Dit Pronkjuweel verdiend meer lof,
Dan Saffo, by u aangebeden:
Die, daar ze aan de oevers van den Ryn;
Den Vechtſchen Maro zoo manhaftig na durft treden,
Elk doet verwondert zyn.

Ja heur vernuft, zoo fyn geſlepen,
Verkieft geen laage ſtof, haar meeſterlyke hand
Schetſt ons den Held, die 't Vaderland
Verloft heeft, toen het was benepen,
Door binnentwift en boos geweld;
Zy zingt hoe FRISO 't ſtaal heeft moedig aangegrepen,
En Neérlands ruſt herſteld.

Haar Clio, niet dan friſche bloemen
Gewoon te ſtrengelen, vertoon ons hoe die Vorſt,
Het laſtig ſtaatsjuk heeft getorſt;
Hoe hy, die wel te recht mogt roemen
Op minzaamheid en taai geduld,
Toen 't laſterlyk vergif beſtond zyn deugd te doemen,
Wierd onverwagts gehuld.

* * * * *

Met

Met hoe veel onvermoeide zorgen,
Dat wonder onzer eeuw, en haardsteede en altaar,
Gered heeft uit het grootst gevaar;
Hoe hy tot d' avond van den morgen,
Geleertheid, krygskunst, koopmanschap,
Behartigt heeft, hoe niets zyn doorzicht bleef verborgen,
Op dien verheven trap.

Maar hoogheid is niet vry van daalen.
Wat baat het dat men zy een lust van 't Vaderland?
Wat voordeel geeft een sneég verstand?
Daar eens de Dood moet zegepraalen:
Niets is 'er schootvry voor heur schicht;
Dit toont myn Kunstvriendin, als ze ons de droeve zaalen,
Affchildert in haar Dicht.

Die Lykzaal gantsch met floers omtogen,
Een akelig gezicht! een schaduw van de Dood!
Daar Neêrlands Heil zyn dagen floot,
('t Herdenken parst my 't vogt uit de oogen)
Word echter door een Zon bestraald;
Een jongen WILLEM is 't, in wien het groot vermogen
Des besten Vaders praalt.

Die

Die heldre Zon blyve altoos schynen ,
En volg met mannenmoed den nooit ontaarden Stam,
Waar uit Hy 's levensoorsprong nam :
Geen druk doe ooit zyn welstand kwynen!
Maar opgekweekt door ANNA's zorg ,
Streck' Hy voor Nederland , met de eer der CAROLYNEN ,
Altoos een vaste Borg.

Wien pasten 't best , die tafereelen
Te schilderen , dan U , ô fieraad van uw tyd !
Vergeefs poogt de afgunst , haat en nyd ,
U den verkreegen roem te ontsteelen.
't Is waar Gy hebt iets groots bestaan ,
Dan wie zou nu niet graag in Uw verdiensten deelen ,
Nu 't werk is afgedaan !

Mogt wakkre *Rotgans* lof behaalen ,
By al wie kunst bemind , toen hy met juistten zwier ,
Door 't streelen van zyn gouden Lier ,
Den derden WILLEM af kwam maalen :
En ziet bekrante *Feitama*
Aan 't blaauwe dak zyn Naam met 's grooten HENRIKS praalen ,
Gy volgt hun voetspoor na.

* * * * *

Vaar

Vaar voort dan in die nutte *WERKEN*,
Zoo blyve Uw Naam, met die van Uwen Held vermaard,
Van daar het Zonlicht word gebaard,
Tot daar het ziet zyn loop beperken.
Zoo noemt u elk, ô Dichtvriendin!
Terwyl uw Lofgalm zweeft op onvermoeide vlerken:
De tiende Zanggodin.

Ik voel door vreugd en spyt me omringen,
(Verschoon dit zwak) terwijl 't een tedre Maagd gelukt,
Dat zy het kraakend Dichtloof plukt,
Dat ze in het heiligdom mag dringen
Der kunst, die door haar glansryk schoon
My in haar dienst verbind; 'k zoek echter voor myn zingen
Uw vriendschap slechts tot loon.

Utrecht 22. February
1756.

J O A N S T O U W.

Tempore & Studio.

O P
WILLEM DEN VIERDEN,
HELDENDICHT

DOOR

MARGARETA GEERTRUID VANDER WERKEN.

Kon Orfeus, door zyn Lier, het wreed gediert hun ooren
Zoo streelen, dat al 't woest hun 't eenemaal ontviel,
Dan zal myn Dichtvriendin,
Nog meer door vlyt en geest een reedlyk mensch bekooren,
Dit heeft een waarheid in.
Zing op dan MARGAREET, dat uw vernuft niet zwicht
Voor uw bekoorlykheden,
Zoo steltge uw gaaven (onnavolglyk) in het licht,
Die waardt zyn aanbeeden,
En streelt dus 't oog door 't schoon, 't hart door uw edle ziel.

* * * * *

F. D. V. WIL-

WILLEM DE IV. EERSTE BOEK.

I N H O U D.

De Faam, wier woelend hof op zuilen is gebouwt,
In d' edlen lof des Stams van Nassauw opgetoogen,
Verbaalt, dewyl haar 't geen gebeurt is aanbetrouw't,
Hoe gantsch Europa blaakte in bloedige oorelogen,
Na dat zy eerst de vrede, in 't kort, heeft afgemaalt,
En met wat zugt voor 't volk vorst Willem van Oranje,
Wiens groote Naam al-om met gulde lett'ren praalt;
's Lands hulp, en toeverlaat, de luister van Brittanje,
Zyn Ryk en Troon verlaat, en trekt naar Nederland,
Om, door zyn' wyzen raad, den Staat tot hulp te strekken:
Hoe hy te veld streeft, daar het krygs-vuur deerlyk brand,
Om, door zyn dapperheid, elks dapperheid te wekken:
En hoe zyn levens-licht op 't wreedst' werd uitgedoof't,
Wanneer men van zyn hand zig niet dan beil beloof't.

Niet verr' van daar de zon zig uit de golven
tilt,
Heeft, naar men zegt, de konst al haare magt
gespilt.,

Om een voortreffelyk en fraai gebouw te fligten: *Woon-*
Een keurig oog word daar gestreelt met puikgezigten, *plaats*
der
Faam.
A Die

Befchry- Die door 't verwond'ren, elk om ftryd, zyn aangebeên.

ving van Men ziet aldaar terftond door gantsch de werreld heen,

de zelve En kan een yder, wat hy zegt, of doet, begluuren.

Dit groots Gefigt is niet omheint met marm're muuren;

Maar met een hoog gewelf van koper, dat al-om

Weêrgalmt, van't geen dat hier op aard' gefchiet: 't gebrom

Van all' wat loff'lyk word genaamt, klinkt daar in de ooren

Der geener, die beluft mogt zyn iet nieuws te hooren:

Daar 's een geftaâg gewoel; dog met een zagt gedruys,

Net of men hoorde gantsch van verr' het ftil geruyfch

Van een vermoeide zee, wier tuimelende baaren,

Op 't hoog beveelen van Neptuin zyn aan 't bedaaren.

Alwaar Hier fpelt er een den lof van een volmaakte trouw;

alle Een ander weêr verkond een onuitspreekb're rouw,

nieuws Die land, en kerk, en ftaat, in zwaarigheden dompelt,

wort En 't angftig algemeen met droefheit overrompelt.

verkon- De een heft een' eergalm op, ten dienfte van Bellôon:

digt. En de andre zingt tot lof van Cithereàs Zoon;

Die wederöm vermeld de dappre helden daaden,

Van hun, wier kruinen met lauw'rieren zyn beladen,

En welker jeugt wert aan Gradivus toegewydt,

Die wederkeeren als verwinnaars uit den ftryd.

Hier

Hier woont een Maagt, die 't all' doorsnuffelt met haar oo-<sup>van haar
persoon.</sup>
 Ik wierd onlangs als in verwond'ring opgetoogen, (gen,
 Wanneer 'k haar aanschyn zag, waar op de majesteit,
 Gepaart met zedig schoon, vol luister lag verspreit:
 Ik dagt, zou dit ook wel een Godheid mogen weezen;<sup>hoeda-
nighe-
den.</sup>
 Men kon de opregtheid uit haar vriend'lyke oogen leezen:
 Zy droeg om 't blanke lyf een' gordel van satyn: ^{kleding.}
 De waarheid moest al-om haar begeleidster zyn:
 En 't geen nog strekte, om haar te meerder te versieren,
 Was 't lang gekrulde hair, dat m'om haar' hals zag zwieren:
 In de eene hand had zy een trotse lugt trompet, <sup>manie-
ren.</sup>
 Die, op een' schellen en verheeven toon gezet,
 Door haar bestuurt wiert, om ons 't beste nieuws te melden.
 Nu scheen zy ook den roem van de allerbraavste helden
 Te willen blaazen in 't geheugen van den tyd:
 Zy sprak, ei oeffen nu een onvermoeide vlyt, ^{redenen.}
 Laat u den luister van een ed'le stoff bekooren;
 Een stof bekwaam elks' vlyt en digtluft aan te spooren:
 Maar 't schynt gy zyt benieuwt te weeten mynen Naam,
 Hoor toe (dus voer zy voort) ik ben de vlugge Faam,
 En'k zal u, door myn'komst, iet groots te kennen geeven.
 Dealoudheid heeft voorheen met gulden inkt geschreeven,

*Zy baalt
den lof
van de
Prinsfen
van O-
ranje op.* In 's lands historyblaân, hoe Nassauws vorsten lof,
Door dapperheid en moed, klom tot aan 't starrenhof:
Die vorsten (die, ten schrik van 's vyands oorlogsplaagen,
Hun dierbaar helden bloed voor Neêrland dorsten waagen,

*Die de
bescher-
mers van
Neêr-
lands
vryheid
zyn ge-
weest.* En Batós wettig erf verdedigden door 't zwaart)
Alöm in glory, en kloekmoedigheid, vermaart.
By groot en klein gemint, gevreeft, en aangebeden,
Om hun volmaakte deugt, en vorstelyke zeden:
Bevcelende hunn' Naam dus aan de onsterf'lykheid.

Wat heb ik menigwerv' hun dood met druk beschreid!
'k Vergeet niet ligt den lof van hunne krygsbedryven,
Die nooit de tyd uit myn geheugenis zal wryven.
Zoo lang Latona's Zoon de dagkaros beftiert:
Zoo lang zyn glansryk ligt door bosch' en dalen zwiert:
Zoo lang hy zyn gespan uit de ooster kim zal mennen:
Zweeft Nassauws lof en roem op adelaare pennen,
En Neêrland blyv' bekend, wie 't uit het slaafs geweld,
Der Spaansche dwing'landy, in vryheid heeft gestelt:
Dog om naar eisch den roem dier Helden af te maalen,
En hier de glory van hun daaden te bepaalen,
Waar veel te lang, en 'k heb dit meer dan eens bestaan;
't Geluft m' op heden van Prins FRISO's helden daân

*Waar-
onder*

Te

Te spreekē , die (uit dit doorlugtig bloed gesprooten) ook uit-
munt,
 Door elk wiert gewaardeert; een voorbeeld aller grooten: Prins
WILLEM
de vierde.
 Een Schutsheer voor den Staat, die door zyn dapperheid,
 Met zoo veel blyken van een waakend krygsbeleid,
 'sLandsvolk heeftvrygekogt van'twoën des oorlogsplaagen,
 Om de afgematte rust der vryheid te onderschraagen.
 Zyn onvolpreeze deugd was yder wel bekend: wiens
deugden
 O ja! van daar de zon zelf uit het oosten rend, een yge-
lyk be-
kent zyn.
 Tot daar zy zinkt in't west', heeft elk voor zyne gaaven,
 Den vorstelyken lof in 't gunstig hart begraaven:
 Een Prins, met regt genaamt de luister van Euroop,
 Des oorlogs geesselzweep, der Batavieren hoop. Zy be-
weens
zyne doot
nog mes
droef-
heid.
 Nog stort ik traanen (en met schrik) op 't kout gebeente,
 Daar 't legt gekerkert in een treurig zerkgesteente:
 En zal den eergalm, die zyn afch geheiligt is,
 Gestraag verbreiden, met een diepe eerbiedenis.
 Maar schoon't herdenken aan de ontelbaare oorlogsrampen,
 Daar 't vrye Nederland steeds tegen had te kampen,
 My nog de ziel ontroert; en 't binnenst' van myn hart.
 Ophet gevoeligst' grieft: schoon my 't verhaalen smart;
 Ik weet het zoude u thans geen kleen genoegē geeven,
 Dat ik door een verhaal 'sLands heirbaan op wou streeven;

*en toont
zig be-
reid een
verbaal
te doen,
van de
oorlogen
naar het
sluiten
van de
Vrede
te Rys-
wyk, in
Europa
voorge-
vallen:
begin-
nende
met een
beschry-
ving van
die Vre-
de.* Wel aan (dus voer zyvoort) het strekt my tot vermaak,
Uw' weetlust te voldoen, in zulk een groote zaak.

De derde WILLEM, uit de helden van Oranje,
Betrad als Koning reets den troon van Grootbrittanje:

Wanneer de vrede, met een vriendelyk gelaat,

Weêr onder 't oog verscheen van Neêrlands vryën staat.

De rust herleefde weêr, na 't woeden der gevaaren;

Dog, als een donderbui eerst komt aan het bedaaren,

Volgt dikwyls harde wint, en guure hageljagt:

De elende was nu ook nog niet ten eind' gebragt,

's Lands vrugtbaarheid versmolt in strenge watervloeden:

De winter duurde lang, en scheen nu uit te woeden:

Hy wou niet wyken voor de lente, die voorheen,

Op zulk een' tyd van 'tjaar, lang voor ons oog' verscheen.

*onvrugt-
baarheid
der lan-
deryen.* De bloemen sloegen zelf, om hun gelaat, aan 't treuren:

En't veldgewas dorst naauw het hoofd uit de aarde beuren.

De milde Ceres stond verbaaft op dat gezigt:

De landman had zyn werk nu onbeloont verrigt,

En schuilde in zyne stulp, voor felle regen vlaagen;

Dewyl hy dog geen vrugt mogt van zyn akkers draagen.

De nooddruft perfte 't volk met duurte en hongersnood:

De kinders schreiden uit gebrek op 's moeders schoot,

Maar

Maar naauw'lyks had het jaar tweemaal zyn' rond gebogen, de welke weder werd verzegt, door een aangename tyd.
 Wanneer de Alzeegenaar door 't zugten werd bewoogen;
 Men zag de landen weêr met vrugtbaarheid bekleên:
 De Mildheid daalde, met haar' Horen, naar beneên,
 En schonk weêr d'oude kragt aan beemden en landsdouwen:
 Nu mogt men weêr Gods gunst, gelyk voorheen, aanschou-
 Het veld wierd over-al met goudgeel koorn belaân: (wen.
 De schuuren zwollen van den oogst, elks winst groeide aan:
 De nyvre bouwman deed zyn' arbeid met genoegen:
 En liet zyn offen, met meer lust, voor't kouter zwoegen.

Maar, ag! 't genot dier vreugt, hoe zoet, was maar geleent;
 De velden rookten nog van't bloed; Het kout gebeent'
 Der braave helden, die met moed het dierbaar leeven,
 Ten best der Vryheid, aan 't gevaar ten prooi gegeven,
 En geöffert hadden, lei alöm door 't land verstrooit,
 Mars had naar 't schein al zyn bedryv' nog niet voltooit: aanvang van d. o.
 De woedende Belloôn, van roof en moordlust dronken, oorlogs twist.
 Deed weêr 't onëdel vuur des oorelogs ontvonken:
 Een yselyke kreet vervulde straks de lugt:
 Men wiert op nieuw voor kryg en lyfsgevaar bedugt.
 De Twistgodes verscheen uit 's afgronts duist're kolken,
 En strooide een helsch venyn in 'tmidden van de volken.

De

berok- De Koning Lodewyk, door gloryzugt verdwaalt,
kent door
Lode- Vond in te naauw een' perk zyn trots gezag bepaalt: (ken
wyk de
XIV Ko- Hy dagt het gantsch heel al moest voor zyn grootheid buk-
ning van
Vrank- (Maar 't was Gods hand, die zynen aanslag deed mislukken)
ryk: Pas hoorde men de maâr van Koning Karels dood,
 Wanneer hy het bederf van heel Euroôp besloot.
die de Hy brak eerlang de nieuw gestaafde vreêverbonden:
pas ge-
slotene En eed, en pligt, werd dus bedriegelyk geschonden.
Vreê ver
bonden 't Bloeddorstige geweer tot moord en kryg gewet;
verniet-
zigt. En 't vreedzaam Nederland de voet weêr dwars gezet.
 Men was verplicht het vuur des oorlogs aan te steeken;
Noodza- Of moest, helaas! zyn regt, en vryheid zien verbreeken,
kende
den Staat Dus trad de Koning van het magtig Engeland,
hem den
oorlog Met de andre vorsten, in een onderling verband,
te ver-
klaaren. Om Neêrland, als voorheen, zyn' bystand aan te bieden.
 Het srydbaar helden bloed geraakte straks aan 't zieden,
 Elk gaf een ed'le blyk van moed en dapperheid:
 En toonde ten gevegt zig vaardig en bereid.
 Mars opende 't gordyn des oorlogs treurtoneelen,
 Waar op de legerknaap de krygsrol moest volspeelen.
Vulkaan Vulcanus smeede, tot in 't holste van den nagt,
smeed
de waa- De waapens voor den sryd, tot sterking van 's lands magt.
pens.

Men

Men hoorde wyd, en zyd, de krygstrompetten steeken:
En niet dan van gevegt, en bloed vergieten spreeken.

De herffst maand kwam ter baan, en bragt ons het gerugt Dood
Van Jacobs dood; Louis, voor geen gevaar bedugt, van Ko-
Erkende in weerwil, en ten spyte van ORANJE, ning Ja-
Straks eengewaande Prins voor Koning van BRITTANJE. cob, Lode
De groote WILLEM, den bezitter van dien troon, wyk ver-
Beschouwde (en wel te regt.) 't bewyzen van dien hoon, klaard de
Ook als een' vrede breuk: hy wet zyn' strydb're degen gewaan-
Waardoor hy menigwerf den zegen had verkregen. de Prins
van Wal-

Hy gespt het oorlogs zwaart kloekmoedig aan de zy:
En zegt zyn' ryken, en getrouwe burglary,
Voor korten tyd vaar wel: het schip klieft door de baaren,
En 't kryt gebergte is zwart van al de Londenaaren,
Die hem al wenschende verzellen aan de strand.

Zoo streeft de Britse vorst naar 't zugtend NEDERLAND. Waar op
De franche koning slyft zyn woedende oorlogs magten Koning
En tragt door krygs beleid 'slands sterktens te verkragten, Willem
Terwyl myn WILLEM op de baaren herwaarts spoeit: de derde
Men was niet lang op zee, de wint blies onvermoeit, zig naar
En deed het schip gezwint door 't vogtig pekelsnuiven: de Ne-
En over 't zagt gewoel, der darte golven, stuiven. derlan-
den be-

B

D' ORAN-

*alwaar
by veilig
aanland.* D' ORANJE helt genaakt in veiligheid-deez' kust:
Elk schept in hem te zien een aangenaamen lust.

De hoofden van den staat, zyn bezig in te haalen
Den vorst, daar elkde vreugt ziet uit hunne oogen straalen.

*en in den
Hage
wort
verwel-
komt.* Dus komt hy in den Haag, met talrykheid van stoet,
Daar elk hem (met ontzag,) als zyn beschermmer groet
Men pleegt zyn' wysheid raad in't groot bestier der zaaken,
Dewyl men voor het heil der vryheid tragt te waaken.

*Trekt te
velt voor
zyne be-
velen,
als Stad-
houder,
en Velt-
heer van
Neder-
land,
aan het
krygs-
volk, uit
te dee-
len.* Hy trekt vol dapperheid te velt, en geeft zyn' last
Aan 't moedig oorlogs volk, dat op zyn' wenken past:
Zoekt op het Lauwerspoor (dus roept hy uit o helden,
Uw' glory of uw dood, zoo zal men eeuwig melden
Van uwe dapperheid: wees vaardig in den stryd,
Op dat g' uw' Naam' bestelt in handen van den tyd.
Volgt, volgt myn voorbeeld na, zoo zult gy zegen praalen:
En d' overwinning op den Lelyvorst behaalen:

Verschrikt door uwe kling des vyands trotsse moedt:
En waagt voor Nederland uw leeven, en uw bloet.

Dus spreekt de Koning als een veltheer tot de knegten,
En spoort hun moedig aan, om zonder schroom te vegten.

Elk kwyt zig in zyn' pligt, en dingt naar eer en lof:

Der Britten troonzuil keert weêr naar het Hollands hof,
Daar

Daar hem 's lands grooten, met een innerlyk verlangen, *Keert*
 En toegenegen hart, begroeten en ontfangen. *wider*

Maar ach! de wreede dood, die niets op aard' ontziet, *naar den*
Hage te

Verschoont de moed, de deugt, de magt, de wysheid niet: *rag.*

Een Koninglyk gezag moet buigen voor haar wetten:

Geen Arts, (hoe ver in konst.) kan 't geen zy wil beletten.

Dit wiert wel haast, helaas 't herdenken treft my 't hart!

Gantsch nederland gewaar: ô al te bittre smart! (den,

VORSTWILLEM, (die 't gevaar zoodikwerv 't hoofd dorst bie-

Die 's vyands dapperheid kon voor zyn oog' doen vlieden:

De Zuil van 't Staats gebouw, de roem van Eng'lands

Der Batavieren lust, des tweeden WILLEMSZoon. (Kroon:

De stigter van de vree, de staaver van 's lands regten:

Die altoos d' oorlogs twist, en tweedragt wist te flegten.

De steunpilaar der deugt, des wysheids voedster heer:

Der Britten toeverlaat, bekroont met lof en eer:)

Wiert op het onverwagst, naar 't duister graf gezonden. *en sterft*

Der stervelingen wil is aan GODS will' verbonden. *tot droef-*

Men moest geduldiglyk, den slag van zyne hant *heid van*

Een zwaare slag voor staat, en kerk, en Vaderland, *den staat*

Verdraagen; maar dit woort klonk ras door gantsch Europe

Daar leid nu Eng'lands lust, daar leid nu Neêrlands hope.

Thans rust die groote Vorst om hoog in t'zielen choor,
 En 's hemels eng'len tal streelt met hunn' zang' zyn oor,
 Daar hy MARIA mag door 't zalig oog aanschouwen,
 Van hem wel eer bemint als 't puik juweel der Vrouwen,
 Wyl hy met haar, 't genot van een volmaakte vreugt,
 Geduurig smaaken zal, als 't loon van zyne deugt. (ven:
 Dog schoon zyn ligchaam stierf, zyn Naam zal eeuwig lee-
 En blyft eeuw in, eeuw uit, steeds in myn hart geschreeven.

*maar tot
vreugt
van Lo
de wyk.* De fransche Koning, op het hooren van die maar,
 Was in zyn' ziel verheugt, en dagt nu al 't gevaar
 Dat hem bedreigde, zou met WILLEMS leeven enden.
 Nu zocht hy alle vlyt, en moeiten aan te wenden,
*die 't
bondge-
nood-
schap
tragt te
verdee-
len.* Om 't bondgenoodschap te verdeelen, (daar den staat
 In was getreden, op Prins Willem Henriks raad;)
 Nu eens door zagt gevlei, dan weer door dreigementen:
 En zocht vergeefs de vreez' in hun gemoed te prenten;
 Dog hy betaalde eerlang zyn woedende aanslag duur:
*maar te
vergeefs.* De dappre Batavier, nooit afgeschrikt door 't vuur,
 Wou liever voor 't behoud van zyne vryheid sneeven,
 Dan onder het gebied van vrank'ryks wetten leeven:
*den oor-
log wert
bevig
voort ge-
zet.* Dus wiert den kryg terstont op 't hevigt' voortgezet,
 En Mars voerde overal een' onbepaalde wet;

Maar

Maar 'k zag den Batavier in 't eind' bekroont met zegen;
 De vyand fchaarde zig voor 't fterk gefigt Nymegen, Nyme-
gen bele-
gerd door
de Fran-
fchen.
 Om door geweld die ftad te krygen in zyn' hand.
 En zag zyn' vaanen op de hooge muur geplant
 Had zulks geen hooger magt belet: 'k ftaa nog verflaagen,
 Den moed ontzinkt my 't hart nu ik daar van moet wagen.
 Een yfelyk gefchrei, klonk my op 't wreedft' in 't oor,
 D' een' sneuvelde door 't lood, en ging den ander voor:
 De lugt wiert als doorzaait met felle blixem vonken.
 Hier knerft het bloedig ftaal door mèrg, en vleefch, en fchon-
 Daar zag m'er weder een' verdrinken in zyn bloet, (ken:
 Die tot op 't eind' zig kweet, in dapperheid en moed.
 En had de hemel onder 't woeden der gevaaren,
 De veege vefting door zyn hulp, niet willen fpaaren,
 Men had zig zelf eerlang in 's vyands magt gezien, Men be-
boud de
ftad,
fchoon
niet be-
kwaam
om veel
tegen-
ftand te
bieden,
dewyl de
kryg-be-
hoefstus
niet in
gereet-
heidzyn.
 Niet afgerigt om hem behoorlyk 't hoeft te bièn:
 'T gefchut waar meê men in den nood zig moest verwee-
 Was in geen vaardigheid om zyn geweld te keeren; (ren:
 Dog een getrouwe fchaar van burgers, vol van vlyt, stand te
bieden,
dewyl de
kryg-be-
hoefstus
niet in
gereet-
heidzyn.
 Betoonde een ed'le moed, in 't midden van den ftryd.
 Elk vogt nu voor 'slands regt, en zagt, ja 'k moet het mel-
 Zig ook te ftellen in den rang der braafte Helden: (den:

Dus vond wel haast de drom der fransche legermagt,
Zig buiten alle hoop van krygs geluk gebragt;

*den Gra-
ve van
Athlone
doet den
Vyand
afwyken* Athlone vol van moed deed hun al vlugtend' wyken:
En zaaide al-om den schrik by d'oogst van duizend' lyken.
Hoe blonk hier d' almagt uyt van Gods gedugte hant,
In dit gewenscht geluk, voor Kerk, en Vaderland:

Ja schoon ook alles door den tyd wiert uyt gesleeten,
Ik zal dien blyden dag voor Neêrland, nooit vergeeten,
Maar naauw'lyks had men hier des vyands magt belet,
Of hy begeeft zig voort, door moordzugt aangezet,
Beluft op menschen bloet, naar 's Konings wil en lasten

*die daar
op naar
Cleve
trekt en
grootte
moetwil
pleegt.* Naar Cleve: om door geweld die plaats nu aan te tasten.
Men werpt de stad in 't zand, en rooft all' wat men ziet:
Men moort, men brant, men schend, en vreesst den hemel niet.
De wreedheid tergt Gods wraak, en wekt zyn fellen tooren:

Elk moet nu vlugten, of zyn leeven gaat verlooren.

De vader derft zyn krooft, en is gelyk ontzint:

De moeder treurt en zugt, om 't missen van haar kint.

*dog Helt
Grove-
stins
dryft
hem op
de vlugt.* Maar Grovestins wiens Naam ik eeuwig zal vermelden
Den schrik van 't oorlogs zwaart, den roem van Neêrlands
Valt met een staale moed op 's vyand benden aan: (helden
En dryft hun op de vlugt; of dood hun onder 't slaan.

Helt

Helt Marlebourg, als hoofd van Eng'lands oorlogsmagten, *Marle-
bourg*
 Wiens dappre heldendeugt elk moest roemwaardig agten: *doet*
 Beveelt terstond Opdam, om met een srydb're moedt, *Venlo*
 'T beleg van Venlo te verhaasten: 't krygs vuur woedt *door Op-
dam be-
legeren.*
 Nu feller dan voorheen; men ziet aan alle kanten, (ten
 Waar datmen keert, of wend, nu d' oorlogs standaart plan-
 'T land schynt een moord toneel, en zwelgt in overvloed, *ysfelyk-
heid des*
 als met een tegen zin, 't geplengde helden bloet: *gevegts.*
 Hier wort'er een, (helaas,) van 't doodlyk staal getroffen;
 Daar ziet m'er een door 't lood, al vegtend, nederploffen;
 Gints tilt'er een 't geweer nog in de veege vuist:
 Terwyl zyn bange ziel reets uit het lyf verhuist:
 Daar spreekt het bars kanon, met zyn metaale kaaken,
 Weer 't wreede vonnis uit om benden af te maaken.
 Zoo sryd men voor het regt, en overwint in 't eind, *men o-
verwint*
 Wyl elk een dankb're galm ten hoogen hemel zend: *in 't*
 En d' Albestierder looft voor d' onverwagten Zegen, *sryden.*
 Nu d' overwinning zoo gelukkig wert verkregen. *zoo dat*
 En onderwyl besteeft den vyand all' zyn' kragt, *de stad*
 Om, 't fel bestormde, Hulst te krygen in zyn magt; *zig moet*
 Maar Dedum, die zyn' moedt, en dapperheid liet blyken, *overgee-
ven.*
 Dwong hem met groot verlies van knekten af te wyken. *twelk*
*den vy-
and op*
Hulst
zoekt te
wreken.

De

*Roer-
monde* De Batavier berent Roermond', en Stevenswaart,
*Stevens
waart* En krygt door ys'lyk vuur, dat Lyf nog leeven spaart,
*en Luik
vallen* Die steden, Nevens Luik, in weinig tyds in handen. (den,
*mede in
handen* Maar't strekte aan mynen Naam (alom beroemt) tot schan-
*der bond-
genoo-
ten.* Zoo ik de droeve dood van d' allerbraaffte Held,
 Wiens naam ik niet dan met ontzag en eerbied, meld',
 Aan U verzwynen wou; hy die door zyne degen, (gen:
 Het Ampt van VeltMaarschalk had van den staat verkree-
 Een Dood die ik nog lang met droefheid heb beschreid:
*Dood
van den
Prins
van
Nas-
sauw
Saar-
bruk.* De Prins van NASSAUW, voor wiens braave dapperheid
 Door yder hoog geägt, men's vyands arm zag beeven;
 Moest in het midden van die oorlogs woede sneeven:
 'T geheugen smert my, ja 'k gedenk nog met een schrik,
 Aan 't wreed verschynen, van dat deerlyk oogenblik.
 De Staat door dit verlies, met druk, in 't hart geslagen:
*zyn
ampt
van velt
maar-
schalk
aan At-
blone op
gedraa-
gen.* Vont goed Athlone nu dit eerampt op te dragen:
 Een Helt vol ed'le moed, in 't krygs vuur onverfaagt:
 Die dikwerf 't leeven voor 's lands vryheid heeft gewaagt.
 Maar zag men 't oorlogs vuur te land nu fel ontstooken,
 De Zee, met bloed beverwt, was mede al-om aan 't rooken
 Van d' opgereeze vlam; Neptuin steeg op zyn' schulp,
selle kryg En smeekte te vergeefs al 't Godendom om hulp.

Het

Het krooft van Nereus zwom in heete traanen vlooden; ^{op Zee}
 Het ZeeGodinnendom beklaagde zig in 't woeden:
 En Triton barste, met een schor en naar geluit,
 Dat yder 't hooren kon, dikwerf dus treurig uit,
 O Mingodes! gy wiert uit dezen plas gebooren, (ooren
 Maar 'k weet als, 't geen hier thans geschiet, u komt ter
 Dat gy verzugten zult, om zulk een droeve maar;
 Dog 'k wensch' den zegen toe aan Neêrlands waterschaar:
 De hoop voorspelt m'iets goeds, en brengt my buiten schroo-
 Zoo blaast hy elk in 't oor, al dobb'rend door de stroo- (men.

De golven stuiven, met een yfelyk geklos; (men.
 De zeilen krimpen in elkaâr; 't geweer breekt los:
 De Zeehelt poogt nu roem te vinden op de baaren,
 En tart, vol moeds, den dood, in duizende gevaaren.
 Elk is nu onbevreesd, hoe dul het krygsvuur woed,
 Niet uit te dooven, dan door srydbaar helden bloed.
 Men ziet een gantsche vloot van rykbemande kielen,
 Door 't blixement kanon, in weinig tyds, vernielen
 Het pekelschuimt uit angst voor 't yfelyk gevegt;
 Dat, door der helden dood, moet werden bygelegd.
 Gradivus, gantsch vervreemt van mensch'lyk medelyden,
 Spoort all' de braaven aan, en noopt hen tot het sryden.

*die Vee-
 le helden
 met den
 dood
 moeten
 bekoopen.*

*de Ad-
miraal
Rooke
bestiert
de vloot* Helt Rooke (als Admiraal) bestiert 's lands-oorlogs vloot:
En dreigt, door fiere moed; zyn vyand met den dood:
Dog 'k zoek geensints hier al zyn' daaden op te noemen:
Ik heb, al lang voorheen, zyn krygsmoed waart te roemen
Aan elk bekend gemaakt. de stryd groeit feller aan,
En doet de scheepen op het derelyk' vergaan.
Men ziet de masten, door een yf'lyk vuur, verzengen:
En't roode helden bloed door 't blaauwe pekkel mengen.
De zwarte zwavel damp klimt tot de wolken op:
De donder van 't kortouw kwetst d' opgeheeve topp'
Der zeekasteelen, en verbryzelt z' in de stroomen:
Terwyl men, 't watervolk, al strydend' om ziet komen,
In 't ongemeeten zout, de een bid, en kermt en smeekt,
En roept den hemel aan; maar sterft, terwijl hy spreekt:
En d'ander, aan een wrak uit angst en schrik geklonken,
Legt, in een weinig tyds, in 't grond'loos diep verzonken.

*de Bata-
vier o-
verwint* Dog d' overwinning komt u toe, o Nederland!
De Batavier, door moed, en dapper krygsverstand,
Bevryd u door zyn arm van 's vyands oorlogs plaâgen;
En mag op zyne kruin de glory palmen draagen.
Zoo ziet men het besluit van Vrankryks wreede magt,
Ten nutt' van kerk, en staat, wel haast te niet gebragt.
Maar

Maar 't guure winterweer begon nu te genaaken, de koude
doet den
soldaat
 Dus moest men voor een' tyd de krygsbedryven staaken:
 En d' uitvoer stooren van Bellona 's woest geweld.
 Het blanke sneeuw bekleede al reets het bloedig velt,
 'T welk als bezaait was met de lyken van de helden; (den.
 Wier naam ik met ontzag, door 't gantsch heel al zal mel-
 Het blaakend' oorlogs vuur wiert door de kou gebluft:
 En 't woedende gevegt tot nader kans gefuft.
 Men zag den frydb're kling reets in de vuift bevroezen:
 Dit noopt den krygs soldaat de winterruft te kiezen. de win-
ter
kwartie-
ren be-
trekken
 Dus neemt 't gevegt een eind', het moedig leger scheid:
 Elk draagt de glory weg van zyne dapperheid.

Einde van het eerste Boek.

WILLEM DE IV.

TWEEDE BOEK.

I N H O U D.

*De faam vervolgt 't verbaal der dond'rende oorlogs rampen,
Hoe Mars in 't yzer brult met een gedugt gewelt:
En hoe gantsch Neerland moet met zwaarigheden kampen,
Door 't woedend krygsgeschil; hoe dat d' Oranje Helt,
JAN WILLEM FRISO, met den glory praalt in 't sryden,
Dewyl hy in zyn jeugt door 't moedig oorlogs zwaart,
'S lands dierb're vryheid zoekt van onheil te bevryden:
En hoe hy tot elks vreugt, aan 't puik der vrouwen paart.
Hoe dat hy in een storm die yder zou doen beeven
Naar 's Graven Haage spoeit: (ó deerelyk besluit;)
Hoe 't water, (wyl het Vuur hem nimmer kost doen sneeven,)
Zyn levens fakkel bluft, tot droefheid van zyn bruid,
Die ons naar zyne dood heeft met een telg beschonken,
Naar dat Bellona eerst was aan den bant geklonken.*

*de lente
brengt
de legers
weder te
velt.*

Naauw kwam de blyde lent zig aan ons oog
ontdekken,
Of de soldaat kreeg last om weêr te velt te
trekken,

(Zoo voer de faam nu voort) men gort het harnas aan,
Elk toont zig vaardig om naar eer en lof te staan.

Belloôn

Belloôn ontwaakt nu weêr, en spoort haar' gunstelingen
Met allen yver aan, tot dood'lyke oeffeningen.

Slands vloot raakt wederom, ten ftryd geruft, in zee: 's lands
vloot
gaat in
zee.

En voert een ys'lyk tal van donder klooten mee.

Zoo waagt men weêr op nieuw, het pas bevogten leeven:

Met een ververfte moed, als tot den ftryd gedreeven.

En nu wert Marlebourg, de dapperfte oorlogs helt,

Door Eng'lands Koningin, tot Hertog aangefteft:

Hy neemt het groots befluit met Neêrlands opperhoofden,

(Die zig van zyne hulp niet weinig heils beloofden.)

Om met zyn' legermagt zig neer te flaan voor Bon,

'T welk hy, in korten tyd, door krygsbeleid verwon.

Waar na hem wert gelafst op Tong'ren aan te trekken,

Dog als de vyand daar zyn' aantogt komt t' ontdekken,

Neemt hy een keer, verbaaft voor zulk een oorlogs held,

En laat hem onbestreên, al vlugtende, het veld.

De Britfe Hertog, trots op d' eer van zulk een zegen,

Plant voort de glory vaan op d' einden van de wegen:

Wyl elk het Helden hoeft met Lauwerblaân bekroont:

En met onmeetb'ren lof zyn' braave daaden loont.

Dezomermaant verfchynt, men eindigt niet met ftryden,

Het oorlogs vuur blaakt nog, met magt, aan alle zyden:

Vulcaan smeed onvermoeit in Lemnos duister hol.
 Gradivus speelt op nieuw zyn' bloedige oorlogsrol:
 Hy vliegt door gantsch Euroop in felle woede ontflooken,
 En dagvaart voor zyn troon, all' d' onderaardsche spookten,
 Om twist te zaajen in het mensch'lyk ingewand.
 D'ongodd'lyke oorlogsvlam verzengt het gantsche landt.

Coehorn en Spar vernielen de fransehe sterktens by Waas. Coehorn, benefens Spar, beide eeven kloek in't vegten,
 Begeeven zig te velt met all' hunn' strydbre knegten,
 Om 's vyands sterktens te verydelen by Waas:
 Men zegepraalt in 't eind, maar als 'k bedenk, helaas!

Hoe veele braaven ik daar 't leeven zag verliezen,

Opdam vint zig ontbloot van knegten heb bende de zelve naar Vlaanderen of dien trekken. Schynt my het bloed uit angst in d' ad'ren te bevroezen.
 Opdam, die met zyn heir by Ek'ren lag geschaart,
 Voor Vrankryks legermagt en krygsmoed onvervaart
 Had, ag! de meesten van zyn' benden afdoen trekken,
 Om Vlaand'ren door zyn' hulp, in tyds te kunnen dekken.
 De Bedmar, en Bouflers, verzuimden 't gunstig uur,
 Dat zig nu opdeed niet: hunn' aanslag stond uw duur

In welke omstandigbeden, het vyande lyk leger op hem aantrekt Bevogte Nederland; men zag hun al hunn' benden,
 Gewaapent tot den stryd, naar zyne tenten zenden.
 'K riep Mars toen dikmaals toe, bewaar uw' gunsteling,
 En dult niet dat de moed van zyn gevreesde kling,
 Voor

Voor d'al te sterke magt zyn's vyands, moet bezwyken:
 Behoed hem, door wiens vuift, en speer, ontelb're ly-
 Gestaapelt zyn op een; begeeft zyn' zyde niet, (ken,
 Verlaat niet met uw' hulp, wiens hulp u nooit verliet.
 Maar ag! wat zag ik niet, de held stont zelf verflagen,
 Zoo ras ik hem die maar had in het oor gedraagen:
 En hy, die nimmermeer voor onheil was bedugt, hy zoekt
 Zogt nu het dierbaar lyf te bergen door de vlugt, zig door
 Wyl 't geensints moog'lyk was zig zelve te verweeren, de vlugt
 En d' al te groote hoop met weinig volks te keeren; te ber-
 Dog te vergeefs men greep hem aan van alle kant' gen
 En kreeg, door sterker tal van knegten d' overhant. maar te
 Hier kon, nog dapperheid, nog krygsgeleertheid gelden; vergeeft,
 Maar nu wiert hy gestyft met hulp van meerder helden. en wert
 De stryd gaat hevig aan, hier vint er een zyn' dood, over-
 En braakt, de dappre ziel, in 't midden van den nood; rompelt
 Naar dat hy pal stond, om voor staat, en land, te stry- hevig-
 En't vrygekogt geloof voor ziel' dwang te bevryden. (den. heid van
 Daar zietm' er weder een, doorboort met wond, op wond, 't gevegt
 Zigwent'len in zyn bloed, gantsch weer'loos op den grond
 Maar dit schynt feller nog het helden bloed t' ontsteeken
 Elk wil nu sterven, of zyn's vrienden sterven wreken
 Gints

*Slangen-
burg, en
Fagel
sporen
bunne
benden
aan.*

Gints ziet men Slangenburg, als hoeft van 't leger staan,
Daar spoort Helt Fagel zelf zyn' oorlogs knegten aan.
Stryd, stryd, o mannen! laat de moed u niet ontwyken:
Laat nooit uw' strydb'ren arm voor 's vyands magt bezwy-
Bevryd u door het zwaart, of sneeft voor 't vaderland, (ken,
De nood gebied het u, in deez' bedroefden stand. (gen:
Vliegt, onbevreesd, den drom van vrankryks krygsmagt tee-
'Keisch' d' overwinning, (kan het zyn,) van uwen degen.
Vegt, vegt zoo 't lauwer loof u immer heeft bekoort.
Zoo spreekt hy, elk schept moed, en luistert naar zyn woort.

*als mede
Hom-
pesch.*

Helt Hompesch, die zyn' naam door dappre krygs bedryven,
Op vleug'len van den tyd, onsterfelyk liet schryven:
Stygt, als een tweede Mars, op 't briefchend' oorlogs paard:
En slaght het lely volk door 't nooit verwonne zwaart.
Waagt, (schreeuwt hy tot zyn heir,) met my het veege lee-
Gy kont, indien gy sterft, nooit loffelyker sneeven: (ven
Gy waagt het niet, dan voor 't behouden van 's lands regt,
Waar aan de vryheid en de voorspoed is gehegt. (den

*elk kwyt
zig dap-
per.*

Naauw hoort men uit zyn mond het einde van dees ree-
Of elk kwyt zig met lof naar tyds omstandigheden.
'T gevegt groeit deerlyk aan, men blaakt, men brant, men
Tot dat de nagt de lugt met al't gestarnt borduurt. (vuurt,
'T heel-

't Heel-al schynt te vergaan: Apol, die 't moet aanschouwen,

Durft zig nu langer op zyn' dagkoets niet betrouwen

Hy zinkt al zugtend' in het zout op dat gezigt:

*de zon
zinkt in
het West.*

En dooft den fakkel van zyn all' verkwikkend ligt

In 't bloedig pekkel uit; geen drang van duisternissen,

En schaduw van den nagt kan deezen twist besliffen.

*'t gevege
houd eg-
ter aan
in weer-
wil van
den
nagt.*

Men stryd nu zonder orde, en teistert by den tast,

Onzeker wie men treft, en door zyn kling verrast.

De dappre batavier, in 't oorlog nooit bezweeken,

Behoud het veld, tot weer de nagt is weg geweeken.

De morgen zon verryft nieuwsgierig uit de zee;

En'tzwaart, door kryg vermoeit, keert weder in de schie.

*tot dat
de mor-
gen zon
weder
verryft
wanneer
men ein-
digt met
stryden.*

De Helden trekken af, met all' hunn' legerbenden,

En vinden raadzaam zig naar Lillo toe te wenden:

De vyand keert te rug, en telt een groot getal

Van Lyken in het zant; de beend'ren overal

Verstrooit, doen hem met spyt een groot verlies bekla-

Terwyl de batavier de zege weg mag draagen. (gen,

*de ba-
tavier
zege-
praalt.*

D'een torst een vaandel weg, met Lelyën bezaait,

Wyl d'andere als in triumph een Standaard omme zwaait:

Die gort een glinst'rend staal, bevogten onder 't stryden,

Ten blyk van zegepraal, kloekmoedig aan de zyde.

D

Elk

Elk toont zig eeven trots op zyn behaalden buit:
 Gints heft 'er een een Schilt verr' boven yder uit:
 Daar ziet m'er een met een metaale Harnas pronken,
 Waar op de waapens van den vyand zyn geklonken.
 En een onmeetb're lof wert yder toegewyd.

De hoog gereeze vlam, der fellen oorlogsfryd,
 Die elk nu blonk in 't oog, ontvonkte 't bloed der Helden:

*de Prins
 van O-
 ranje,
 Jan
 Willem
 Friso,
 trekt te
 veld.*

De vader van den Prins, wiens daaden gy zult melden
 (Zoo voer de nieuws bodin nu voort) gaf in zyn' jeugt,
 Reets ed'le blyken, dat de kloeke helden deugt
 Van zyne vad'ren, in zyn' ad'ren zou herleeven;
 En wou zig, hoe men zulks weér hielt, te veld begeeven,
 Zoo ras hem kwam ter oor hoe 't zughtend Nederland
 Gestooft wiert in den gloet der blaakende oorlogs brand.
 Wie zag ooit beter moed in zulke tedre jaaren,
 Nog ongewoon aan 't woên der strenge krygsgevaaren.
 Hy gort aan zyne zy het onbeproofde zwaart:
 En klimt vol ed'le moed, ten ftryd geruft, te paard.
 Maar ach myn Friso, d'eer van Naslauws dierb're helden,
 Bereikte (wie zou zulks niet met ontroering melden)
 Nog naauw 't Oranje woud, of 't ros, uit dartelheid,
 Had haast den braaven Vorst een deerlyk lot bereid:

*valt by
 Oranje
 woud*

't Sprong

't Sprong tripp'lend zydwaarts uit, en plofte door het rukken
Den jongen Prins ter aard': 't gareel brak voort aan stukken.

Het ongebreidelt dier vliegt, zelf verbaast, zoo vlug,
Gelyk de wind, en treed den Veltheer in den rug.

*van zyn
paard 't
welk
hem in
den rug
treed, en
deerlyk
kweeft.*

Elk toont zyn vaardigheid, om hem te hulp te komen,
En schynt voor het behoud dier Helden Spruit te schroo-
Maar wyl op 't yvrigst zyn' herstelling wert betracht, (men.

Ziet hy in 't kort zig weer in voor'gen staat gebracht.

*dog hy
wert ge-
lukkig
weder
herstelt
en vol-
voert*

Nu spoeit hy voort om te voldoen aan zyn verlangen,
Komt in het Leger aan, en wert met vreugt ontfangen:

Elk groet hem met ontzag, en roemt zyn stout bestaan,

Ja men belooft zyn kruin eerlang de Lauwerblaan.

*zyn moe-
digvoor-
neemen-
Wort*

Hy stelt zig moedig, aan de zyden van de Helden,

Die zig aan 't spits van 't heir als oorlogs Goden stelden:

*met ont-
zag in
het Le-
ger ont-
fangen.*

En spoort hun allen aan door zyn volmaakten moed,

In 't hevigt van 't gevegt, dat all' de srydb're stoet,

Op dat gezigt wert in verwond'ring opgetoogen.

*den Gra-
ve de
Nojelles
over-
wint
Hoey:*

Nojelles afgerigt op srydbaar krygs vermogen,

Verkrygt in weinig tyds op Hoey de Zegepraal:

Zoo krygt de Bondgenood, ook Limburg door het staal.

*Lim-
burg
wert
mede
ver-
vert.*

In zyne magt; de streng gedrukte burgerschaaren,

Herdenken nu niet meer hun deerlyk wedervaaren.

*blyd-
schap der
ingezete-
nen al-
daar.* De vrolykheid herleeft in 't uitgeteert gelaat
Der Ingezetenen, elk wagt nu beter staat:
En gaat den batavier (met traanen op de wangen,
Uit zuivre vreugt geschreit) in zyne stad ontfangen.
De galm gaat tot de lugt, men juicht, en is verblyd,
't Geschut roemt, schel van toon, de vreugde van dien tyd.

*'t fort
ten Doe-
le, Ryn-
berk, en
Gelder
over-
wonnen.* Cohorn behaalt op 't fort ten Doele mee den zegen:
Rynberk en Gelder, wert door Pruyfchen nog verkregen,
Eer dat de guure kou de legers scheiden deed;
Maar schoon ik nimmer iets van't geen gebeurt vergeet,
't Vereifchte een ruimen tyd om alles te verhaalen,
Dies dien ik hier myn reën een weinig te bepaalen.

De winter dryft naar't noord, men spoeit zig weër te velt,
Daar Mars nog woedt, met een vervaarelyk geweld:
Belloën bleef op de rust der vrede nog gebeeten:
De vyand dol van spyt, die 't meé niet was vergeeten,
Hoe dat Nojelles, met zyn' ftrydbaare oorlogs magt,
In 't uitgeschreeven jaar, hem had in 't naauw gebragt.

*Villeroy
berent op
nieuw
het fort
ten Doe-
le; maar
vergeefs.* Belast aan Villeroy met groot getal van knegten,
Om andermaal het fort ten Doele te bevegten;
Maar te vergeefs, het loot vliegt deerlyk in het wilt:
En hoe men vuurt, en brant, 't is nood'loos tyd verfpilt.
Maar

Maar ach hier zag men weer (ik moet het nog betreuren)

Tot druk van Nederland, iets zugtens waart gebeuren: dood van den Ge-

Cohorn, de schrik van 't all verdelgend oorlogs zwaart, neraal Coeborn

Als d' eer van zynen tyd door 't gantsch' heel-al vermaart,

En van wien d' oudheid in haar naamrol zal gewagen,

Wiert door de wreede dood te deerlyk weggedraagen.

Dog deze groote slag wiert wederom verzagt:

Prins FRISO om zyn' deugt by yder hooggeägt;

Werd, door het wys besluit der algemeene Staaten,

Verhoogt tot Generaal van Neerlands voetsoldaaten. Oranje tot Generaal van 'z voetsoldaten aan gestelt:

De Jonge veltheer trekt, met zyn voltallig rot,

Met moed bezielt, te veld, gelyk een oorlogs God: trekt te velt.

Helt Ouwerkerk begeeft zig aan zyn' dappre zyde,

En bied zig zelve tot zyn' bystand aan ten slyde. de vyand valt op hem aan-

De vyand valt met magt, op hunne benden aan;

Maar 's Princen ed'le moed vermeerdert onder 't slaan.

Hy dryft hun stout te rug, gestyft door d' andre helden,

Die met een srydbren arm hem in 't gevegt verzelden; helt Grovestins komt hem te hulp:

Wanneer helt Grovestins, met een ontelbre schaar,

Hun verder by springt, in het dreigende gevaar.

Een ed'le gramschap doet zyn bloed in d' ad'ren kooken:

Hy vliegt, gelyk een leeuw in felle woede ontstooken,

*en bevoor-
dert de
over-
winnin-
ge.* Het Lely volk op 't lyf, en velt met zyn geweer,
 Terftond den gantfchen floet voor zyne voeten neêr. (ten,
 Men ziet het fransche bloed met magt langs d' aarde vlie-
 En het gebeente, aan gruis gemorzelt onder 't fchieten,
 Wert door het veld verftrooit elk keert op 't hoogft verblyd
 Met duur verkregen lof, als winnaar uit den ftryd. (den
*de Prins
Eugeen,
de Prins
van Ba-
den, en
de Her-
tog van
Marle-
bourg,
trekken
den Bei-
ervorst
tegen.* In 't Keizerryk was nu het krygsvuur mede aan 't bran-
 De Prins Eugenius, beroemt door alle landen,
 Om zyne dapperheid, en loff'lyk oorlogs zwaart:
 De Prins van Baaden, om zyn daaden wyd vermaard,
 Gaan, met helt Marlebourg, den Beiër Keurvorft tegen,
 Die, aan den Schellenberg, zyn' tenten op de wegen,
 Had neêrgeflaagen, om de fransche legermagt,
 (Korts door den batavier diep in het naauw gebragt)
 Te ftyven door zyn hulp. de benden, t' zaam gekomen,
 Bereiden zig ten ftryd, de woede niet te toomen
*woede
van 't
gevegt.* Verheft zig meer en meer: het doodlyk loot, gebraakt
 Door 't bulderend metaal, vliegt in de lugt, en kraakt.
 De donderbus breekt los; men werpt de handgranaaten
*de fran-
sche ben-* Den vyand in 't gezigt, en doet hem 't leeven laaten. (vloet
 D' een neemt voor 't vuur de vlugt, en werpt zig in den
 En zinkt tot op den gront, wyl d' ander landwaarts spoed
 De

De Donauw legt verdroogt, van all' de doode lyken, den
snooren
in den
Do-
nauw:
 Der geenen die men in het zwemmen zag bezwyken.
 Zoo wert de zege door de bondgenoot behaalt ;
 Schoon door veel helden bloed gekogt, en duur betaalt. en de
bondge-
noot be-
haalt de
zege,
dog met
verlies
van vee-
le braa-
ven.
 'K zag Goor, in 't midden van 't gevegt, al winnend' sneeven :
 En Beinhem, vol van moed, liet mede aldaar het leeven ;
 Wyl Hessenkassel, in de zyde zwaar gewond,
 Gestraag den dood verwagte, al krimpand' op den grond.
 Dog 'k zie hem weêr herstelt. Eugeên slaat zyn soldaaten
 By Hogsted neêr, naar wensch der zeeven vrye staaten : Eugeen
begeeft
zig naar
Hogsted.
 Een beekje scheide, de vyandelyke schaar,
 En 's Princen leger, met zyn golfjes van elkaâr.
 Hy, nimmer uit gedagt in helden oeffeningen,
 En altoos onbevreesd, in krygs veranderingen,
 Liet over 't zwalpend nat een reeks van bruggen slaan,
 Daar elk in veiligheid zou mogen overgaan.
 Tallard, te trots in moed, kost dit geenszints beletten,
 Maar hoopt die stoutheid hem in 't kort betaalt te zetten : bevigge-
vegt al-
daar.
 Ja spelt zig groote kans van dit zoo groots bedryf.
 Men valt elkanderen als Leeuwen op het lyf:
 Dan schynt de vyand eens de glory te behaalen ;
 Dan schynt de bondgenoot weêr eens te zegepraalen ;

Dog

Marle- Dog geenfints blyft men lang in die onzekerheid:
bourg, en

Eugeen, Helt Marlebourg, en Prins Eugeen, door krygs beleid,

Doen ras den franschen hoop voor hunnemagt bezwyken.

Tallard, die in 't gevegt steeds mogt met glory pryken,

Moest bukken voor hunn' kling', men voert hem uit den ftryd

Als krygs gevangen mee; hy zwelt van ed'le fpyt,

Wyl hy, die steeds verwon, nu zelf wert overwonnen:

Maar wie, wie zou de magt, en moed, weerftreeven kon-

Der helden ftraks gemelt? die een onfterf'lyke eer (neer

met

Prins

Heffen-

kaffel, en

Hom-

pefch o-

verwin-

nen.

Verkregen, door den glans van hun gevreesft geweer.

Zoo zegepraalt men weer; en buiten elks gedagten.

Prins Heffenkaffel, weêr herftelt in all' zyn' kragten,

En Hompefch, draaven als twee Cefars trots, en fier,

Op hunn' behaalde lof, bekrantft met heil lauw'rier.

Men zwaait de vaanen, van vorft Lodewyk verkregen,

Ontrolt om zyne kruin en tilt ze langs de wegen:

Dryft de gevangenen, als flaaven, voor zig heen;

Ja elk draagt roem op zyn veroverde tropheen.

veele

plaatfen

werden

nog ver-

overt.

Zoo eindigt deeze ftryd, men zag nog veele fteden

En veftingen, door vuur, en waapenen, beftreden

En overwonnen; maar de kortheid van den tyd

Vereifcht, dat ik 't verhaal, der onbetooomb're ftryd,

ver-

Verkleen, dus ſtaa my toe dat ik u all' de naamen,
 Der plaatſen, die toen nog in onze handen kwamen,
 Niet noeme; d'oorlogs kreet klom hooger nog in top;
 En d'opgereeze vlam ſteeg langs hoe feller op.

De vyand had nu Hoey, en Luyk, naauw weer bekoo-
 Of die twee ſteden zien zig wederom hernoomen, (men,
 Met een gedugt verlies van Franſche legermagt,
 Zantvliet, en Zoutleeuw, zag men beiden onverwagt,
 En onbeſtreden, zig aan Dedum overgeeven:
 Zoo ſpaart men kruid, en loot, en menig helt het leeven.
 De derde Karel won, in Spanje, ſlag op ſlag;
 Gantsch Catalonië boog onder zyn gezag:
 Daar zagt men wederom dien Vorſt, naar regt en reden,
 Als heerſcher van het ryk, den Throon te doen betre-
 Maar in Italiën wiert alles door 't geweld (den.
 Van d'oorlogs vlam verwoeft, vernielt, en neergeveld.
 Men zag de Hertog van Savoyen zyne ſtaaten,
 Ten prooi des vyands, op het derelykſt verlaaten:
 En Karel hielt zyn hoop meê voor een korten tyd:
 Philips ſpoeit wederom met al zyn volk ten ſtryd',
 En weet ſtraks alles, door geweld, weêr te herkrygen.
 Dog 'k zal hier weder niet ten eenemaal verzwigen,

E

Hoe

*Hoey, en
 Luyk in
 de han-
 den der
 vyanden
 gekomen
 zynde,
 werden
 door de
 bondge-
 nooten
 hernoo-
 men: als
 mede
 Zant-
 vliet, en
 Zout-
 leeuw.*

Hoe hoog de glory klom van myn Oranje held,
 Ik zag hem overäl aan 't spits van 't heir te veld,
 Gelyk een Hercules; hy was nu reets verheven,
 Op d' eere trap, die door zyn Vad'ren in hun leeven
 Zoo loff'lyk wiert bekleed: 'k zag 't Erfstadhouderschap
 Van Vriesland, met gejuich, en vrolyk handgeklap,
 Tot elks genoeg, aan dien Veltheer opgedragen:
 Dog 'k zal in 't breede hier niet van zyn' lof gewagen.
 Naar dat de vyand by verrassing de Stad Gent,
 Met een onnoem'lyk tal van knegten, had berent;
 En Brugge door geweld had in zyn magt gekregen,
 Trekt Neerlands oorlogs magt zyn legerbenden tegen.
 De dappere Ouwkerk, in moed al-om vermaard, (zwaard,
 De Graav' van Oxenstern, beroemt door 't blinkend'
 Gaan straks de Schelde met hunn' knegten overtrekken,
 Om Willem Friso, door hunn' hulp te kunnen dekken.
 De Jonge Veltheer schaart zyn volk aan d' eene kant:
 Men steekt het bars metaal, met lood gevult, in brandt.
 De kogels vliegen door elkander driftig heenen
 Gelyk een' bui, door wint verstrooide hagelsteen.
 't Gevegt neemt een begin; zyt moedig onverfaagt,
 O helden zoo u een onstervb're roem behaagt.

Stryd

Stryd voor de vryheid en 't belang der zeeven staaten :

Zoo spreekt d'Oranje held, aan 't hoofd van zyn' Soldaaten. *de Prins*

In 't midden van het vuur, vertoonde zig de vorst, *spoort*

Die thans de Britse Kroon op zyne hairen torst: *zyne*

Een vorst om zyne deugd' van yder aangebeden, *benden*

Een vorst van elk geroemt om zyn hoedanigheden: *aan:*

In 't stryden onbevreesd, vol dapperheid, en moed,

In Mavors oeffenschool gekweekt en opgevoed.

Prins Willem Friso jaagt zyn' kogels door de helden,

Die zig, als hoofden, aan de fransche benden stelden:

En dryft het glimmend staal door 't lillend' ingewand, (hand,

Wyl 't bloed langs d'aarde stroomt, en krygt zoo d'over- *en krygt*

En die niet sterft, moet voor zyn kling al vlugtend wyken, *door dap-*

Of als gevang'ne voor zyn dapperheid bezwyken. *perheid*

En d'overwinnaar werd begroet, van Neêrlands staat, *de over-*

Met een onkwestb'ren lof voor zulk een groote daadt. *win-*

Maar all' de glory palm, in deezen sryd verkregen, *ning.*

Verzaad zyn krygsluft niet, hy vlamt op grooter zegen.

't Beleg van Ryffel werd bestemt en vastgesteld,

Hier was weer glory te behaalen voor myn Helt.

Hy voert zyn' benden aan, de moed zwelt in zyn aderen, *trekt met*

Zoo ras hy maar de stad, van digte by kooft naderen. *zyn leger*

naar Men *Ryffel.*

Men ziet aan zyne zy d'al-om beroemde Eugeên;

De vyand is met magt van binnen op de been.

Men plant het grof Geschut in menigt' voor de wallen,

Waar meê men 't franche heir zoekt op het lyf te vallen:

yffelyk De vlammen barften uit, men stookt een ys'lyk vuur,

gevegt 't Welk elk verschrikken moest, en donderd op de muur,

voor de Dat zig de sterke vest eerlang moet overgeeven.

muuren Het opgestelt verdrag, door 's vyands hand geschreeven,

dier stad, Werd toegestemt, zoo wert de zege weer behaalt,

die zig Schoon met veel helden bloed, gekogt, en duur betaalt.

by ver- Boufers moest buigen voor myn 's Veltheers dapp're de-

drag Die, met Eugeên, nu weer de glory had verkregen. (gen,

moet Men plant, hoogmoedig op die eer, de vreugde vaan,

overgee- Daar eerst het leger had van Lodewyk gestaân.

wen. Gent wert, eer 't loopend jaar zyn ronde had geslooten,

Gent Ook weer verövert in de magt der bondgenooten.

wert me- Maar eind'lyk dooft de kou dien fellen oorlogs brand,

de ero- De zee helt zoekt de kust en stapt vermoeit aan land:

vert. D'Oranje Veltheer thans mede afgeslooft door 't sryden,

de win- Legt zyn bebloede kling ook voor een wyl ter zyden.

ter doet Maar als de min, die nimmer kans verzuimt, dit ziet,

den sryd Daalt zy van haaren troon, van waar z' al-om gebied.

eeneinde

weemen.

Aan

Aan 's Princen zyde neêr, om hem een strik te spreien, de min-
godes
daalt ne-
der:
 En met een zagt gevele zyn kuifch gemoed te vleien.
 't Is tyd myn Vorst, (dus spreekt zy hem al lachend aan)
 Dat g' aan myn' wil, die gy niet lang zult wederstaan,
 En die geen sterfeling op aarde kan ontvlieden,
 Gehoorzaamt, op dit pas, 'k zal u myn hulpe bieden:
 Vest, vest uwe oogen op Maria, vest uw' zinn' en noopt
den
Prins,
Princes
Maria,
Louiza
van Hef-
senkassel
te be-
minnen.
 Op Hessenkassels Krooft: Louiza, een Vorstin
 Gesprooten uit het bloed van onwaardeerb're helden,
 Die, by hunn' dapperheid, ontelb're deugden telden,
 Zal voor uw' ed'len lof, door't gantsch' heel-al verspreid,
 Niet onverwinn'lyk zyn; uw' moed, uw' dapperheid,
 Uw wysheid, uw vernuft, zal haar op 't hoogst bekooren:
 Zy zal uw' liefdes beê met gunstige ooren hooren:
 Zulks weete ik braave Prins. Zy had dit naauw ge-uit,
 Of Willem Friso neemt het loffelyk besluit,
 Om aan die Vorsten telg zyn minnedrift t'ontdekken, hy maakt
zig
waardig
om naar
Kassel te
vertrek-
ken.
ver-
klaart de
Princes
zyne
liefde:
 Hy maakt zig vaardig om naar Kassel te vertrekken:
 Band nu de krygs zorg uit zyn pas verliefde zinn':
 En volgt de wetten van de Goddelyke min.
 Hy meld aan de Princes, met uitgekeurde woorden,
 Hoe haar' bekoorlykheên zyn groote ziel bekoorden:

Terwyl zy, die nooit minde, in 't vorstelyk gemoed,
De vlammen koestert van een ted're minnegloed.

De deugd' des jongen helds ondooid haare zinnen,

die eer- En kon in weinig tyds haar fierheid overwinnen:

lang in Ja 't was alleen zyn deugt, gepaart met kloek verstand,

zyn oog Die haar deed stemmen in d'onkwestb're huw'lyksband.

merk De groote trouwdag wert, tot yders vreugt, beslooten;

stemt. De zaalen, opgepropt met hooge feestgenooten,¹

de Weergalmen van 't gejuich; het aangenaam gehoor

trouw- Van deeze orakel stem klinkt yder zagt in 't oor:

dag wert Uit deezen egt werd' elk een duurzaam heil beschooren:

vastge- En Nederlands geluk op 't heugchelykst gebooren:

stelt : Uit deezen egt zal, tot bescherming van den staat,

en ge- Een tweede Cato weêr herleeven voor den raad: (wen,

viert. En uit deez' egt zal m' een beminn'lyk krooft aanschou-

Waar op de Godsdienst haar onwrikbaarheid zal bouwen.

O zegenryke trouw, o dierb're huw'lyksbrand!

Gestigt, ten nutt' van kerk, en regt, en vaderland:

Gy spelt niet dan geluk aan Bato's onderzaaten: (ten.

Zo schreeuwt het vrolyk volk al-om langs markt en straa-

Maar nauw'lyks is dit feest vol-eind, of onze held,

Gedenkt weer hoe Euroop gedrukt wiert door 't geweld

Des

Des fellen oorlogs dwang; de liefde prangt zyn' zinnen, maar de woede
 Dog kan, hoe sterk gegrond, zyn krygs lust niet verwin- des oor-
 De zorg voor Nederland legt hem te diep in 't hart, (nen: logs
 Om niet de vryheid, in een grooten strik verwacht, roept hem we-
 Door 't stryden by te staan, en door zyn arm te schraagen: der te veld.
 'Kmoet (spreekt hy tot zig zelf) al zoude ik 't my beklagen,
 Het zagte huw'lyks bed, en myn volmaakte bruidt,
 Verlaaten voor een tyd (o al te wreed befluit!)
 Hy dreigt, tot driemaal toe, Maria aan te spreken, by
 Maar driemaal schynt de druk zyn' woorden af te bree- spreekt
 'Kmoet, barst hy eind'lyk uit, o onwaarderb're vrouw! (ken: Maria
 Hoe duur verbonden aan de liefde, en aan de trouw, aan: en meld
 Geprest door hoogen nood, my weêr te veld begeeven; baar zyn voorne-
 Dog gy zult waar ik gaa in myn' gedagten leeven. men.
 Hy valt haar om den hals, en kust den reinen mond; dezelve
 Maria staat verbaast, dog op den zelfden stond (zen verbergt
 Grypt zy hem by de hand, verbergt haar angstig vree- baar
 En zegt, myn tweede ziel kan zulks niet anders wee- druk, en moedigt hem aan.
 Wel aan voldoe uw' wensch, de hemel staa u by; (zen,
 Gods gunst begeeve nooit in nood uw' strydb're zy.
 D'al-om beroemde deugt van uw' gevreesde degen,
 Beloofst aan Nederland een aangenaamen zegen.

Gaa

Gaa, Gaa, doorlugte heer, maar denk steeds aan den band

Waar aan uw leeven, en myn leeven, is verpand:

Een band die ons verbond voor Gods gewyde Altaar-

zeder Begeef u niet te diep in 't woeden der gevaaren. (ren:

heid De traanen rollen langs haar' kaaken, op dat woordt;

van de Terwyl de veltheer zugt op alles wat hy hoort.

Princes; On zaalige oorlogs twist, hoe stoort gy door uw wroegen,

en van Myn' pas verkreegne vreugd', en heuchlyk vergenoegen,

dePrins, (Dus spreekt hy by zig zelf) en gespt het harnas aan,

in het Om Neêrlands Leger schar kloekmoedig by te staan.

scheiden Met zyn' getrouwe hulp. Maria knielt ter zyden, (den;

En smeekt om 's hemels gunst voor haar gemaal in 't stry-

Zy stuurt haar beden, op 't eerbiedigst', naar om hoog

Met een bedrukt gelaat, voor Koning JEZUS oog; (leeven:

Vaar wel myn' vroomen Prins d'Alzeeg' naar spaar uw

En wil door zyn genade u d' overwinning geeven;

(Zoo spreekt zy tot haar Heer) en leid hem treurig uit,

Dog met een Mannen moed. vaar wel o ed'le spruit!

Zegt Nassauws helt tot zyn' Maria in het scheiën;

by over- En streeft te veld, met all' zyn' strydbaare oorlogs reiën.

wint Hy, overwint terstond Mortagne en St. Amant:

Mortagne en St. De vyand neemt de vlugt, wyl hy zyn standaart plant

Amant In

In 't midden van de stad; dog om u op te haalen
 All' wat zyn' roem betreft, en hoe veel zegepraalen
 Hy wel verkregen heeft, door moed, en dapperheid,
 En door 't vermogen van zyn Vorst'lyk krygsbeleid,
 Is myn trompet te flaauw; maar d'overwonne steden
 Getuigen van zyn roem, en oorlogskundigheden.

*de steden
 door O-
 ranje
 over-
 wonnen,
 zyn ge-
 tuigen
 van zyn
 lof.*

Bouchain, en Doornik, 't fort de Scharp, en St. Venant,
 En meerder plaatfen, zag men storremender handt
 Door onze braaven nog verwonnen, en verkregen:
 In 't kort, het oorlogslot viel Vrankryks Koning tegen.
 Men dagt het naauw'lyks dus te krygen naar zyn zin;

Of hy besloot de vreê met Eng'lands Koningin,
 Op 't onverwagte, en wel ten spyt der bondgenooten,
 Die dit gehaat verding wel poogde om ver te stooten:
 Maar te vergeefs men wiert gedwarsboomt in zyn wil.

*Vrank-
 ryk sluit
 de vre-
 de, met
 de Ko-
 ningin
 van En-
 geland:
 't welk
 de bond-
 genooten
 trachten
 te belet-
 ten maar
 vergeefs.
 het oor-
 logsvuur
 raakt sel-
 ler aan 't
 blaaken.*

Belloon verzagte nu 't vernielend krygsgefchil,
 Waar in den vryen staat van Neêrland was gewikkelt,
 Naar yders wensch nog niet; door moordlust aangeprikkelt,
 Blies zy het oorlogs-vuur, nog meer en meerder aan:
 Haar bloeddorst was nog niet ten eenemaal voldaan:
 Men moest de vrede met meer Helden bloed betaalen:
 Een donk're nevelwolk bedekte nog de straalen

F

Der

Der lieve vrede zon, die reets van verre blonk,

Nedr. Maar weder in een zee van oorlogs ramp verzonk.

land Beef, beef, o Nederland! voor 't lot dat u zal treffen;

weder be- Kost gy het onheil, dat u dreigt, te regt bezeffen,

dreigt 'K zag u versmelten door een yselyk geschrei!

met een Zoo blies ik toen dikwerf op myne lugtschalmei,

Waar mede ik in 't gemeen all' wat men my voorfpeelde,

Naar eisch der waarheid, aan een ygelyk vermelde.

'K vloog op myn wolke-koets, met traanen in myn oog;

Zoo ras ik 't had gezegt, al zugtend' naar om hoog:

En ach ik zag eerlang, het deerlyk voorbedieden,

Tot droefheid van den staat, in kryg verwart, geschieden:

Ik zal 't verhaalen, maar de druk zwelt in myn' borst,

Als 'k aan dien tyd gedenk! d'al-om beroemde Vorst

Jan Willem Friso, d'eer van Nassauws ed'le braaven

Ontzagchlyk door zyn moed, bemin'n'lyk door zyn gaaven,

Een tweede Hercules, in 't buld'ren van den sryd;

In wysheid, en vernuft, den luister van zyn tyd.

zynde Zag m', o verschrikk'lyk lot! in d'ugtend van zyn' dagen,

aen dood Door d'onweerstreef're dood, naar 't ys'lyk graf toe jaa-

van den Een dood die Nederland op't smart'lykft heugen zal, (gen.

Prins Zoo lang de zon zyn' glans zal schenken aan 't heel-al.

Jans De

Willem

Friso.

De Jonge Oranje Held, die, in zyn' tedre jaaren,
 Zoo menigmaal den nood, der oorelogs gevaaren, dezelve
neemt
 In 't woedend' aanzigt vloog, toog 't glimment harnas uit, een be-
sluit om
 Om naar den Hooffchen Haag te spoejen; een besluit naar aen
 Tot Neêrlands ongeluk gesmeed, en laas voltrokken. Hage te
verreke-
ken.
 De wintfcheen't gantsch' heel-al nu uit zyne as te schokken:
 Maria beeft van schrik; en smeekt aan haaren Heer
 Om uitstel voor zyn reis: bezie 't onstuimig weer,
 Myn Prins, dus spreekt zy, met de traanen op de wangen, Maria
tragt
 De lugt is met een kleed van bujën als omhangen. hem te
weder
 (Net of zy giften kan dat haaren Mingenoot bouden,
 Deez' togt bekoopen zal met een' gewisse doot) beveest
 Ei 'k bid! stel voor een tyd uw opzet nog ter zyden! voor 't
yselyk
weder:
 Wil dog 't gevaar, myn ziel, zoo veelgy kunt vermyden!
 Zulks kan niet zyn, Princes, beäntwoord haar de Held, maar te
vergeefs.
 Hoe ik, die nimmer vreesde in 't strydbaar oorlogs veld,
 Zou voor een enk'le wolk van onweers vlaagen schroomen?
 Neen, myn gerecht besluit, voor lang reets voorgenoomen,
 Dient eindelyk voldaan; het scheiden valt my hart,
 En uwe afwezigheid baart my een bitt're smart;
 Maar na dceze eene keer zal 't my, zoo 'k hoop, gelukken
 Dat ik u zonder zorg zal in myne armen drukken:

Wanneer de vree, die ons van verre reets bestraalt,
 Met haar triumph karos, op 't aardryk nederdaalt.
 Streel u, doorlugte Vrouw, terwyl met die gedagten:
 En kort, met zulk een hoop, de slaapelooze nagten:
 'K zie u eerlang weerom; het pand van onze min
 Blyft u op't hoogst' vertrouwt: maar ach myn ziels vriendin
 'K zie dat gy traanen stort, helaas! waarom dit schreiën?
 'T is slegts een kleene wyl, dat ik van u moet scheiën.
 Toen 'k met het blinkent staal den vyand tegen gong;
 En tot in 't allerdiepst' der krygsgevaaren drong,
 Niet weetend' wat my door de Hemel was beschooren,
 Wist gy met mannen moed my zelf als aan te spooren:
 En nu is 't of de zorg uw' tedre ziel benart:
 Wat is, o schoone vrouw! dog d' oorzaak van uw' smart?

*droef
heid van
de Prin-
ses.*

Maria zugt vol druk, en weet niet om wat reden,
 De traanen glyen uit haar' oogen naar beneden:
 Maar eind'lyk barst zy uit; beminnyke Helt,
 Helaas! 't is of die smart my weinig goeds voorस्पelt:
 Ach mogt ik u hier weér op deeze plaats ontmoeten!
 En, met een welkom kus, omhelzen, en begroeten,
 'K waar beter vergenoegt. de veltheer op dit woort,
 Dat hy met deerenis uit haare lippen hoort,

Staat

Staat zelf vol angst, benaauwt, bekommert, en verflagen,
 Als waar zyn grooten moed hem nu geheel ontdraagen.

Hy grypt haar in zyn arm, en drukt den lieven mond.

Nu hoorde ik eene stem weêrgalmen door het rond:

Omhels Maria 't zal u nimmer weêr gebeuren,

O neen, zy zal eerlang uw sterfgeval betreuren:

Het is voor 't laaft' dat gy haar zult uw' liefde biên:

Gy zult uw krooft, nog haar, o vorst! nooit wederzien.

('Kvoel, als ik dit herdenk', myn hart van droefheid bree-

De kleene vorsten telg, nog ongeleert te spreeken, (ken;

Zag met een ted're lagch den veegen vader aan,

Als of het met den nood, hem naakend, was begaan.

Hy kust het menig wêrf, met duizend tederheden,

En drukt het in zyn' arm, in 't uiten van dees reden:

Bewaar Princes, bewaar, dees telg zoo teer bemint;

Maar zorg ook niet te min voor 't ongebooren kindt.

't Gevreeft vertrek genaakt, de tyd gebied te scheiën;

Men mag zig onderwyl met zyn te rugkomst vleiën.

Vaar wel doorlugte ziel! vaar wel volmaakte bruidt!

Zoo spreekt de Prins, en treed ter ruime hofpoorte uit.

Maria oogt hem na, wyl 't einde van haar' reden

In droefheid als versmelt, door zugt op zugt bestreden.

*de Prins
om-armt
zyn Ge-
maalin;
en geeft
haar een
afscheids
kust.
een stem
voorspeld
zyne
dood.*

*'t ver-
trek ge-
naakt.*

*by neemt
afschied,
van Ma-
ria:*

*en spoeit
woort.* De Veltheer spoeit zig voort: o al te deerlyk lot!
 Met welken ramp bedreigt gy Neêrlands oorlogsgod! (zen,
 Zoo klaagde ik door de lugt, geprangt door duizend vree-
 Wyl't geen my was voorzegt naar waarheid schein te wee-
 De treurgalm klom eerlang door lugt en wolken heen; (zen.
 Men hoorde wyd, en zyd, een yfelyk geweën:
 Elk riep, al schreiend', uit o hemel heb medoogen!
 Wees met de reine trouw, en huw'lyksband, bewogen!
 Een trouw korts door uw' wil geslooten voor 't altaar:
 Bescherm Prins Friso dog, o opperheer! bewaar
 Hem, die de Godsdienst op haar' zetel kan bewaaren,
 En steeds beveiligen voor kerk geweldenaaren.
 Bewaar de ted're spruit, die reets het licht aanschouwt;
 En 't ongebooren krooft, Maria aanbetrowt:
 Ei laaten ze in hunn' jeugt geen braaven vader derven;
 Stuit door uw gunst, o God! de rampen van zyn sterven.

*een En-
gel be-
vestigt
de voor-
spelling
van zyn
sterven.* Hier daalde een Engel op zyn vlugge veder neer:
 Hy sprak men weet' dat steeds Gods willen, en begeer',
 Op aard' voldaan moet zyn: dit is niet te weêrspreken;
 De banden die hy bind kan hy ook weêr verbreken.
 De Prins zal sterven, eer de dagtoorts zynen gloet
 Zal blusschen in de zee: het uur genaakt met spoed,

Dat

Dat zyn' volmaakte ziel zal uit haar' kerker vlugten;
 'T is waar gantsch Neêrland zal die maâr nog lang bezug-
 Maar zyne deugden door een elk al-om geviert, (ten;
 Zyn ook te hoog bemint door hem die 't all' bestiert,
 Dan dat hy langer, in de wisselvalligheden,
 Van 's werrelds wuften stand, zou blyven hier beneden:
 Daar is een' plaats voor hem bereid, naast Godes troon,
 Daar hy een eeuw'ge vreugt zal smaaken, als het loon
 Van zyn Godvrugtigheid; de trouw, korts eerst geklonken,
 Heeft reets zyn vorst'lyk huis een dierbaar pand geschon-
 En 's hemels gunst voorस्पelt een tweeden zegening, (ken-
 O ja! eer dat het jaar nog zynen ronden kring
 Zal sluiten, zal men uit Maria, 't puik der vrouwen,
 Een vorstelyke telg, een Helden spruit aanschouwen;
 Die als een phenix uit zyn' afch' herleeven zal;
 En die, als Nederland gedreigt werd met den val;
 De vryheid door zyn hulp van onheil zal bevryden;
 En 's Vaders dapperheid na streeven zal in 't sryden.
 Nu dreef de Godstolk op de wolken weder heen,
 En 't was of al myn hoop ten-eenemaal verdween.

*en voor-
 zegt de
 geboorte
 van Wil-
 lem den
 IV.*

De Prins vervolgt zyn reis; help nu myn toon bestieren *niet roem-
 ping.*
 Beschreide Melpomeên; help my de loflauwrieren,

En:

En pas ontlooke mirth, op Friso's hooft gelaân,

Men Door mengen met kamill', en lyk cipresse blaân. (men;

maakt De tyd gaat vliegent voort, men naakt eerlang de stroo-

ket Stry-

en Sas, Waar in de jonge vorst zoo deerlyk om zal koomen.

waar in Beef, Nederlanders, beef, voor 't yfelyk geval

de Prins

zal om- Dat u, eer dat gy 't weet, onzaalig treffen zal, (aderen,

koomen. *Eolus* Zoo bromde ik door de lugt: de schrik vloog door myn

zet de Terwyl men 't sterfuur van myn Friso aan zag naderen.

stroomen

op. Eöol vloekt als verwoed op 't vloeibaar element;

Men Een doodse schrik is op elks aangezigt geprent;

ontziet

weer nog Men spoeit zig egter in het vaartuig, onder 't woeden

wint, en Van zulk een felle Orkaan, die d' opgeblaaze vloedden

gaat in

het vaar Doed barsten tegen een: o GOD bewaar den Held!

tuig. *De wa-* Die, om uw kerkregt te bewaaren, trok te veld,

ter Nim- Zoo schreeuwt een yder uit. de waternimphen treuren,

phen

treuren, Om 't ongeval dat in haar' plassen zal gebeuren;

om 't lot

't welk K weet zy beleefden nooit een stond die harder viel:

den prins

beschoo- Hoe bromt d' ontroerde wint, hoe fuisbolt de kiel!

ren is. O Goon! daar rukt een vlaag het vaartuig 't opperst' onder

Ufelyk-

heid van Daar duikt myn vroome Helt, myn dapper oorlogs wonder,

de wint,

die 't Hy tilt het veege hooft, al stervende, uit het nat;

vaartuig

doet ver- Tot dat hy eind'lyk, door het worst'len afgemat,

ongeluk-

ken.

Het

Het jeugdig bloed voelt in zyn aderen verftyven.

Hier moest de Faam als in haar' woorden steken blyven,

Geknaagt door felle druk; ten lesten vaart zy voort,

De Prins zinkt naar den grond, op 't uiten van dit woord: hy ver-

OSchepper bergmyn' ziel! en meer konde ik niet hooren, drinkt in

Wyl d' afgebrooke taal in 't water moest versmooren. het sly-

Het jonge leeven smelt in 't midden van den vloet:

De ziel klimt hooger op, en smaakt een heuchlyk zoet.

Daar legt de dapperheid nu in het diep verzonken;

Daar legt de deugt, helaas! nu deerelyk verdronken.

Men vergelyk nu vry het onmedogent Sas

By d' ongemeete Zee, die in zyn' zilte plas

De gulde zon ontfangt, naar dat zy door haar' straalen

All' 't aardryk heeft verligt: O al te ontydig daalen

Van Neêrlands heil zon, ach! wat scheidt g' een duistre

Dog stuit, ô Batavier! uw' doodse jammer klagt, (nagt! uitroe-

Daar zal een andre zon door 's Hemels gunst' ontwaaken, ping.

Die met den zelfden glans voor uw behoud zal blaaken;

Zoo wiert een elk geveit met hoop in dit verdriet;

Maar ach! Maria wist van 't wreede lot nog niet,

Twelk haar' beminden Heer zoo deerlyk had doen sneeven;

En wie, wie durfde, ô Goon! haar dit te kennen geeven:

G

Dog

men ver- Dog wyl die droeve maar al-om straks werd verspreid;
kondigt
Maria Wiert zy haar mede eerlang verkondigt, en gezeid.
zyne
dood: Wat is de kuifche band der Huw'lyks liefde teder!

zy be- Maria zwymt van schrik, en valt in onmagt neder:
zwymt
op 't hoo- Haar Maagden, schreiënd, met de vlegten los om 't hooft,
ren; Van alle lyfcieraad door droefheid gantsch berooft,
Besteden alle vlyt om haar te doen bekoomen:

dog komt De spraak was door den druk haar t' eenemaal benomen;
weder
by: Dog eind'lyk barst zy uit, naar dat zy meer bedaart:

en uit O dood! waarom hebt gy myn leeven dog gespaart!
haare
droef- Waarom hebt gy my niet met mynen Held verslonden,
heid, o-
ver zyn En op den zelfden tyd naar 't duister graf gezonden!
sterven. Waarom verbreekt g' een' band, die ons zoo duur ver-
En waarom blufte gy niet meê, ter zelve stond, (bond;
Myn' leevens fakkel uit! dog 't is Gods wel behaagen,
Te buigen voor zyn' wil; hy zal my onderschraagen,
Zoo'k hoop, in mynen ramp: het Vaderlooze krooft (trooft
Dat'k reets aanschouw, en hoop te aanschouwen, strekt tot
Aan myn' bedroefde ziel. Zoo spreekt zy, wyl de rede
Haar' tong, en hart, bestiert in 't midden van haar bede.

Maar uit dien donkre wolk verrees, voor elks gezigt,
Een aangenaamen dag, een schier aanbidd'lyk licht.

Men

Men zag eerlang een Prins, een Helden Spruit gebooren,
 Door 's hemels gunst, tot 's lands bescherming uitverkooren,
 Waar in vorst Friso's beelt, naar 't leeven, was gemaakt:
 Waar door elks hoop op 't hoogst voldaan wierd, en betaalt:
 Dit is de braave Prins met wiens beroemde daaden
 Uw' Clio pronken zal, op haar Heldinne bladen.

Wyl nu d' Alzegenaar wel slaat, maar weder heelt,
 Zag m' in het kort de vreë, die 't vergenoegen teelt,
 Verryzen uit een poel van buld'rende gevaaren:

De woedende oorlogstorm raakt eind'lyk aan 't bedaaren:

De harten smelten in een lieve eendragtigheidt:

De blyde vrede galm werd wyd, en zyd, verspreit. Gradi-

Gradivus zwol van spyt, en schulde in 's afgronds kolken: vus

De vrede zon verdryft de dond'rende oorlogs wolken: vlugt:

En 't sligtsche Atheene werd verkoozen, om 't verbond en de

Der vreë te sluiten uit der afgezanten mond. (ven; vrede

Wel aan, tragt nu met vlyt de Heirbaan op te stree- de Faam

En melt, op heldentrant, den roem van WILLEMS leeven. besluit

Hier sloot de Nieuws bodin het einde van haar reën; haar

En vloog op haar karos door lugt en wolken heen: verbaal.

Zy storte my in diep, dog aangenaam, gepeinzen;

'K dagt 'k wil voor Phebus numyn yver niet ontveinzen;

*aanroe-
ping aan
Rhebus.* Maar zal hem smeeken om zyn' hulp, in deeze zaak:
O Groote heerscher, strek myn Clio tot een' baak!

Wil my, geen kleene straal van uwen bystand weigeren,
Op dat ik onbevreesd naar Pindus Choor mag steigeren.
Sterk myn vermogen, door 't vermogen van uw' gunst:
En stelt myn' vedel, op myn' bede, naar de kunst.
Leer, leer, m', ô Groote Zoon van Jupiter, de daaden
Van Neêrlands vrede Vorst afmaalen op deez' bladen.
Helpt my den braaven Prins verzellen, daar de min,
Met een volmaakte drift, gaat heerschen in zyn' zinn':
En daar een Godd'lyk vuur zyn' boezem komt ontsteken:
Leer, leer my, naar den eisch, van zyne deugden spreken.
Verkwik my door een' straal van uw aanbidd'lyk ligt:
Bestier, ten aanzien van de stof, myn Heldendigt. (lonken,
'T gaat wel, uw' gunst schynt my van verr' reets toe te
En doet myn ad'ren door een ed'le drift ontvonken.

Wel aan myn' digt Godes, volg nu den minnebrand;
En meld hoe Cithere', met een fluweele hand,
'S Helds zinnen kluijstert aan haar Goddelyk vermogen:
De glans dier minne vlam verligt al reets uwe oogen:
Geen vlam, door dartelheid, of wellust, voortgeteelt,
Maar die de Godsvrugt zelf den kuischen boezem streelt:
En

En die, door 't hemels vuur der wysheid zelf ontfleken,
Mag roemen vry te zyn van smetten, en gebreken.

Einde van het tweede Boek.

WILLEM DE IV.

DERDE BOEK.

I N H O U D.

*De vierde WILLEM, uit het dierbaar helden bloed
Van Nassauw voort geteelt, door 's hemels gunst beschonken,
Met wysheid, en vernuft, kweekt in zyn fier gemoed,
Schoon hem Bellona streelt, de kuische minne vonken:
En vestigt 't minnend' oog op Eng'lands Kroonvorstin:
Hy spoeit naar Londen, om zyn liefde aan haar te ontdekken.
Der Britten Koningin begunstigt zyne min;
En tragt zyn beé by haar' gemaal tot hulp te strekken.
Haar wysheid, en beleid, gevoegt by WILLEMS deugt,
Doen Eng'lands Koning ras voldoen aan 's helds verlangen.
De vorst'lyke ANNA, steets zyn Krooncieraad en vreugt,
Ziet zig eerlang in 't net der kuische min gevangen:
En stemt in WILLEMS wensch, tot Neérlands eeuwig heil,
Terwyl elks vrolykheid vast steigert boven 't peil.*

*Inlei-
ding.*

een drift, zoo als wel-er een griekfche digter
sprak,
Die een on-ed'le borst van Priams zoon ont-
ftak;
O neen een drift, geveft op goddelyke gronden;
Door geen onzaal'ge vlek van vals bedrog gefchonden,
Zal

Zal thans myn Clio 's toon bestieren , en haar' lier
Doen klinken op den lof van WILLEMS minbanier.

De Vorst die nimmer dagt dan om naar roem te dingen, *Prins
Willem
de IV.
ver-
maakt
zig in't
veld by
Ooster-
houd.*
Verluste nu zig zelf met Mavors gunstelingen,
In 't veld by Oosterhoud , daar dappre Prins Eugeên,
En meerder Helden, naar de glory palmen streên:
Wanneer de Mingodes, met minnegoon omtogen,
Op 't aardryk daalde, om haar al-om gedugt vermogen
Weêr te beproeven : een roosverwig inkarnaat *De min
daalt ne-
der:*
Verspreide zig op haar bekoorelyk gelaat:
'T schein of zy poogde, voor haar allerbeste schigten,
Den moed, en dapperheid, en krygsluft, te doen zwigten:
Zy sprak Belloon dus aan , gy die steeds zegeviert, *En
spreekt
Bellona
aan.*
„ Hebt, als my is bekend, lang WILLEMS hart bestiert:
„ Nu voegt het eens aan my uw' driften te weerstreven:
„ En weet de wysheid zelf heeft my tot raad gegeven;
„ Dat ik de deugt, die steeds myn Helt van jongs af aan
„ Geleide, smeeken zoude om dit myn groots bestaan
„ Te styven door haar hulp. Waar op zy, zonder draalen, *Speeit
zig naar
Cypris-*
Weêr op haar schulpkaros, naar Cypris ruime zaalen,
Door lucht, en wolken is getogen, om haar' zoon
Haar' wil te melden, in het byzyn van de goôn.

*En meld
haaren
zoon
haar
voorne-
men,* „Ik heb (dus sprak zy) niets kan thans myn vlyt betoomen,
„Ten doel van ons gezag, iets treff'lyks ondernoomen:
„Kom streef met my ter vlugt in Bato's daalen neêr;
„Dog smeek de godsvrugt eerst, 't is tot ons beider eer,
„Dat z' u haar' fakkel leen; men zal uw doen niet wraaken;
„Dan kont gy 't kilst' gemoed in minne vuur doen blaaken.
„Doorboor Vorst WILLEMS hart met d'allerfelfte schigt;

*Vliegt
weder
uit zyn
oog:
't welk
hem ver-
baaft.* Hier meê vliegt Cithéré Cupido uit 't gezigt,
En klieft de dunne lucht met haar gezwinde vleugelen.
Hy roept hou stand! dog kan haar vlugt geenzins beteuge-
De Schutter staat verbaaft, maar op den zelfden tyd (len.
Grypt hy weêr moed, en denkt, 'k heb immers in den stryd

*Hygrypt
moed:
en ber-
denkt
zyn groo-
te bedry-
ven.* Zelf menigmaal het hart een's dappren helds verövert,
En door een enk'le lonk van myn gezicht betovert:
'K heb immers meer dan eens iets loffelyks gewaagt;
Ja zelf de goden door myn' listen wel belaagt.

Myn Moeder, die zoo trots op haar gezag durft stoffen,
Heb ik wel eer door 't oog van een Adoôn getroffen:
En d'opperste Jupyn kon, door myn stout bestaan,
Zelf het vermogen van myn' strikken niet ontgaan:
Diana, die steeds schuw gebleeven was voor't minnen,
Moest mee die tedre drift gedoogen in haar' zinnen,

Wan-

Wanneer Endimeön, door zyn beminn'lyk schoon,
 Haar kluiſterde in den band dien zy ſteets was ontvloën,
 Daar hem in Latmus (door een' diepen ſlaap bevangen)
 Die blaakende Godin kwam in haar armen prangen.
 Geen Dido, hoe vermaard in ſtrafheid, kon myn' magt
 Weêrſtreeven, op 't gehoor van Held Enëas klagt.
 Alleen op mynen wil werd Troje s' val beſlooten:
 Alleen door myn gezag, en kunſt, deed ik den grooten
 Achilles blaaken. 'k volg dan 't geen de min gebiedt,
 En vreez' den tegenſtand van WILLEM FRISO niet.

Nu ſpoeit de Jongen voort, op ongeboeide ſchagten,
 Om vaardig 't hoog bevel der moeder te betragten
 Hy volgt (zoo als zy had gelaſt) met vlyt den raadt
 Der wyſheid, en verkieſt 't gelei der deugt te baat.
 Nu ſcheen het of hy weêr, door Dejanira's minnen,
 De knots van Hercules zou dwingen en verwinnen.
 Hy krygt den Vorſt in 't oog, ô Cypris! ſterk uw' Zoon;
 Schenk d'overwinning hem (dus barſt hy uit) tot loon:
 Laat my op Nafſauws Vorſt de glory thans behaalen;
 Verzeng zyn' fierheid, door den gloet van uwe ſtraalen.
 Zy heeft terſtond den eiſch goedwillig toegeſtaan.

Hy loſt een ſchigt, en zegt, het is met u gedaan,

*Cupida
 loſt een
 ſchigt, en*

H

O

om treft den O Prins! gy zult niet lang myn' wetten wederstreeven.

Prins: De Vorst gevoelt iet vreemts in zynen boezem leeven:
 'tWigt snelt weêr Hemelwaarts, maar op den zelfden stond
 Verneemt de ontroerde Helt de diepe minnewond:
 Hy roept dus uit, o Min! woud gy myn hart regeeren?
 Neen eer zal Passies zelf nog 't onderst' boven keeren;
 Eer zal de goude Zon in 't oosten ondergaan;

die de min Eer zal de dag zyn' glans ontleenen van de Maan:

*zoekt te weer-
streeven.* Eer zal men op uw koets met gulde lett'ren schryven,
 Dees zal nooit als voorheen weêr op de wolken dryven.

Ik wrong u liever nog de sceptor uit de vuist

Maar zagt, herhaalt hy straks, ik spreek al t' onbezuift;

*dog ver-
geefs.* Een onuitblus're vlam doet reets myn ad'ren rooken:

En heeft in myn gemoed een hevig vuur ontstookten.

Waar heen nu heldenmoed! waar heen nu dapperheid!

Die my zoo dikwerf met uw heusheid hebt gevleit,

Kost gy het stout bestaan der Mingodes niet staaken?

O Hemel! wie zal dan haar Godd'lyk opzet wraaken.

Help my, indien gy kunt, uit deeze ontroerenis.

Dus zoekt hy hulp daar gantsch geen hulp te vinden is.

De min krygt meerder kragt, en zonder veel te spreken

Poogt zy het Jeugdig hart nog meer en meer t' ontsteeken.

Dus.

Dus vind de Jonge Held zig eind'lyk buiten raadt,
 Terwyl hy staam'lend zig deez' taal ontglippen laat:
 Zult gy, o fiere min! tot liefde my verpligten!

(Hy noemt haar fier die zelf zyn'fierheid heeft doen zwigten) *de Prins*

Welään ik wederstreef uw' wil nu langer niet:

*volgt
 haare
 bevelen:*

'K volg, o gebiedster van 't heel-al! 't geen gy gebiedt.

Nu streelt zy, door gevele, zyn pas verliefde zinnen;
 En brengt ten zelven tyd, met yver, hem te binnen,
 Dat Eng'lands vreugt, en roem Held Georges dierbaar krooft
 Alleen zyn minne druk verstreken kan tot troost:

Een Kroonprinfes die, om haar deugd en brave zeden,

Door veele Vorsten word gemint, en aangebeden:

Gesprooten uit beroemt en edelmoedig bloed;

en denkt

Door wysheid in het choor der Godsvrugt opgevoed.

*een mid-
 del uit*

De Vorst vleit zig met hoop, hy peinst by dag en nagten,

*ter ver-
 kryging*

En kweekt een middel in zyn minnende gedagten,

*van zyn
 wensch:*

Dat tot voltoojing van zyn' wensch hem 't beste schein.

Hy dringt als door een drom van zwarigheden heen,

*by open-
 baart*

En openbaart zyn' wil aan een der Edellieden,

*aan een
 van zyn*

Die straks met diep ontzag zyn vlyt hem aankomt bieden,

*Edellie-
 den zyn*

Om te agtervolgen 't geen zyn oogmerk staaven kon.

oogmerk:

't Was op een morgenstond, de lagchende ugend Zon

Deed door haar stralen naauw 't alvoedend aardryk gloejen,
en gelast hem Of onze Held beveelt hem vaardig heen te spoejen
naar Engeland te spoejen; Naar 't overzeefche ryk, daar 't Koninglyke pand,
 Dat hy eens, als zyn' bruid, hoopt van het Britfche ftrand
 Te voeren, zig bevind, om haar bekend te maaken
 Hoe zig d' Oranje Vorft in kuifche min voelt blaaken.
's welk waardig werd volvoert. Men maakt zig voort gereed, en volgt zyn' laft gezwint,
 Als of men heenen dreef op vleug'len van den wint.
 'T begunftigt altemaal het Godd'lyk minverlangen:
de afgezant werd gunftiglyk ontfangen: De Vorft'lyke afgezant werd gunftiglyk ontfangen.
 Hy fpoeit zig inderyl naar 't Koninglyk paleis,
gunftiglyk ontfangen: Om aan den Britfchen Vorft het oogmerk van zyn' reis,
 En wat hem voeren mogt in Engeland te ontleden:
 Welfprekende Mercur werd door hem aangebeden:
 Een diep ontzag geleid hem in des Konings zaal,
 Daar aan zyn woorden, door een vriendelyk onthaal,
 De weg gebaant werd tot vrymoedigheid in 't fpreken:
 Nu mogt 'er aan zyn taal geen konft nog kragt ontbreken.
en verklaart, aan den grooten Koning, Ik weet, o Groote Vorft! dus fpreekt hy, dat de deugt,
 Door haar bekoorlykheid, altoos uw' ziel verheugt;
 Dat u de wysheid door haar luifter kan bekooren; (fchooren.
 Dit heeft, zoo 'k hoop myn'Prins't heil van uw' gunft be-

Een

Een Prins die steeds de deugt naar haar gelang waardeert, het oog: merk
 En de ed'le wysheid als zyn trouwe voedster eert: van zyne komst:
 Een Prins wiens braave deugt elks deugden op kan wekken:
 Een Prins die Neêrland tot beschermer zal verftrekken,
 Wanneer 't zal zyn gedrukt door 't woedend krygs geweldt,
 Zoo als 't orakel heeft in 't Godendom voorfpelt:
 Maar gy, ô Koning! weet hoe Nassauws braave Helden,
 In krygsbeleid, en deugt, steeds hunne glory stelden.
 De vierde WILLEM, uit dit zegeryk geflagt,
 By yder een gemint, geroemt, en hooggeägt,
 Heeft aan my d' eer van zyn' bevelen opgedragen:
 Naauwhoort de Britfche Vorft dien braaven Naam gewaagen
 Of zegt, vaar voort, vaar voort, ik kenn' d' Oranje Held,
 Men heeft my meer dan eens veel van zyn lof vermeld.
 Dit noopte de afgezant zig verder te verklaaren
 En's Princen bede, en wensch, met eerbied te openbaaren. en 's Princen bede,
 Hy doet het groots verzoek; de Troonzuil luiftert naar
 Zyn' fiere woorden, met ftilzwygende aandagt; maar
 Zoo ras hy hoort wat hem te kennen word gegeven, de Koning
 Staat hy verbaaft, en denkt, zal ik dit wederftreeven, staat ver-
 On een / ik agt deez' Prins myn' gantfchen Rykstroon waart: baaft. dog staat zyn
 Zyn deugt is 't die de deugt van ANNA evenaart;

voorflag niet af. Dog 'k dien in deeze zaak. de Godheid raad te pleegen:
Hier meê besluit hy 't all', ik ben den eifch niet tegen.

men keert weder naar Holland. Men spoeit zig wederom naar Holland, om den Vorft,
Die 't kuifche minnevuur nu koestert in zyn' borft,
Te melden hoe men by den Koning was ontfangen:

Men streelt met zoete hoop zyn keurig minverlangen.
Maar wyl de zorg hem als doorknaagt, by dag en nagt,
Werd d' uitgediende vreez wel haast ten eind gebragt:
Want Eng'lands Ryksmonarch kweekte, in zyn wyze zin-
Een opzet om dees' Prins te troosten in het minnen: (neen,
In 't kort, hy was op 't hoogst' zyn liefde toegedaan,

de Min-godes vleit zig met hoop. En bood eerlang hem zyn genegenheden aan.

Nu scheen de Mingodes zig reets met hoop te vleien,
Dat zy hem eenmaal zou naar 't Egtaltaar geleien.

De Britse Koning zend terstond naar Nederland
Den braaven Anstis, om, het dierbaar onderpand
Van zyne liefde en gunst Prins WILLEM op te dragen;

de Britse Koning doet den Prins de Ridder order der Koufband aandie-den: Men ziet, al-om in 's landshistoryblaân, gewagen,

Met lof, en gløry, van de Ridder-ordening

Des Koufbands, een band, die onze Helt ontving

Om Georges vriendschap, aan zyn vriendschap, te verbind-

Doghier zal myne Nimph zig zelf niet onderwinden, (den:

Iets

Iet af te maalen daar haar oog zig in verdwaalt.

Wyl nu 't geluk zoo heufch d' Oranje vorst beftraalt,
Geraakt zyn minnend hart, nog meer en meer, aan't blaaken:

Hy laat tot zyn vertrek de fchepen vaardig maaken:

Elk volgt met vlyt terftond het geen hem is gelaft:

Men bind de wimpels aan het hoogfte van de maft.

Het vergenoegen ftreelt de harten veeler menfchen;

Die deez' verliefden Prins geleiden met hunn' wenfchen.

Men hoort al-om deez' taal weêrgalmen langs de ree:

De Hemel voer' met fpoed hem veilig over Zee!

Daar moet hem ANNA met haar' wedermin bekroonen,

En met haar dier'bre hand, tot yders vreugt, beloonen.

Ja d' Echo, als bekoort door 't juichende geluit,

Galmt hem dus na, verkryg de Ryksprinces tot bruid!

Terftond gebied de Prins de zeilen op te haalen;

Om op het hoog gewelf van Thetis ruime zaalen

Te dryven naar de geen die zyne ziel gebied.

Neptunus wederftreeft nu zyne driften niet,

Maar doet het pekelnat al golvend' heenen vloejen,

Opdat de Oranje vorst zig vaardiger kan fpoejen.

De kiel, die onzen Held op veil'ge fchoud'ren draagt,

Bruift vliegert door het nat, als door de min gejaagt:

Wyl

waar op
dezelve
zig
vaardig
maakt
om naar
Londen
te ver-
trekken.

hy be-
geeft zig
fcheep.

en fpoed
voort.

*Triton
verwel-
komt
hem op
Zee.*

Wyl Triton hem met vreugt verwelkomt op de stroomen,
En zynen aftogt blaast. Apol borduurt de zoomen
Der dart'le golfjes, met een vloeibaar diamant;
Als waar 't een wederglans van 's princen minnebrandt:
Ja 't was zelf of nu weêr een onweerstand're liefde
Zyn gloejend ingewant door haare pylen griesde:
En of hy Dafne's koel en onbevlekt gemoed,
Weer zocht te ontsteeken aan zyn Goddelyken gloed:
En als de Nagt verschynt, om op zyn beurt te waaken,
Tragt WILLEM, door de rust, van zorgen zig te ontslaaken:
Maar al vergeefs Diaan joeg, door haar vriend'lyk ligt,
Hem steeds den zoeten slaap uit zyn verliest gezigt.

*de
Teems-
voogdes
begroet
hem.*

Nauw kwam ten tweede maal Apol Auroör begroeten,
Wanneer de Teemsvoogdes verscheen, om hem t'ontmoe-
Zy sloeg haar blanken arm straks om de krommekiel; (ten:
't Welk aan Neptuin, en zyn Godinnendom, beviel.
Prins WILLEM lagt haar toe, de vreugt is op zyn weezen,
Naar 't leeven afgebeelt, en in zyn oog te leezen.

*de Prins
ontdekt
van ver-
re het
Britse
Ryksge-
biedt.*

Hy ziet cerlang van verr', al nad'rend, in 't verschiet,
De witte kruinen van het Britsche Ryksgebied:
Daar hy zyn ANNE als bruid wenscht in zyn arm't'ontfangen:
Een vriendelyke hoop begunstigt zyn verlangen.

Wat

Wat spel ik my veel heils van een volmaakte Trouw!
 Waar door ik reets den top van myn geluk befchouw!
 Dus barft hy uit. Men naakt de Brittenlandsche stranden, en komt
binnen
 Alwaar hem groot en kleen met blydschap ziet belanden: Londen:
 Elk roept met vreugt, o Vorft! zyt welkom in dit Ryk;
 En geeft van zyn ontzag een ongeveinsde blyk.

Des Konings Ed'len, om zyn aankomft daar te ontmoeten,
 Gaan met eerbiedigheid dien braaven Prins begroeten:
 Elk pryft de voorspoed en de vlugheid van zyn' reis.
 Men begeleid hem naar het Sommerfeths Paleis, werd
naar 't
paleis
van Som-
merfeth
geleid:
 Het welk vervaardigt was, naar eifch van zyn belangen,
 Op't hoff'lykft' gestoffeert, om zulk een Vorft te ontfangen:
 De pragt en praal is daar voltooit, op 's Konings laft;
 In 't kort, 't is een verblyf dat zulk een Minnaar paf.

Het middagmaal, bereid met keur van lekkernyën, alwaar
het mid-
dagmaal
voorbem
bereid is.
 Verwagt den Held, die, nu omringt van alle zyën,
 Door 's Konings grooten, op het edelst' werd onthaalt,
 Terwyl de blydschap elk vol glans uit de oogen straalt.
 Een uitgekeurde hoop van hooffche speeltrawanten, hy laat
aan 't
Hof
kond-
fchap
van zyne
komst
geeven.
 Verluftigt zyn gehoor, door konft, aan alle kanten.
 Hy vaardigt straks een van zyn Edellieden af
 Om kondfchap van zyn komft te geeven aan het Hof.

de Britsche Vorst zend hem een welkom groet. De Britsche Vorst had lang gewenscht om hem te ontfangen,
 Nu ziet hy eens zig zelf voldaan in zyn verlangen:
 Hy zend den Braaven Prins een heufchen welkom groet;
 Dit kweekt weêr nieuwe vreugt in zyn verliest gemoed.

Vorst WILLEM spoeit naar't Hof, 't gejuich klinkt hem in d'oo-
 Lang leev' de Oranje Held, dus laat zig yder hooren. (ren,

waar op de Prins zig naar 't Paleis van St. James begeeft: Hy nadert het Paleis daar zig zyn heil onthoud, (schouwt:
 En Eng'lands Throon-Monarch, die hem met vreugt aan-
 Hy werpt zig met ontzag ter neder voor zyn voeten;

En zegt, o Koning! die 'k als Vader wensch te groeten,
 Wat eischt de gunst, die gy aan myne liefde bied,

daar by door de Koning op 't vriendelykste word ontfangen: Van myn verpligting en hoogschuldige eerbied niet:

Zoo is nu de aanvang van zyn welgepaste reden,

Die door den Ryksvorst, met gewoone vriend'lykheden,

Beântwoord wierden, 'k wensch u welkom in myn Ryk,

O Prins! dus is zyn woord, maar om nog hooger blyk

Van zyne vriendschap by dit mond gesprek te voegen,

Drukt hy hem in zyn' arm, vol teder vergenoegen.

Hy werd, op Georges wil, straks naar een zaal geleid

Daar Eng'lands Koningin (van wier genegentheid

Zyn onbevleete deugt al reets mogt zegepraalen,

Voor dat de Britsche Vorst zyn liefde wou bestraalen

Met

Met zyn geneege gunst) hem met een bly gelaat,
 Waar op 't geheim van haar gemoed geschreeven staat, als mede
door de
Konin-
gin.
 Terstond begunstigt met een bly verwellekoomen;
 Als konnende haar vreugt en blydschap niet betoomen.
 Maar naauw had hy naar eisch dit vriendelyk onthaal
 Beäntwoord, of zyn oog streeft verder in de zaal;
 Hy ziet de Ryksprinses, de Faam had lang gesproken by ziez
de Ryks-
prinses:
 Van haar volmaaktheid, 't welk zyn liefde had ontstoken:
 Nu wierd hy overtuigt, dat haar bekoorlykheid
 Ver overtrof het geen men daar af had gezeid.
 Hy ziet een godd'lyk schoon, een schier aanbidd'lyk weezen,
 Waar op de wysheid en de Godsvrugt is te leezen:
 Hy staat verftomt; een diep verwond'ren bind zyn tong, en ver-
wondert
zig over
haare be-
koorlyk-
bedien.
 Wyl eerbied, en ontzag, tot in zyn' boezem drong.
 Zyn woorden smelten in betov'rende gedagten,
 Die zyn verliest gemoed straks in verwarring bragten.
 't Ontroerde hart zoekt lugt; hy spreekt dees reden uit,
 Al staam'lend, by zig zelfs, en met een zagt geluit:
 Aanbiddelyke min! uw overgroot vermogen
 Houd thans myn zinnen in uw' hemel opgetogen;
 Maar 'k bid help op dees stond myn driften wederstaan,
 Op dat de liefde zelf 't ontzag niet mag verraân.

Het vergenoegen fchynt hem op die plaats te boejen;
 Dog de welvoeg'lykheid gebied hem Weêr te spoejen
 Naar zyn verblyf: hy groet de Grootte Koningin,
 Die hem begunftigde in zyn loffelyke min,
 Met een ontzag dat haar op 't allermeeft behaagde,
 En een genegentheid, die d'eerbied onderfchraagde.
 Maar welk een tederheid beheerfcht zyn kuifch gemoed;
 Met welk een vreugt word niet zyn liefde drift gevoed,
 Wanneer hy nadert om de Kroonprinfes te groeten:
 Hy werpt zig neder, met veel yver, voor haar voeten;
 Gelyk een minnaar die om wederliefde smeekt,
 En op 't voordeeligt' van zyn harts geheimen fpreekt;
 Dog't waaren de oogen die voor zyn belangen fpraaken:
 Door 't onütblusbaar vuur der min op 't felst' aan 't blaaken.
 Hy neemt, vol edele vrymoedigheid, haar' hand,
 Daar hy, ten blyk, en als een waardig onderpand
 Van zyn opregte trouw, een kus op heen laat glippen,
 Die lang gekerkert was gebleven aan zyn lippen.

hy be-
 geeft zig
 weder
 naar 't
 Paleis
 van Som-
 merfeth.

Nu fpoeit hy voort, dog hoopt eerlang haar weêr te zien,
 Om haar als dan zyn hart, en hand, en trouw, te bien.
 Men doet hem pragtig weêr naar Sommerfeth geleiden,
 Terwyl hy by zig zelfs dus fpreekt, ô aak'lig fcheiden!

Wat

Wat baart gy aan myn ziel een overgroot verdriet!

Gy weigert my 't gezigt van haar die my gebied!

De Mingodes volbrengt, in oeff'ning nimmer ledig,

En in 't bedenken van haar vonden wonder snedig,

Haar taak nu aan het Hof en teelt in 't fier gemoed

Van ANNA onverwagt een' onuitblusbren gloet.

Zy die geen liefde kende, en nimmer dagt te minnen,

Voelt thans een tedre drift ontwaaken in haar zinnen:

Zy overpeinst al wat Prins WILLEM had gezeid;

En hoe hy haar, met een volmaakte eerbiedigheid,

Zyn ongeveinsde min te kennen had gegeven.

Nu dagt z' op zyn gelaat en oog, vol geeft en leeven,

Op zyn bekoorlykheid, en hoffelyken zwier;

Dan op zyn deugd die haar in een aanbidd'lyk vuur

Deed blaaken; de eenzaamheid, geliefkooft door die minnen

Ontdekt dikwerf 't geheim van ymants hart, en zinnen;

De Ryksprinfes doorzigt nu 't binnenst' van haar borst;

En vond een liefde vlam ontstooken voor den Vorst.

De min hielt, ten geval van WILLEMS heilverlangen,

Haar aangenaam geboeit, en voor altoos gevangen.

Maar wyl de Ryksprinfes den Slaaperigen nagt

Door 't zoet gedenken aan haar' minnaar overbragt,

*de Mingodes
ontsteekt
het lief-
de vuur
in An-
nasborst:*

*en ver-
pligt
haar tot
weder-
min.*

Vliegt vast de Tyd al voort; schoon hy om haar te plaagen
 De drift en vlugheid, van zyn loop schein te vertraagen.
 De morgenstond breekt aan, en spelt een' lieven dag,
 Begroetende haar met een' vriendelyken lach.

Nu dagt zy (naauwelyks ter slaapkoets uit getreden)
 Dees dag zal my myn' Prins, zoo vol bekoorlykheden,
 Weér brengen onder 't oog. Apol zonk in de Zee;
 En de avont bragt het uur van WILLEMS vreugde mee:
 De pragt geleid hem naar des Konings ryke zaalen:
 De Blydschap staat gereed hem vrolyk in te haalen:

*Prins
 Willem
 komt
 weder
 aan 't
 Hof.*

En 't vergenoegen leeft by Georges Hofgezin.
 De braave Minnaar treed verheugt ter Hofpoorte in;
 En word, gelyk voor heen, op 't minnelykst' ontfangen:
 De galleryen zyn met lichten ryk behangen,
 Die 't flonkerent gestarnt' naar bootfen, aan den wandt
 Van 't Koninglyk gestigt. 't geslepen diamant,
 Doormengelt met safier, en gloejende robynen,
 Ziet m'aan den hoogen trans der hooffsche zaalen schynen.
 Het groen, door konst geteelt, en 't welk natuur braveert,
 Is tot vermaak van 't oog festoenswys geschakeert:
 Terwyl een ed'le stoet van kunstryke gespeelen,
 Zig zelf bevlytigen om oor en hart te streelen;

Maar

Maar al de pragt, en praal, hoe zeer z' ook elks gezigt
 Verlustigt, en tot diep verwonderen verplicht,
 Kan WILLEM Karel, door haar luister niet bekooren;
 Die heeft zyn hart, en oog, reets in de min verlooren:
 Hy scheidt nu geen vermaak, dan in 't verrukk'lyk zien
 Van haar, die voor altoos zyn driften zal gebiën.

Hy nadert straks de zaal ('t ontzag straalt hem uit d' oogen,
 En geeft aan zyne min een goddelyk vermogen)

Daar hem de Ryksprinses in eenzaamheid verbeid:

*en treed
 in een
 zaal
 daar An-
 na hem
 verbeid.*

En treed haar te gemoed, vol heufche hoff'lykheid.

Nu is het tyd, myn Prins! uwe ongeveinsde liefde,
 En de ongeneesb're wond, die uwe borst doorgriefde,
 Te ontdekken; daar is niets dat uw geheimen floort,
 En daar is niemand die uw redenen thans hoort.

Het was er stil; alleen de kleene minnekweeker,
 Vrouw cypris dart'le Zoon, die looze hart ontsteker,
 Verschool zig stout in een der hoeken van de zaal;
 En luisterde met ernst naar 's Prinzen minne taal:
 Wyl hy de kragt van zyn vermogens schein te wetten,

Om ANNA 's tegenstand in 't minnen te beletten.

*by open-
 baart
 haar zy-
 neliefde.*

De braave Helden spruit begint aldus zyn reën:
 Gedugte Ryksprinses! wier ziels bekoorlykheên

My

My lang verwonnen, door hun overgroot vermogen;
 Wil dog de ontdekking van myn tedre drift gedoogen:
 Begunstig de ed'le keur die myne liefde doet;
 En dult dat 'k met ontzag uw Hoogheid val te voet,
 Om, met eerbiedigheid, uw weêrmin af te smeeken:
 (De Vorst'lyke ANNA zugt; de Prins vervolgt met spreken)
 Ik had uw wyze deugd', door 't gantsch heel-al geroemt,
 En uw bekoorlyk schoon, dat elk aanbidd'lyk noemt,
 Langhooren melden; 'twelk myn jeugt, steeds wars van't min-
 't Geheim der kuische min op eenmaal bragt te binnen. (nen,
 'k Ben straks gekomen aan dit koninglyke strand,
 Om u myn liefde en trouw te bieden, met myn' hand.
 Een liefde vast gegrond op wysheid, en op reden,
 Een liefde die niet doelt op snoô wellustigheden;
 Een liefde die de deugt tot haar geleidster kiest;
 En nooit de opregtheid uit het zuiver oog verliest:
 Die door haar billykheid, zoo 'k hoop, u zal behaagen:
 En door een kuische trouw de zege weg zal draagen.
 Nu leende de Prinses alreets een gunstig oor:

zy leent De fierheid nam terstond de vlugt op dit gehoor,
een gun- En Eng'lands Erfvorstin kon langer niet weêrstreeven,
stig oor De vorstelyke deugt die z' in den Prins zag leeven
aan de
zelve

Zy

Zy had nu reets te lang de driften, die haar hart
Vermeesterden, ontveinst, en trotselyk gefart.

*en stemt
in zynen
wensch.*

Zy sprak, volmaakte Held! (in yver opgetogen)
Uw deugt heeft op myn ziel een alte groot vermogen,
Dan dat ik d' ed'le drift, die door uwe ad'ren zweeft,
En niet dan door Gods wil in uwen boezem leeft,
Zou kunnen wederstaan; het bloed van Nassauws Helden,
Van welker lof de Faam al-om steets zal vermelden,
Zoo duur vermaagschapt aan myn Koninglyk geslagt,
Is om zyn grootheid al te veel by my geägt,
Om aan uw' bede, en wensch, meer tegenstand te bieden;
En 't geen d' Almagtige begeert moet hier geschieden:
Ik volg dan 't hoog bevel van d' Opper-Majesteit;
'k Hoop zyne gunst heeft ons een duurzaam heil bereidt.
Iet, dat met zynen wil en zin word ondernoomen,
Heeft nimmer voor gevaar nog ongeval te schroomen:
Ja 't is, doorlugte Prins! alleen op zynen raadt,
Dat ik door uwe min myn hart verwinnen laat.
De Deugden, die met ernst naar deze reden hoorden,
Verjongden, op 't gehoor van ANNA 's taal en woorden;
En juichten in de hoop der haast aannad'rende Egt,
Waar aan den grontslag in hun byzyn was gelegd.

*De deug-
den ver-
keugen
zig*

De

*in de hoop
der aan-
staande
egt, op
bet boren
van haa-
re rede-
nen.* De wysheid, die steeds lette op ANNA's handelingen,
En die myn WILLEMS' zy gestadig mogt omringen,
Als oorzaak van 't volmaakt en loffelyk besluit,
Blonk d' ongeveinsde vreugt vol glans ten oogen uit.

De vriend'lyke eendragt smolt in tien verliefde zinnen,
En schiep een zoet vermaak in hun standvastig minnen:

*De Brit-
sche Vorst
stemt in
't veree-
nen, en
steld den
trouw-
dag vast.* De wakkre blydschap zweefde, al dansend', door de zaal;
En streelde zig op 't zoetste in de uitgesprooke taal.

Nu heeft d'Oranje Vorst zyn' grooten wensch verkregen.
O heugchelyke dag! wat spelt g' een' dierb'ren zegen
Aan Neêrlands vryën Staat, door zulk een trouwverbond,

En wat belooft men zig veel heil door deezen stond.

Het vergenoegen zwelt in 't hart der Edellieden.

De Koning stemt wanneer 't verëenen zal geschieden,

En kiest, tot yders vreugt, den grooten heildag uit,

Die WILLEM KAREL zal verbinden met zyn bruid.

Einde van het derde Boek.

WIL-

WILLEM DE IV.

VIERDE BOEK.

I N H O U D.

De zegenryke dag van WILLEMS egt verbinden
 Word door der Britten Vorst bestemt, en vastgesteld:
 De blydschap laat zig in het magtig Londen vinden:
 Men juicht, en is verbeugt, in 't heil 't welk onzen Held
 Bestraalt; maar naauw'lyks zag men, blaakende in verlangen,
 Het uur genaaken van het Vorstlyk trouwverbond,
 Of ziekte, die de jeugt steeds vlied, komt WILLEM prangen;
 Dus stelt men 't egtfeest uit tot een gewenschter stond.
 Hy is eerlang herstelt; 't vereenen word besloten;
 Men viert den hoogen dag, met zwier, en hoff'lykheid;
 De zaalen, opgepropt met Ridders, en met Grooten,
 Weérgalmen van de vreugt, die zig al-om verspreid.
 Maar ach! de dood, die 't all' voor zyn geweld deed beeven,
 Kort onverhoeds den draad van Carolina's leeven.

Help my, ô Digtkunst! nu een' grooten ^{aanroe-}
 heildag vieren! ^{ping.}

Help my het dierbaar hoofd van Nas-
 sauws Held verciere:

En leer m', ô Erato! op een' verheeven trant,

Den lof beschryven van een' kuïschchen huw'lyksband;

En hoe de fakkel blaakt, die WILLEMS egtverëenen,
 Tot Eng'lands vreugt, met zoo veel luister heeft bescheenen:
 Geef myn vermogen kragt, op dat ik deeze trouw
 Met een' volmaakten zwier, en naar den eisch, ontvouw':
 Een trouw, die door de Faam al lang wiert uitgekreten,
 Wier roem nooit door den tyd zal worden uitgesleten:
 Waar aan God Hymen zyn volmaakste glory schonk,
 En die gantsch Nederland met vreugt in d' ooren klonk.
 Een trouw, niet als wel-eer 't Ciconisch egtverbinden,
 Daar zig de Huw'lyksgod in 't bruilofts feest liet vinden,
 Niet om zyn' zegen uit te deelen aan het Paar;
 Maar om de huw'lyksvlam, ontstoken op 't Altaar,
 Te blusschen, als een kwaad, en onheil spellend, teeken,
 Van nooit iet gunstigs voor dit huw'lyk uit te spreken:
 O neen de trouwtoorts, aan het on-uitblusbaar vuur
 Van een opregte min ontstooken, spelde 't uur,
 Het welk d' Oranje Vorst met ANNA heeft verbonden,
 Een heugchelyk geluk, gevest op vaste gronden.

Help my, o Phebus! nu in dit myn stout bestaan:
 Kweek door uw onderstand myn tedre kennis aan.

*aanroep-
ping.*

Vaar voort, myn zangheldin! volvoer uw vlytig poogen,
 De luister van de stof geeft u een heusch vermogen.

Nu

Nu zweeft de vrolykheid door Londens burgerschaar,
 Op 't aangenaam gedreun der blyde Huw'lyks maâr.
 Het Jufferlyk getooi, vol hoffelyke zwieren,
 Werd konftig toegerigt, om 't hooge feest te vieren:
 De heil'ge vreugde galm dringt door de ruime lugt:
 Elk is verheugt, en voor geen ongeval bedugt.
 Men telt met ongedult de traag verwykende uren;
 En denkt naauwkeurig uit hoe lang het nog zal duuren,
 Dat WILLEM KAREL, met zyn Koninglyke Bruid,
 Den wil volbrengen zal van 't Goddelyk befluit.
 't Orakel klinkt aldus door 's Hemels wyde chooren,
 (Uit dees volzaal'gen tyd word Neerlands heil gebooren)
 Men wenscht nu in in het kort de trouw volbragt te zien.
 De vreugt is algemeen, by groote en kleene liên:
 Maar, ach! niets kan op aard naar 't fchynt bestendig blyven;
 Een donderwolk kan ras den Zonneschyn verdryven:
 Naauw nam de gulle vreugt dus plaats in yders hart,
 Of zy verkeerde in een onlydelyke smart.
 De Minnaar, door de min gestreelt in zyn verlangen,
 Dagt nu de Ryksprinfes in zynen arm te ontfangen,
 Eer Phebus driemaal zyn Karos in 't westen bragt;
 En driemaal zig verschuilde in fchaduw van den nacht:

*het juf-
ferlyk ge-
toofel
werd ge-
reed ge-
maakt
om den
hoogen
feest dag
te vie-
ren:*

*en yder
is ver-
langende
naar 't
voltrek-
ken der
trouw.*

*de Prins
word
door een
zwaare
ziekte on-
verval-
len.*

Wanneer de ziekte wreed, en nors, met yz're handen,
 Hoefsterk de jongheid zy, op't snoodst' hem aan kwam randen.
 De kwaal nam hev'ig toe, men stuurde beê, op beê,
 Naar hem die 't all' bestuurt: het deed elks harte wee.
 Men riep den Hemel aan, om 't onheil af te wenden.

elk Hoe ras kan niet de vreugt verand'ren in elenden!
smeekt Der Britten Ryksvorst knielt eerbiedig voor Gods Troon;
den He- En smeekt meê tot herstel van zyn' aanstaanden Zoon,
mcl om Zoo teer van hem bemint: wanneer nu eene bede
zyne *der Brit-* Gebooren word door deugt, door godsvrugt, en door rede,
herstel- *ten Ko-* Weerstaat d' Almagtige, die elk in 't harte ziet,
ling. *ning* *stort me-* Door zyn goedgunstigheit, 't ootmoedig smeeken niet.
de zyne En 't was die Koning, die, door 't overgroot vermogen,
beê voor Van zyne deugden, op Gods zegening mogt boogen:
Gods Dus leed het geenzins lang of Nasfauws braave Held
Troon Zag zig, tot yders vreugt, in voor'gen staat gestelt;
dewelke Een frisfche Jongheid kan de ziekte ligt vergeeten.
verhoort Mendeed aan's Konings Hof zyn' bet'ren toestand weten,
word, 't Is ligt te raaden hoe zulks daar in d' ooren klont.
zoo dat Nu waar 't of weêr de zon met schooner glansen blont.
Prins Dog om voor't hoog behoud van zulk eendierbaar leeven
Willem Nog meer te waaken, werd door hun die, wel bedreeven
zig eer-
lang ber-
stels ziet.

In

In artsfey kunst, voor den Prins all' hunne vlyt
 Reets hadden aangewend, geraaden, voor een' tyd
 De ryke Koningsstad, en 't pragtig Hof te ontwyken,
 (Ach laat zyn tedre ziel in 't scheiden niet bezwyken!)
 Om in de Baden een ververfchte ligchaams kragt
 Te zoeken; alles word in vaardigheid gebragt,
 Om 't geen men aanprees op het spoedigst' uit te voeren.

De Prins neemt afscheid, met een innerlyk ontroeren, de Prins
neemt
 Van zyn volmaakte Bruid: 'k ga, zegt hy, uit uw oog, afschied
van de
 (Terwyl vast zugt, op zugt, uit zynen boezem vloog;) Ryk-
prinfes,
 Maar gy, o schoone! houd myn minnent hart in handen; om zig
naar
 Dat blyft gekluifert aan de brittenlandfche stranden: Bath te
begee-
ven.
 En wyl het blyven mag aan deez geroemde kuft,
 En in uw gunst, Prinfe! houd zig myn ziel geruft:
 'K wensch flegts't genoeg van een spoedig wederkeeren,
 Dit is myn waarde alleen myn innerlyk begeeren!
 Deez' taal vloeyde uit zyn' mond, met tederheid, waar in
 De kragt verfhulde van een regtgeaarde min.
 Ga, ga, myn Prins! ik volge u naa met myn gedagten;
 En zal uw wederkomst verlangende verwagten!
 Zoo antwoord ANNA hem, Gods gunst beftiere uw reis.
 En voere u veilig, weer herftelt, in dit Paleis.

Hy

*en geeft
haar een
afscheidskus.* Hy kust zyn bruid vaar wel; de tyd noopt hem te scheiën:
De stemmen paaren zig van Londens burger-reiën,

En dragen zyn vertrek de zegen wenschen op:
Herkeer in 't kort, ô Prins! Zoo reis ons heil in top,
Dus schreeuwt een yder uit, en geeft een loff'lyk teken
Van liefde en agting voor den Vorst; 't was reets gebleeken,
Zoo ras zyn min hem had in Engeland gebragt,
Hoe hoog hy om zyn deugt wierd by den Brit geägt.

*haar af-
weezig-
heid ver-
driet
hem.* Nu ging d'afwezigheid van ANNA hem verdrieten;
Ach! denkt hy, mogt ik thans haar byzyn weêr genieten!
Hy grypt haar beeltenis, en kust het duizentmaal;

*hy be-
schouwt,
haar
beeltenis.* Waar op hy zyne drift, door 't uiten deezer taal,
Den ruimen teugel viert; ô schoonheid nooit volprezen!
O oog vol ed'le zwier! ô ziel verrukkent weezen!

Gy schaft aan myn gemoed een teer genoeg, en
Gy kweekt in my 't ontzag dat ik u schuldig ben:
Dog deugt en wysheid kan 't penseel geenzins bezeffen,
Die kan geen schilder, hoe vermaard, naar 't leeven treffen!
Dus was het dat de Held de treurige uren flect,
Zoo lang tot alles weêr tot zyn vertrek gereed
Gemaakt was, om met spoed naar Londen weêr te keeren
Elk volgde zynen wil, en wat hy mogt begeeren.

Men

Men komt in korten tyd weêr in de Hoffstad aan.

*Men be-
vint zig
in korten
tyd we-
derom in
Londen.*

Naauw had de Britfche Vorft des Prinzen komft verftaan,

Of hy gelaft terftont aan een der Edellieden,

Om zyn begroeting aan dien Helden telg te bieden,

Tot teken van zyn gunft: de braave Vorften Spruit

Spoeit zig op 't vaardigft naar zyn Koninglyke Bruid,

*de Prins
begeeft
zig naar
't Hof:*

Om haar met tederheid, en yver, te begroeten.

(Hoe zal dit byzyn nu het afzyn weer verzoeten!)

Desminnaars diep ontzag, en vreugt, kent perk nog paal,

Zoo ras hy ANNA ziet, in 't intreên van de zaal:

En in de ontmoeting werd geen plegtigheid vergeeten.

Naauw was een yder in het ronde neergezeten,

Wanneer de groote dag der trouw werd vast gefteft:

De Britfche troonzuil fpreekt aldus, volmaakte Held!

*en Ko-
ning
George
fteft den
trouw-
dag vast.*

Die zoo veel gaaven van d' Alzeeg' naar hebt verkregen,

Verkryg door uwen egt des Hemels milden zegen.

Ik heb uw beê voldaan, wyl hy, die 't all' beftiert,

Begeert dat gy, myn Prins! dit hooge trouwfeeft viert:

Op dat de deugt, die elk ziet door uwe ad'ren zweeven,

Nog in uw nakrooft, met den zelfden roem, zou leeven.

Men hoort met aandacht hem deez woorden uit den mond;

En leegt een' beker, volgefchonken, in het rond.

L

De

*de Door-
lugtige
Bruide-
gom be-
dankt
hem voor
zulk een
gunst be-
wys.*

De Bruigom dankt den Vorst, voor zoo veel gunst bewyzen;
En elk pryft nu 't besluit des Konings, waart te pryzen.
Het hoog gezelschap scheid; men keert verheugt van daar,
En deelt in 't zoet vermaak van 't vorstelyke Paar.

*de Lente
ver-
schynt
om oog-
getuigen
van de
trouw te
zyn.*

De guure winter was naar 't noorden pas geweken;
De nyvre landman zag zyn versch ontdooide strecken,
Ten loon van zyne zorg, naauw in het nieuw gekleed:
Men zag een jeugdig groen, dat oog en lust voldeed,
Door Chloris zelf voltooit, op beemd'en hoeven spreien:
't Verkleumt gemoed konde in die wellust zig versreien.
De Lente schein nu meê nieuwsgierig om den stond
Teanschouwen, van het lang gewenschte trouw verbond;
Want zy begon met al haar' luister te herleeven,

*Aurora
geeft
schooner
glansen
aan de
kimmern:*

Om bloem en kruiden hun vermogens weêr te geeven,
Wanneer 't voltrekken van dien gloryryken egt,
Tot elks genoeg, wierd bestemt, en toegezegd.

*terwyl
de blyd-
schap aan
het Brit-
sche Hof
in top
klimt.*

Toen nu de blonde Auroôr, met aangenaamer glansen,
Dan naar gewoont', de kimm' borduurde, en's Hemels tranfen
Beverwde met een' gloed, die alles overtrof,
Klom ook de vrolykheid in top aan 's Konings Hof.
Men ziet 'er reets de palm en Mirthtapyten spreien.
Een ryk getooide stœt van hoofsche Bruiloftsreien
Zweeft

Zweeft in en uit de zaal, voor 't hooge feest bereid;
En yder volgt zyn' last, vol van opmerkenheid.

Het heuglyk uur genaakt, 't welk WILLEM zal verbinden: *het brui-*
Elk laat in praal gewaadzigt in het trouwchoor vinden. *lofts uur*
De Jonge Bruigom, met zyn Koninglyke Bruid, *genaakt;*
Treed, onder 't groots muzyk van konstig snaar geluit, *en de*
Ter hooge Kerkpoorte in; men knoopt de huwlyksbanden, *Prins*
En smeekt d' Alzeeg'naar, door eerbiedige offerhanden, *treed*
Dat hy zyn' zegen wil doen daalen op deez' egt; *met zy-*
Zoo werd de grontslag hier aan Neêrlands heil gelegd! *ne Ko-*
De huwlyksfakkelt gloeit, en stookt de liefde vonken; *ninglyke*
De kuische trouw word aan de duurzaamheid geklonken. *Bruid*
Dus werd de plegtigheid, door Godes afgezant, *ter Kerk*
Verrigt, terwyl de vlam der huwlyksliefde brand; *in.*
En WILLEM KAREL heeft, door 's Hemels milden zegen, *de Pleg-*
Tot loon van zyne deugd', zyn' fieren wensch verkregen. *tigheid*
De Postbodin blaast elk de blyde maâr in 't oor, *word*
En brengt den vreugdegalm de gantsche werrelt door. *verrigt*
Heel Londen juicht en zingt: men wenscht aan de Egtelin-
Een ongestoort genot van Hemelzegeningen. (gen
Elk is op 't hoogst' verheugt: de hoffelyke schar *Gantsch*
Stort haare wenschen uit op 't vorstelyke Paar. *Londen*
juicht
van

Hoe leeft de vrolykheid by Georges onderdaanen?

Hoe dondert het gefchut langs de uitgerolde vaanen?

Op 't vieren van een feest, dat niet dan heil voorfpeelt.

men
viert het
huwlyks
feest. Nu treed de Kroonprinfes, met haar' volmaakten Held,

Gevolgt door de ed'le floet, in een der rykfte zaalen:

De fpy's werd opgedift in goude of zilyre fchaalen:

Het vorftelyk banket is voor den fmaak bereid:

De Hofknaap grypt een kruik, met braave vaardigheid,

En fchenkt den Nektar in den kelk, tot aan de boorden;

Elk leegt hem tot den grond, terwyl hy deeze woorden,

Leef lang, o WILLEM! met uw Koninglyke Bruid!

Met diepe eerbiedigheid, en gulle opregtheid, uit.

pragtige
hoffelyk-
heid De keur verdwaalt zig in het kiezen van de fpyzen,

van 't
zelve of-
gebeld. Dewyl men aan den fmaak zoo veel verfchiet kan wyzen.

Men tapt het bruiloftsvogt, in bekers van robyn,

Of vult z' op Konings laft met uitgêkeurden wyn.

De marm're wand, gefiert met pas ontlooke bloemen,

Schynt op de nieuwe gunft van Vrouw Natuur te roemen.

De fiere jufferrei, getooit in ryk gewaad,

Vertoont een ed'le vreugt in 't ongeveinfte gelaat;

't Gekrulde hair, bezaait met keur van diamanten,

Het praakkleed, geborduurt met goude of zilyre kanten,

Be-

Begunſtigen het ſchoon , dat , vol bekoorlykheid,
 Met zoo veel luifter op het aanſchyn is verſpreit.
 Het hofmuzyk vermaakt het oor van alle zyden :
 Elk viert het Huw'lykfeest, met een gewenſcht verblyden :
 Maar 't is nu middernagt , Apollo ſlaapt nu zelf ;
 Een donker floers bekleed het Hemelfche gewelf :
 De ſtarren blinken van de hoog verheeven tranſen,
 En tarten 't zonneligt door hun volmaakte glanſen.
 't Legt all' bedolven in een aangenaame ruſt,
 En elk is door de vreugt in zagten ſlaap gefuſt.
 't Word tyd , myn Prins ! uw Bruid naar 't Ledikant te leien,
 Daar reets de Godsvrugt toeft om 't Bruiloftsbed te ſpreien :
 Daar de Eendragt , zagt van aard , u met verlangen wagt,
 Verhoopende al hun heil uit deez' gewenſchten nagt.

*'t is mid-
 dernagt
 Apollo is
 zelf in
 ruſt.*

Nu tred de Braave Prins, met zyn Prinſes, naar binnen ;
 Gevolgt van al de ſtoet der hooffche ſpeelnotinnen.
 De Wysheid, de oorzaak van dit heilryk trouw verbond,
 Omſingelt met haar' ſleep de blyde Huw'lyks ſpond ;
 Terwyl de trouwzaal krielt van Ridders, en van Grooten,
 En een ontelb're hoop van hooge feest- genooten,
 Die zig nog ſtreelen door de zoete vrolykheid,
 Zoo lang tot weêr de zon haar' glans op 't aardryk ſpreit,

*Prins
 Willem*

*geleid
 zyne*

*Bruid
 naar 't*

*huw'lyks
 Ledikant.*

*ter-
 wyl de*

*trouw-
 zaal*

*krielt
 van hoop*

*ge feest
 genooten,*

*die zig
aldaar
vermaa-
ken tot
den mor-
gen-
stond.* En bloem, en veldgewas, den morgendauw doet zweeten:
Zoo word die groote Nagt in vrolykheid verfleeten.
't Doorlugt gezelschap scheid; men sluit de Bruiloftszaal;
En elk is wel voldaan door 't Koninglyk onthaal.

Nu schuift Latona's zoon de donkere gordynen
Weêr van het bruine zwerk, en doeden nagt verdwynen:
*Aurora
spelt een
aan ge-
naamen
dag.* De blonde Auroor spelt ons, met eenen nugt'ren mond,
Een schoonen dag uit een bekoorlyke ugent stond.
De Oranje dagtoorts schynt met meerder gloed te glimmen,

En schenkt een' held'ren glans en luister aan de kimmen:
De blyde Apol, getorst op de inkarnaate koets,
Belooft doorzyn gelaat den sterveling iet goeds;
Geen wonder! hy ontwaakt om WILLEM te begroeten;
En met een morgenwensch de Ryksprinses te ontmoeten.

*Apollo
dringt
in't slaap
vertrek
van 't
Vorst'lyk
Paar, en
doet hun
ontwaa-
ken.* Hy dringt nieuwsgierig in het pragtig slaapfalet,
En wenkt het Vorst'lyk Paar van 't kuifche Huw'lyksbed.
Straks doet zyn gloejent oog, door yver als aan't blaaken,
Vorst WILLEM KAREL, en zyn schoone Bruid, ontwaaken:
Zy treden hand, aan hand, ter hooffsche slaapkoets uit;

*de Edel-
lieden
bieden
hun den
Morgen
groet.* Wyl 't oor genodigt word op konstig snaar-geluit.
Men ziet een ryk getal eerbiedige Edellieden
Gereed om 't Vorst'lyk Paar den morgengroet te bieden:

Elk

Elk toont nu, met ontzag, en groote vaardigheid,
 Tot wel volbrengen van zyn' pligt zig zelf bereid:
 En Georges Hof weërgalmt van al de zegen wenschen,
 Die m'uit hoort spreken door veel meer dan duizent men-

De Britsche Koning treed, met zyne Gemaalin, (schen. *De Britsche Koning*
 De vreugt blinkt uit hun oog, ter grootfche Hofzaal in: *grypt zynen Zoon*
 Hy grypt des Prinfsen hand, als hem op 't hoogft' genegen, *by de hand, en wenscht hem 's Hemels zegen.*
 d'Almagtige bekroon met zynen dierb'ren zegen
 (Dus spreekt hy) uwen egt, beminde, en braave Zoon!
 En gy, ô pronkjuweel! ô paerel van myn Kroon!
 Behoud des Hemels gunft, op dat g' uw heilverlangen
 Altoos voldaan moogt zien, en van zyn' hand ontfangen,
 Een vast gegrond geluk, tot vreugt van dit gewest:
 En gy, Myn WILLEM! leef voor Neêrlands vrye beft;
 Zoo kunt gy, als wel eer uwe onvolpreeze Vaderen,
 Wier vorftelyke moed u leeft en zweeft door de aderen;
 Als WILLEM HENRIK, uit uw zegeryk geflagt,
 Die hier als Koning wiert bemint en hoog geagt,
 Wiens deugd' men weêr in U op't loff'lykft' mag ontdekken, *besluit zyne redenen: die door de Prins, met erkentenis*
 Aan Neêrlands Vryheid tot een trouw befchermer ftrekken.
 Hier fluit de Groote Vorft het einde van zyn reên;
 Die door Prins WILLEM, met ontelb're hofflykheên,
 En

*worden
beant-
woord.*

En gulle erkent'nis, met ontzag, beäntwoord wierden.

Maar wyl de Britten nog den grooten trouwdag vierden,

En d'edle vreugt nog duurt, werd door d'Oranje Held

*'t ver-
trek*

't Vertrek, met zyne Bruid, naar Vriesland vastgestelt:

*naar
Vries-
land
werd
vastge-
stelt.*

Dit opzet overlaad den onderdaan met smarten;

De vrolykheid verkeert in droefheid, in de harten;

't Besluit staat nogthans pal; 't volvoeren werd gesmeed;

Men maakt het alles tot des Prinsens reis gereed.

't Uur word gebooren dat men Londen zal verlaaten;

*het volk
verga-
deri op
de staa-
ten om
het Vor-
stelyk*

Het volk vergadert by elkander op de straaten,

*Paar uit
geleide
te doen.*

Op dat men naar den eisch Vorst WILLEM, met zyn Bruid,

Al wenschende gelei ter groote Ryksstad uit.

O digtkonst! leer my hier een tedre ontroering maalen!

Men neemt straks affcheid, aan het Hof, in 's Koningszaalen;

De Britsche Rykstelg grypt haar' Vader by de Hand,

En kust dien menigwerf: 'k ga, zegt zy, uit uw Land,

*men
neemt
afschied
aan 't
hof:*

Gedugte Vorst! maar houde altoos 't ontzag in waarde,

Dat myn opregte liefde en pligt steeds evenaarde.

'k Verlaat dit Ryk, Vorstin! die, door uw wyze deugt,

De dierbaare oorzaak zyt, dat ik in myne jeugt

Zoo veele deugden tell'; 'k wisch' nooit uit myn gedagten,

Hoe hoog ik u daar voor in myne ziel moet agten.

De

De Prins, naar 't voorbeeld van zyn vorstelyke Vrouw,
 Barst uit, O Koning! die 'k door een gewenschte trouw
 Als Vader eere, 'k zal nooit mynen pligt vergeeten;
 De dankbaarheid word nooit uit myne borst gesleten.
 Grootmagtige Vorstin! die ik als Moeder groet,
 Ik val met dankbaarheid uw Majesteit te voet!
 U, die de zon myn 's heils zoo vriendelyk deed ryzen,
 Blyf ik altoos verpligt, voor zoo veel gunstbewyzen.
 Elk werd bewogen op het uiten deezer taal;
 De zugten vliegen heen en weder door de zaal:
 De Ryksprinses blyft in haar Moeders armen hangen;
 Men kust elkaar vaarwel, met traanen op de wangen.
 't Paleis zwelt van 't geweene, en bitter oog-geschrei,
 En door de klagten van de hoofche jufferrei.
 Elk knielt met eerbied neêr, om't vorst'lyk Paar te groeten,
 En stort een' zegenwensch al weenend' voor hun voeten.
 De stond genaakt, die voor 't vertrek is vast gestelt:
 De galm lang leef de Bruid! met haar' volmaakten Held!
 Vervult de groote Stad: vaarwel getrouwe schaaren!
 Zoospreekt het jeugd'ig Paar, God hoede u voor gevaaren!
 Terwyl de staatsie koets uit yders oogen toog.
 Elk stuurt zyn bede vol opregtheid naar omhoog,

*de Prins
 en Prin-
 ses bewy-
 zen hun-
 ne dank-
 baar-
 heid aan
 hunne
 Koning-
 lyke Oa-
 ders.*

*de stond
 die voor
 't ver-
 trek is
 vast ge-
 stelt be-
 gint te
 naderen.*

*'t Vor-
 st'lyk
 Paar be-
 geeft zig
 op reis :*

M

En

En smeekt den Hemel, om zyn' zegen te doen daalen
Op hunne reis, en met zyn gunst hun te bestraalen.

Het jaargety, dat nu elks lust verzaad en streelt,
Schept een' volmaakten dag; de zon, die't voedsel teelt,
Dat bloem, en kruiden, op hun struiken houd in weezen,
Is schooner dan voorheen ter kimmen uitgerezen:

't Verheugt gevogelt' heft een' eerezang in hun choor,

en komt En schenkt een zoet vermaak aan 't vorstelyk gehoor.

in vei- Des Konings Edelen verzellen 't Paar, uit agting,
ligheid

te Gra- En toonen elk hun vlyt, in deeze pligtbetragting.
vezande

aan: Men komt te Gravezand', naar weinig toeven, aan,

alwaar Daar 't jagt vervaardigt legt: men hegt een gloryvaân,
zy zig

aanboort Van agt'ren aan het schip, tot eer van de Egtelingen;
begeven.

En doet het grof geschut door lugt en wolken dringen.

Dus spoeit men zig aan boort ('t gejuich klinkt langs de reê,)

En vliegt in veil'gen vaart al dobb'rende over zeê.

Eer nu de zon driemaal haar toorts in't zout ging dooven

Hollands Stak Hollands water Nimph de natte vlegten booven;

water- Nimph, Gesiert om 't jeugdig hoeft met krink'lend watergroen,

op 't cier- Om aan haar gloryzugt en luister te voldoen;

lykste op- En met een' blaauwen rok, wiens opgeplooiden kanten
getouit.

Onägtzaam zyn doorstikt met vloeib're diamanten,

Ge-

Gegort om 't blanke lyf, spoeit zy door 't stroomgeraas
 Der friffche golven van de dartelende Maas,
 Om WILLEM KAREL, met zyn ANNA, op die stroomen,
 Te gaan begroeten, met een bly verwellekomen.
 Naauw komt die Vorft, met zyn volmaakte Ryksprinfes, komt de
 Op Hollands kusten aan, of deze Stroomvoogdes Vorste-
 Vloeit, vol ontzag, op haar' kristallen waterwagen, lyke Eg-
 Het vorft'lyk Paar in 't oog, met de armen uitgeslagen, telingen
 Zy sprak d' Oranje Vorft met deze woorden aan, begroet-
 Door ed'len yver op zyn aankomft aangedaan; ten.
 Wees welkom, braave Prins! men wenscht reets metverlan-
 In Hollands Koopftad U, met uwe Bruid, te ontfangen! (gen
 De vreugt is algemeen by myne Burgerfchaar?
 Naauw heeft zy dit gezegt, of 't hoog doorlugtig Paar
 Bevind zig voor de ftad: 't gefchut bromt van de muuren, 't gefchut
 Verpooft door 't grof metaal der fchepen, die steeds vuuren, verwel-
 Ter eeren van den Held, en zyn volmaakte Bruid. komt
 't Volk spoeit ter vlugt naar boord, de gantsche Stad loopt uit: hun voor
 De Burgerheeren treên, in hunne ftatfie kleden, de ftad
 Om 't vorft'lyk Paar, ten blyk van hun genegenheden, Rotter-
 Te gaan begroeten; elk buigt neder tot den grond; dam.
 En wenscht Prins WILLEM, met zyn heilryk trouwverbond, de Bur-
gerhee-
ren bie-
den
Prins
Willem
en zyne

*Bruid
hunne
zegen-
wens-
schen.* Geluk en zegen toe: de Vorst bedankt de Vaderen,
 Met gulle minzaamheid; en noopt hun om te naderen
 Tot zyne Gemaalin, die hunnen welkoomst groet (doet.
 Beloont met vriend'lykheid, 't welk hun op 't hoogst vol-
 Nu was naar't schein reets, door de vorst'lyke Egtgenooten,
 De aannad'rende ugentstont tot hun vertrek beslooten;
*'t ver-
trek
naar
Vries-
land
werd
voorige-
zet.* Men yint in weinig tyds zig zonder 't minst' belet,
 (Eöol had aan de kiel meer vlugheid bygezet)
 Te Leeuwaarden gebragt; wie kan de vreugt bedryven,
 Op de aankomst van den Held, en zyn Prinses, beschryven!
 Nauw stapt het Paar aan land, of elk schreeuwt vrolyk uit,
*men
komt op
't spoe-
digste te
Leeu-
waar-
den aan.* Zyt welkom braave Prins, met zulk een schoone Bruid!
 Maria spoeit zig, met een innerlyk verlangen,
 Om haar' beminden Zoon, met zyn Prinses, te ontfangen.
 Men spant de koetsen in; 't Paleis weergalmt van vreugt;
 En elk is door de komst van zynen Vorst verheugt.
 De Jufferlyke stoet, getooit in pronkgewaaden,
 In welker ryken zwier zig 't oog naauw kan verzaaden,
*het Vor-
stelyk
Paar
word
aldaar
pragtig
ontfan-
gen.* Vermeedert al den sleep. de trouwe Burgery,
 Met waapenen bestuwt, schaart zig aan weder zy,
 Langs d' opgepronkte straat, gefiert in nieuwe kleden;
 En de oorlogs helden staan, in blinkende geleden, Tot

Tot aan het Hofpaleis: 't kartouw, tot meerder praal,
 Roemt op des Prinsfen komst, met donderende taal!
 Zoo komt men in het Hof; de marm're galleryën,
 Versiert met jeugdig groen rond-om aan alle zyën,
 Staan ryk beladen met Mariaas Hofgezin.

DePrins treed, met zyn Bruid, ter vorst'lyke eerzaal in:

Maria staat verftomt, door de bekoorlykheden, Maria
Loniza
 Die z' in de Ryksprinses ontdekt. met deeze reden, verwondert
zig
 Ontsluit zy eind'lyk haaren mond; beminn'lyk paar! over de
 Zyt welkom in dit Hof! naauw was de blyde Maâr, bekoor-
lykbeden
 Van uw' voltrokken egt, my in het oor gekomen, van de
 Of 'k wenschte om u te zien; 't verlangen, niet te toomen, Ryks-
prinses;
 Wies langs hoe meerder aan; nu zie 'k myn' wensch betaalt! verwel-
komt
 Zoo spreekt zy, wyl de vreugt, elk een uit de oogen straalt. de Egt-
lingen:
 Roem vry, beminde Zoon! roem vry op's hemels zegen,
 Gy hebt de schoonste vrouw van zyne hand verkregen!
 Nu drukt zy ANNA in haar' arm, met tederheid;
 De vreugde traanen zyn op haar gelaat verspreit. en doet
hun op

Zy doet het jeugdig Paar op 't vorstelykste onthaalen: 't Vorstelyk-
ste
 Men wenscht elkaâr geluk, met volgeschonke schaalen: onthaalen.
 Het keurlyk hofbanket bekoort den ed'len smaak;
 En elk bemoeit zig niet dan met een heusch vermaak.

*maar
naauwe
lyks is
die* Maar naauw'lyks is de vreugt dus hoog in top gestegen,
*vreugde
dus in
top gestegen, of
de Prins
besluit
om te
veld te
trekken.* Of Nassauws Vorst, tot kryg, en oorlogs roem genegen,
 Besluit, op 't voorbeeld van den wydvermaarden Held
 Eugeên, met moed bezielt, te streeven naar het veld;
 Wyl't hevig krygsvuur was in 't Keizerryk aan 't blaaken:
 Elk poogt hem door zyn' raad dit opzet te doen staaken;
 Maar al vergeefs, het nooit volpreeze Heldenbloed

Van zyne Vad'ren leeft op nieuw in zyn gemoed.

*men
poogt
hem van
dit opzet
of te
brengen,
dog ver-
geeft.* Het godd'lyk vuur der min is naauwelyks aan 't branden:
 De vastgeklonke knoop der kuifche huw'lyksbanden,
 Zoo kortst gestrengelt voor Gods oogen; hoe vol kragt,
 Op WILLEMS hart; hoe duur, en hoog, by hem geëgt,
 Is niet bekwaam om zyn besluiten, af te keeren:

Geen dreigent lyfs gevaar kan zyne krygslust weeren.

*zyne Ge-
maalin,
bewee-
nende
zyn
voornee-
men,
tragt
hem te
bewegen
om zyne
krygs-
drift te
over-
winnen.* Zyn dierb're gemaalin bemint de dapperheid;
 Maar egter spreekt zy, wylz' een beek van traanen schreid,
 Uw' moed bekoort m', ô Prins! dog't moet my deerlyk smar-
 Den, Dat gy den dood dus zoekt in 't aangezigt te tarten! (ten
 Ik weet dat de oorlogs vlam in u die drift ontsteekt;
 Maar dat de tedre band des huw'lyks die weêr spreekt.
 De Veltheer aarzelt, op het uiten dezer reden,
 Nooit wiert zyn ziel zoo fel als op deez' stond bestreden;

Dan

Dan zet de gloryzugt hem eens tot ftryden aan;
 Dan fchynt de liefde weêr zyn drift te wederftaan. *de liefde doet hem aanzelen.*
 Een felle tweeftryd brant, en woelt, in zyne zinnen;
 Dog egter kan de trouw zyn' krygsluft niet verwinnen.
 Ik spell' my grooten lof, door 't moedig oorlogsftaal!
 Dees woorden vloejen hem, met afgebrooke taal,
 Al zugtend uit den mond; 'k moet, zonder teegen ftreeven,
 Het zagte huw'lyksbed voor korten tyd begeeven;
 Maar hoe! een huw'lyksbed, zoo jong verleên gefpreid,
 En een volmaakte bruid, wier zoete tederheid
 Myn ziel zoo zeer bekoort, verlaaten! neen, 't vermogen
 Van myne min kan zulk een opzet niet gedoogen!
 Zwig, zwigt, Belloon! verlaat de zyde van uw' Held; *hy gebiedt de krygsvoogeten hem te verlaaten;*
 En kluiſter my niet meer in uw verwoed geweld:
 Verlaat, verlaat my! op de treurige gedagten,
 Van ANNA's tegenzin voor 't ftryden, en haar klagten,
 Ontvlie m', uit eerbied voor de min, die 'k meer waardeer
 Dan allen oorlogsroem! de krygsvoogeten nog meer, *dog vergeef;*
 En meer, beluft deez' Held in haare magt te krygen;
 Dwong zynen wil terftond voor haar belang te zwygen.
 't Volbrengen van 't beſluit word eind'lyk opgeftemt:
 De Ryksprinſes, door druk en wreede zorg beklem, *de Ryksprinſes*

Wenſcht

wenscht Wenscht nog de krygsdrift van haar' Heer te wederstreeven;

nog zyne Maar al vergeefs, hy werd tot slyden aangedreeven.

krygs- Ten lesten spreekt zy hem met deeze woorden aan;

drift te 'k Zal uw geneigtheid, Prins! niet langer wederstaan!

weder- Uw wil is myne wil; dus zal ik slegts verlangen

streeven, Om u naar weinig tyds weêr in myn' arm te ontfangen;

dog kan Maar om de droefheid van uw afzyn, waarde Heer!

hem van Te ontwyken, zal ik my bereiden om een' keer

zyn Te doen naar 't Britsche Hof. ô welk een lieve vreugde

woornee- Zwelt nu in 's Prinsen borst; dit woort, dat hem verheugde,

men niet Stelt zyne ziel geruft. men wenscht, vol tederheid,

afbren- MARIA nu vaarwel, terwyl men van haar scheid;

gen: En komt in 's Graaven Haag, alwaar straks alle grooten

waar op Hun wenschen bieden aan de vorst'lyke Egtgenooten.

zyeen 't Verblyf duurt daar niet lang; de Prins geleid zyn Bruid

besluit Tot Hell'voetfluis, eer dat hy streeft naar 't leger, uit:

neemt, Men scheid ontroert van een, en hoopt met zegen wenschen

om, tot Elkander op, verzelt van meer dan duizend menschen.

verzoe- De schepen dobb'ren voor de paalen op de reê:

ting van De Ryksprinses stapt in, en 't jagt glyd in de zee.

zyn af- De zeilen zwellen aan de masten, op de baaren;

zyn, En WILLEM tragt het schip in de oogen te bewaaren;

voor een Maar

korten

tyd naar

Londen

te kee-

ren:

welk

woornee-

men de

Prins

bebaagt.

de Ryks.

prinses

stapt te

Helle-

voetfluis

in het

jagt; al-

waar

Maar, ach! het dryft ter vlugt uit zyn verliest gezigt,
En stuift vast over 't zout, gelyk een' blixem schigt.

Nu spoeit myn Held ten ftryde, en by de dappre benden;
Hy gort de staale kling kloekmoedig aan de lenden,
En komt in 't leger aan: Eugeên ontfangt den Held,
En wenscht hem welkom, in het woelend oorlogs veld.
Elk moet den braaven Vorst eerbieden, en hoogägten.

Philipsburg, reets berent, door Vrankryks oorlogsmagten,
Zag zig in korten tyd verwonnen door geweld;
Waar op de dappre Eugeên, en Nassauws edle Held,
Met al hun benden, naar den kant van Bruchfal trekken,
Om Duifland door hun magt, en krygsbehulp, te dekken.
Verscheide keeren tart men Vrankryk tot den ftryd;
Maar al vergeefs; tot weêr de guure winter tyd
Den fieren legerknaap het vegtperk deed ontwyken.
De Oranje Vêltheer keert te rug, met hooge blyken
Van lof, en zege door zyn' heldenmoed behaalt:
Eugeên, wiens gryze kruin met groene lauw'ren praalt,
Bedankt hem voor zyn vlyt. Zoo keert de Held met glory,
En vest zyn daân in 's lands vereeuwigde history;
Terwyl de Postbodin alôm zyn' roem verbreid,
Tot eer van zyn geslagt. De Britsche Majesteit

*Waar op
by zig te
veld be-
geeft en
in het
Leger
aankomt.*

*Philips-
burg door
Vrank-
ryk be-
rent.*

*Eugeên
en Oran-
je trek-
ken naar
Bruch-
fal.
De Win-
ter doet
den Sol-
daat het
vegtperk
ontwy-
ken:
en Prins
Willem
keert te
rug met
lof en
glory:*

N

Hoort

Hoort van zyn oorlogszugt, met een gewenscht genoegen;
 Dit dringt dien Troonzuil hem zyn loffpraak toe te voegen.
 Zoo steigert ANNAs vreugt, met WILLEMS roem, om hoog!

De Britsche Ryks Prinses, ontmoet en verwelkomt hem. Men meld haar 's Prinzen komst: 't was of zy heenen vloog,
 Op vleug'len van den wind, om, met een bly begroeten,
 Haar' duurbeminden Vorst te omhelzen, en te ontmoeten:
 Een vloeibaar kristalyn glyd langs haar kaaken neêr,
 Zoo ras zy zig bevind in de armen van haar' Heer:

Het Vorstelyk Paar begeeft zig naar 't Loo; Men ziet de kuifche min, hun beid' uit de oogen straalen;
 Dog om hun wederzydsche ontroernis af te maalen
 Voegt best een Phoenix schagt: de vreugt zwelt in elks hart,
 Vergoedende op het hoogst' de korts geleede smart.

en ten tweede maal naar Vriesland. Men spoeit naar 'tLoo, en zoekt een aangenaam verblyven
 Op 't Vorst'lyk lust gestigt; wie durft zyn pragt beschryven!
 Dog 't lyd niet lang of 't Paar begeeft, ten tweede maal,
 Zig weêr naar Vriesland, daar Maria, door 't onthaal,

de Prins word tot Baron van Breda aangefelt: Het zoet genoegen van de Vorst'lyke Egtgenooten,
 Vol van genegenheid, en gunst, tragt te vergrooten.
 Nu werd eerlang de Held verkoozen tot Baron,

Vreugde bedryven hier o-ver. Van 't wydvermaard Breda; de vrolyke eergalm kon
 Niet hooger steig'ren; vlag, en wimpel ziet men waajen
 Van top, en toorentrans: de oranje standaarts zwaajen
 Door

Door 't midden van de Stad, alwaar de ruime straat in Vries-
 Met eerepoorten pronkt: elk roept met een gelaat, land ge-
 Waar op de blydschapheerscht, de Hemel rekke uw leeven, pleegt.
 En wil ons uit 'uw' Egt nog veele Telgen geeven,
 O wel gezegent Paar! terwijl de jonge Vorst,
 Met zyn Prinfes, in een karos vol pragt getorst,
 Zig naar het hof begeeft, dat, om hun wel t' ontfangen,
 Alöm met praalsieraad, op 't keurigst' is omhangen.
 De stralen klimmen naar om hoog, als waar 't robyn,
 Dat vloeibaar zig herfschept in keur van rooden wyn,
 Tendienst van 'tjuichend volk. de vreugde vuuren blaaken,
 En 't kaarsligt schynt by nagt den dag te doen ontwaaken.
 De zwavel rook klimt tot de hooge wolken op. de Faam
 Maar naauw'lyks rees die vreugt zoo vriendelyk in top, met
 Wanneer de blonde Faam, met donker rouw omtogen, rouw
 Door een bedroefde maâr, tot in de ziel bewogen, omtogen
 Met een verbleekt gelaat op 't aardryk nederzong, daalt op
 Om, wyl haar stem dikwerf in traanen als verdronk, 't aard-
 Te melden hoe de dood, die niemant kan weêrstreeven, ryk ne-
 Den draad had afgesneên van CAROLINA's leeven, der;
 Van CAROLINA, de eer van 't magtig Engeland; en ver-
 Door 't gantsch heel al geroemt, om haar volmaakt verstand; kondigt
den dood
van Ca-
rolina,
Konin-
gin van
Enge-
land.

Vorst Georges lust, en vreugd, de luister aller vrouwen,
Daar de ed'le Godsvrugt al haar glory op mogt bouwen.

Hoe treft die wreede slag Prins WILLEM, in het hart!

welker

Naam, Wat baart hy ANNA niet een deereyke smart.

en deugt,

in's Prin

sen kroost

wederom

moet

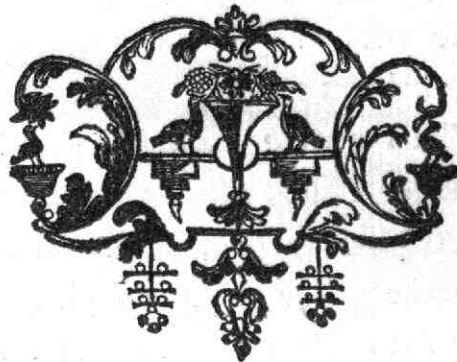
berlee-

ven.

Dog in hun Kroost, zoo als 't orakel heeft geschreeven,

Zal, met haar' grooten Naam, ook haare deugt herleeven.

Einde van het vierde Boek.

WIL-

WILLEM DE IV.

VYFDE BOEK.

I N H O U D.

De wyze Koningin van 't magtig Engeland
 Is Naauw'lyks door den dood ter werreld uitgedraagen;
 Of Nassouws Vorst geniet, door 's Hemels milde hand,
 Een telg, waar van Euroop steeds zal met lof gewagen.
 Maar ach! de vree, die steeds den Batavier verblyd,
 Verdwynt; de twistgodes nooit moé de rust te ontrusten,
 Jaagt de eendragt uit Euroop, en stookt een' fellen stryd.
 Men denkt een' Schutsbeer uit, een' Temmer van snoó lusten;
 Een' Prins, een' vreedde Vorst, een' Helt, een' Toeverlaat,
 Die door zyn wys beleid 's lands regt helpe onderschraagen:
 En neemt het groots besluit in Neérlands wysen Staat,
 Om hem 't Stadhouderschap, met eerbied op te dragen.
 Dus stelt men 't hoog bestier van 't zinkend Nederland,
 Tot heil der wrybeid, in Vorst WILLEM KARELS band.

erlang werd ydershoop en grooten wensch
 vervult, elks wensch word vervult,
 Aurora had de kim met blinkent goud ge-
 hult,

Om aen een Vorsten telg het eerste licht te schenken: (ken:
 Gantsch Leeuwaarden ontwaakt met vreugt op haare wen-

Vorft WILLEM KAREL, met zyn Koninglyke Bruid,
Geniet van 's Hemels gunft, een lieve helden fpruit;

door de Een fpruit, in wier gelaat, en pas gebooren trekken,
geboorte
van Prin Men Carolina's aard, en deugt reets konde ontdekken.

seffe Ca- Dus geeft men ook deez telg, dien wyd beroemden naam,
rolina. Een naam met lof verbreed, door 't melden van de Faam.

De Hoffstad juicht van vreugt, ontelb're vriefche fchaaren

Gaan zig uit vrolykheid langs markt, en ftraat, vergaaren.

Men wenscht elkaâr geluk met zulk een dierbaar heil,

En d' eergalm klimt om hoog, ja fteigert booven 't peil;

Elk roept nu heeft men, door des Hemels milden zegen,

gantsch Naar onze beede, en wensch, een Erfprinfes verkregen,
Leeu-

waarden Die d' ed'len lof van haar geflagt voltoojen zal.

juicht Het blaakend krygsgefchut bromt van den hoogen wal,
van

vreugt Om 't hoog geboortefeest te vieren; de Edellieden,
over de

zelve. Gekleed in praalgewaad, gaan hunne wenschen bieden

Aan 't Vorftelyke Paar : O zegenryke tyd!

Wat is thans Nederland nog in uw heil verblyd.

Maar ach ! men fmaakt niet lang 't genot der lieve vrede,

het oor- En 't woedende oorlogszwaart raakt weder uit de fcheede.

logs Vorft Janus tempeldeur barft van de grendels los,

zwaart En fchokt uit haare kier, met een verwoed geklos.

raakte uit
de fche-
de.

De

De krygsgalm klimt in top, de moord trompetten schreeu-
 Niet dan van fellen stryd, het oorlogsvolk, als leeuwen; (wen,
 Door 't woeden van Belloôn, tot wraakluft aangezet, *De Oor-*
 Bereiden zig ten stryd; het moedig staal gewet, *logs hel-*
 Om bloed te plengen, drukt's helds zy; godMavors dronken *den be-*
 Van moordzugt, doet alöm het oorlogs vuur ontvonken, *reiden*
 En spoort de braaven aan met een gedugt geweld; *zig ten*
 De Legerknaap streeft, zoet op glory, weêr te veld. *stryd.*
 't Gevegt neemt een begin, de fransche benden vallen *'t gevegt*
 Op Cortryk hevig aan, en dond'ren op de wallen, *neemt*
 Van 't beevend Warneton; en in een' korten tyd, *een be-*
 Is Harlebeek mede in hun handen, wyd, en zyd, *gin.*
 Blaakt nu de felle vlam. de vyand trekt naar Meenen, *De fran-*
 't Geluk schynt aan zyn' wensch een gunstig oor te leenen. *sche ben-*
 De sterke vesting is eerlang in zyne magt, *den wal-*
 Terwyl de Burgery hun doodsche jammerklagt *len op*
 Langs markt, en straat verspreit, om de geweld'naryën, *Cortryk*
 Die nu regeeren in de stad, aan alle zyën. *aan.*
 Het Lelyvolk spant t' zaam en stort het menschen bloed: *Warne-*
 Elk wenscht nu om den dood, terwijl hy sterven moet. *ton en*
 De wreetheid kent geen regt; men schend's lands vrye wet- *Harle-*
 De Koning Lodewyk laat Yperen bezetten, *beek ko-*
 Met *men in*
 (ten. *hun ban-*
 Koning *den.*
 Lode- *Meenen*
 wyk laat *bevind*
 Met *zig mede*
eerlang
in hun
magt.

Tperen bezet- Met een gedugt getal van volk: de dappre Held
zen ; Prins Hessenphilipsthal, steeds winnaar in het Veld,
Prins Verweert zoo lang hy kan, aan 't hooft van zyn soldaaten,
Hessen- De Stad, dog moet in 't eind dezelve winnen laten.
philips- Het fort de Knokke word door Vrankryks magt berent,
thal ver- En eer Apol driemaal zyn koets naar 't zuiden zent,
weert de Is 't in des Vyands hand. O Hemel! stort uw' zegen
stad dap- Op Neerlants knegten uit, dus kermt men aller wegen.
per ; dog De winter naakt, men steekt het krygszwaart in descheê,
moet ein- En zoekt door kou verkleumt een veil'ge legerstee.
delyk de De schepen dryven op de baaren naar de kusten;
zelve Op dat de Zeeheld van zyn' arbeid uit zou rusten;
winnen Dog slegts voor weinig tyds; de stryd vangt weder aan,
laaten. De storm was slegts gestilt om feller op te staan.
de win- 't Fort St. Antony door de woedende banieren
ter deed Des Vyands aangetaft, ten spyt der Batavieren,
den stryd Gekneveld door geweld, moest meê tot de overgaaf
eeneinde Besluiten, want hoe vol van dapperheid, en braaf,
neemen. Zig Neêrlands Helden, in die tyden, ook verweeren;
 Geen groote krygsmagt is met weinig volks te keeren.
Doornik En Doornik word eerlang verwonnen door den stryd;
word Schoon elk zig voor 't behoud van zyne vryheid kwyt.
mede te Zoo
verwon-
nen.

Zoo schein de lely-Vorst te zullen zegepraalen;
 Wanneer des Hemels gunst, met goddelyke straalen,
 Door 't naare duister van die nevelwolken brak,
 En weer de heilylam voor ons Nederland ontfak.

*En de
Lely-
Vorst
schynt te
zullen
zege-
praalen;*

De Brit, by elk geroemt als dapper in het sryden,
 Trof nu Vorst Lodewyk, op 't zwaarste van ter zyden;
 En kreeg Louisburg, by dien Troonmonarch geägt
 Als d' ingang van zyn ryk, met glory in zyn magt.
 Dees slag trefthemin't hart, endwingthems poed te maaken,
 Om 't zugtend Nederland in krygs-vuur te doen blaaken.

*Louis-
burg
word
door de
Britten
vero-
vert.*

Zyn legermagt valt by verrassing straks in Gent;
 Waar na hy Damme, als meé 't Fort Plasfendael, berent:
 Die door zyn over magt zig ras verwonnen geeven.
 Menmoord all' wat men ziet, door wreetheid aangedreeven.

*Vrank-
ryk valt
by ver-
rassing
in Gent:
en berent
Damme,
en wint
Plasfen-
dael.*

Veel Plaatsen worden ras verövert, en, helaas!
 Men hoort door gantsch Euroop het woedent krygsgeraas:
 De lugt word als bestormt door zwartte zwaveldampen:
 Maar, wyl men dobbert op die Zee van oorlogs rampen,
 Sluit Pruiffens Koning de verbonden van de vree,
 Met Hungaryen, en Keurfaxën; dit voldeé (branden
 Aan Vrankryks wenschen niet; zyn haat reets fel aan 't
 Stoof nu nog hooger op: hy dreigt de Nederlanden,

*Veel
Plaatsen
worden
door hem
vero-
vert.
De Ko-
ning van
Pruiffen
sluit de
Vreede
met
Honga-
ryen en
Keur-
Met faxën.*

Met zwaarder ramp, op ramp; 't ontrufte koopgenot,
Reets aan het zinken, smelt in 't ys'lyk oorlogs lot:

*Melyke
gevolgen
van den
Oorlog.*

De goudkantooren ftaan gegrendelt, en geflooten;
De Koopgod word op't wreedft' van zynen troon geftooten,
(Terwyl hy gantfch bezwymt) door vrangkryks Koningshand.

Men hoort een' naaren kreet weêrgalmen door het Land:

De burgers fchreiën om hun flaapend handel dryven;

De winkelier heeft nu geen zaaken aan te fchryven;

En d'uitgeteerde winft verzwakt reets meer en meer:

Elk dankt zyn' huurling af, en legt zyn voordeel neer.

O aakelige tyd! wat kweekt g' al angst en zorgen!

De nyvere arbeids man, die fteeds van dat de morgen

Hem 't licht kwam bieden, zweette om zynen fobren koft,

Vind nu, helaas! zig zelf verftooten uit zyn poft.

De kas word leeg getelt om laften aan te draagen,

*De Lely-
Vorft
brengt al
zyne
water-
magt
aan*

Waar doormen is verpligt's landsnooden te onderschraagen.

De Burgertwift verryft: de Lelyvorft gaat voort

Met ftryden, en brengt al zyn watermagt aan boort.

*aan
boort:
de Zee-
w' n be-
reiden
zig tot
tegen-
weer.*

Zyn rykbemande vloot verbaaft den moed der Zeeuwen,

Die egter zig ten ftryd vervaardigen, als leeuwen,

Om dapper tegenftand aan 't magtig heir te biën,

Zoo ras het aan die kuft zig zelf zal laaten zien.

Vorft

Vorst Lodewyk krygt nog veel vestingen in handen; *Hy krygt
nog weele*
En, ach! 't gevaar groeit aan, het krygsvuur, fel aan 't bran. *Vestingen in
handen.*
Krygt meer en meerder kragt: een yfelyk getal (den,

Van knegten ziet men reets zig schaaren voor den wal *Een
groot
getal*
Van Bergen op den Zoom, om, buiten elks verwagten, *knegten
schaaren*
Die sterk bemuurde stad te deerlyk te verkragten; *zig voor*
Maar 't krygsvolk keert te rug, en zonder te bestaan *Bergen
op den
Zoom;*
Om aan de vesting een moedwill'ge hand te slaan. *dog kee-
ren te*

Graaf Löwenthal valt, met zyn onvertzaagde benden, *rug zon-
der daar*
In 't staatsche Vlaand'ren; nu beginnen straks de elenden, *aan de
hand te*
In top te klimmen: Sluis werd in een' korten tyd *slaan.*
Door hem verwonnen, met een' onweêrstaanb'ren slyd. *Löwent-
hal valt,*

Die donderende maâr was naauw'lyks opgerezen, *met zyn*
Of angst en droefheid is gemaakt op yders weezen. *Leger in*
Gantsch Zeeland word voor ramp en zwaarigheên bedugt; *Staats*
En wyd, en zyd, hoort m' een verschrikkelyk gezugt. *Vlaan-
deren,*

Nu schein het of een stem kwam daalen uit de wolken, *en Sluis
wert
door hem
over-
wonnen.*
Die zig aldus verspreide, in 't midden van de volken,

Stilt, braave burgers! stilt, uw' doodsche jammerklagt, *Een stem
daalt ne-
der uit de
Wolken,*
Daar is nog troost voor u, schoon gy u troost'loos agt.
Het is aan elk bekend hoe Nassauws braave Helden

Wel eer hun leeven voor u in de waagschaal stelden:

*En pryf
's Lands
Vaderen
Willem
de IV.
aan tot
Stadhu-
der.* De vierde WILLEM leeft! draag hem 't Stadhouderfchap
O Burger Vad'ren! op; verhef hem op den trap,
Die door zyn' voorzaat zoo roemrugtig wierd betreden;
Hy zal u flaaken uit uw droeve zwarigheden:

En 't is Gods wil dat gy dien vorftelyken Held
Tot een' befchermer kiest, voor 't yfelyk geweld
Van Vrankryks wreede magt: hy zal uw' wensch betaalen;
En door beleid en moed de fransche drift bepaalen:
Hy zal de felle vlam, die 't vreedzaam Nederland
Dreigt te verdelgen, zelf uitbluffchen met zyn Hand:
Hy zal aan 't fchip van Staat ten Palinuur verftrekken,
En weêr de lieve ruft in elks gemoed verwekken:
Ja de eendragt zal weêrom herleeven, als voorheên,
Zoo ras dien Held den top van glory zal betreên:
Hy zal Bellona voor elks oog in kluiſters binden;
De Maagt van Holland zal by hem haar toevlugt vinden:

*Dezelve
vergade-
ren zig
by een
en over-
wegen
wat tot
's lands
welzyn
dient ge-
daan te
worden:* Hy zal den godsdienst ſteets befchermen, en 's lands regt;
Door hem word eer men 't wagt het krygsgefchil beſlegt.
De Goden van den Staat, tot zulk een zaak genegen,
Vergaderen by een, om ernſtig te overweegen,
Wat tot behoudenis van 't Land moet zyn gedaan.
Het Raadhuis is omringt door burgers, die, belaan

Met

Met liefde voor den Prins, een' goeden uitkomst hoopen:
Elk ziet nu reets de deur tot zyn' gelukstaat open.

De Catoos spreken dus met volle monden uit,
Wel-aan men doe terstond den braaven Helden spruit
Verheffen; door zyn deugt, die't all' schynt te vermogen,
Word Vrankryks Koning ligt nog wel tot vreë bewogen.
En't is wel billyk, dat men zyner vad'ren deugt
Met zulk een' grooten blyk van dankbaarheid geheugt:
Zy, die den strengen band der Spaansche dwing'landyë,
Ontknoopten, en ons uit de onzaal'ge slavernyë
Verloften; wilden dat men aan hun nakrooft zoû
Erkennen, hoe men bleef verbonden aan hun trouw:
't Is nu de regte tyd om tot 's Lands heil te toonen,
Op welk een wys men vlyt en groote daân moet loonen.
Dees Held, voor ons behoud gesprooten uit dien stam,
Zal ons bevryden voor de blaakende oorlogs vlam.
't Woord is geklonken; en men meld de burgerschaaren,
Die, om den uitslag ras te ontdekken, zig vergaaren,
Voor 't hooge Staatenhuis, dat onze braave Held
Tot Neêrlands veltheer is verhoogt, en aangestelt:
Dat hem 't Stadhouderschap, met algemeen behaagen,
Als 's lands beschermmer is vrywillig opgedraagen:

*En ver-
heffen
den Held
tot Stad-
houder
Admi-
raal Ca-
pityn
Generaal
der Zee-
ven Pro-
vinciën.*

En Zeeland word eerlang gevolgt in dit besluit;
 Dus roept men wyd, en zyd, straks zyn verheffing uit.
 De vreugt is onbepaalt, men doet aan alle kanten
 Op hooge tranfen nu d' Oranje ftaande planten:

*Vreugde
 bedryven
 hier over
 gepleegt.* De klokken brommen met een vrolyk feestgefchal:
 De krygs-toon klinkt van vreugt, en dondert van den wal.

De veege vrolykheid herleeft weêr in de harten:
 d' Oranje zon verdryft de duiftre wolk der smarten,
 Van Neêrlands fchreiend oog. lang leef d' Oranje Vorft,
 Die nu 's lands hoog bewint op zyne fchoud'ren torft:
 Lang leef hy voor 't behoud, en heil, der zeeven Staaten!
 Zoo fchreeuwt het bly gemeen, aljuichend, langs de ftraaten:
 En, fchoon de nagt genaakt, de vaale fchaduw zwigt,
 En ruimt de fteden, voor het gloejend fakkel ligt.
 De pekton brant en blaakt op de einden van de wegen:
 De vuurpyl vliegt om hoog, en daalt in eenen regen
 Van goud, en diamant: de lugtbal, fel van gloed,
 Braakt blaauwe vonken uit; terwyl de burgerftoet
 Door alle wyken zwiert, met blinkende banieren,
 Om Neêrlands heildag naar den eifch te helpen vieren.
 't Muzyk ftreelt yders oor; men blaaft aan allen kant
 Des vierden WILLEMS lof op een' verheeven trant.

Elk

Elk fiert zig nu met een gelieft Oranje teeken:
 Ja de agting voor myn' Held is niet om uit te spreekē:
 En, schoon men uiterlyk hem op het hoogst' bemint;
 Het hart is nog veel meer deez' braaven Prins gezint.
 Elk bied zig aan, met hem, voor 't regt te willen stryden;
 En wenscht hem goed, en bloet, en leeven toe te wyden.
 De burger twist bedaart; d' alstrelende eendragt zwelt,
 In ieders hart, uit liefde en agting voor den Held.

Een hoog gezantschap word op 't vaardigst afgezonden,
 Om hem die groote maâr met eerbied aan te konden:
 Gantsch Leeuwaarden is uitgelaaten van de vreugt;
 En in de glory van zyn' Erfprins hoog verheugt.
 Het Britsche Ryk weêrgalmt van all' de vreugt bedryven;
 In 't kort de blydschap is onmoog'lyk te beschryven.
 Maar vrangkryks Koning word getroffen in zyn ziel,
 Als of een dondersteen op hem ter neder viel.
 Hy sprak, 't is nu gedaan! myn' aanslag dient verbroken;
 En de Oorlogs vlam, zoo korts in Leeuwendaal ontftoken,
 Dient weder uitgebluscht, de krygsdrift vreesst een' vorst
 Die steeds de vrede heeft gekoestert in zyn borst; (fnuiken
 Maar neen! herhaalt hy straks, 'k moet Neêrlands hoogmoed
 'k Moet Hollands dappren Leeuw voor myn geweld doen
 duiken; En

*Een
 hoog ge-
 zant-
 schap
 word af-
 gevaar-
 digt om
 dien
 Vorst
 zulks
 aan te
 konden.*

En 't vrygekogt geloof vernielen, door myn dwang,
 Dit eifcht myn trotsche magt; dit eifcht myn staats belang!
 'k Moet gantsch Europa aan myn kroon en scepter hegten;
 't Ontwaakte ftrydgeschil is nu niet te beslegten,
 Dan door een' grooten stroom van dapper Helden bloed:

Vrank-ryk vermeer- dert zyne krygs- magt: dewelke op 't Fort den Zand- berg aan valt. De Batavier tart my nog daag'lyks door zyn' moed.

Hy laat zyn legermagt versterken, en zyn benden

Vermeer'dren in getal, om in ons land te zenden.

Zy vallen met geweld op 't Fort den Zandberg aan:

De Batavier moest aan zyn magt, niet te weêrstaan,

Zig onderwerpen, Hulft komt meé, door 't ys'lyk branden

Van kogel en kartouw, wel haast in zyne handen:

Sas van Gent werd veroverd. En SasvanGent, door hem op 't hevigste berent,

Geeft met veel tegenweer zig over in het eind.

De Prins van Oranje geeft zig naar Holland. Myn Prins spoeit in der yl zig naar de Nederlanden,

Om de oorlogs vonken, op het yselykft' aan 't branden,

Te blusschen door zyn hulp, en vorstelyk beleid.

Een ieder toont terstont, vol van eerbiedigheid,

En liefde tot den Vorst; een innerlyk verlangen,

Om Neêrlands Admiraal, en opper hoest te ontfangen

Aan Amstels blyde kust: terwyl het scheepryk Y

Op hooge toonen dreunt, zoo ras hy van nearby

De

De groote Koopstad naakt: de Burgerheeren treden
 Hem vlytig onder 't oog, om hun genegenheden
 En wenschen, vol ontzag, aan deezen Vorst te bien:
 Nooit heeft men hier de vreugt zoo hoog in top gezien. (gen,
 Hy spoeit naar 's Graaven Haag, daar elk hem met verlan-
 Wenscht met zyn Gemaalin en vorst'lyk Krooft te ontfangen. komt in
den Ha-
 Zoo zweegt en slooft myn Held om Neêrlands vryën staat, ge,
alwaar
 Te helpen steunen, door zyn wysheid, en zyn' raad. hy door
's lands
 's Lands grooten treden, ryk met staatsie kleên omhangen, opper-
hoofden-
 Terwyl de blydschap is geschildert op hun wangen, met blyd-
schap
 Met diepe eerbiedigheid, hunn' veldheer te gemoet, word
verwel-
 Om hem te omhelzen met een heuschen welkom groet. komt.
 Men leid het Vorst'lyk Paar in een der rykste zaalen hy wort
met al-
 Van 't Hof, en doet hen op het hoffelykste onthaalen: le hof-
lykheid
 De stad weêrgalmt al-om van 't juichend vreugtgeschrei, onthaalt
 En van het handgeklap der haagsche burger-rei.
 Elk toont zig nu bereid om goed, en bloed, en leeven, elk is be-
reid goed
en bloed
aan hem
op te of-
feren.
 In WILLEMS krygsgezag vol moeds ten best te geeven;
 Ja elk ontsluit zyn kas, en bied blymoedig aan,
 Om met zyn' laaften schat nu Neêrland by te staan.
 De legermagt groeit aan, want yder is genegen de leger
magt
groeit
 Om, onder 's Helds banier, den Lelykoning tegen aan.
 P Te

Te trekken, en zig stout te waagen voor 's lands regt,
En roem en glory te behaalen door 't gevegt.

Een heilige yver doet nu d' ingewanden blaaken
Van onzen Veldheer, om voor 's Lands behoud te waaken.
De Goden van den staat vergaderen by een,
En bogen op zyn hulp in all' hun zwarigheên:
Hy tilt de zorg gelyk een' Atlas op zyn schouderen,
Terwyl hy 't voetspoor volgt van zyn volzaalige ouderen:
En deelt (tot opperhoofd van 't krygsvolk aangestelt)
Zyn waakende orde meê aan 't bloedig oorlogsveld.

d' eendragt be- Hy ftiert de hulk van 't Land naar wysheid en naar reden,

gint we Dus ziet men de eendragt weêr herleeven in de steden:

derom te De burgertwift is straks ten eenemaal gestilt;

berlee- Maar Neêrlands Schutsheer, die nog tyd nog vlyt verspilt,

ven. Begeeft zig inder-yl naar Zeelands veege kusten;

zyne Zoo mogt men overal op zynen arm beruften!

Hoog- Hoe hy door elk daar werd ontfangen, en ontmoet,

heid be- En met eerbiedigheid verwelkomt en begroet,

geeft zig Is met geen pennen naar behooren te beschryven:

naar Men zag gantsch Middelburg nu niet dan vreugt bedryven.

Zeeland: Dees liefde tekenen verlustigen den Vorst,

Maar, wyl de zorg voor 't land steeds woelt in zyne borst,

Kan

Kan hem een onderzoek naar kryg, en oorlogs zaaken, en doet
een on-
derzoek,
naar de
krygs-
zaaken;
 Veel meerder dan 't genot van vrolykheid vermaaken.
 Hy gaat de Battery en schanssen zelf bezien;
 Op dat men vaardig zy om Vrankryk 't hoeft te biên;
 En of het grof geschut, geplant rond-om de wallen,
 Naar eifch geschikt is om den vyand aan te vallen.
 Hy slaat naauwkeurig agt op 't kruidhuis, daar het loot,
 De donderbus, en 't staal, bewaart werd voor den nood:
 En of men is voorzien van kogels, handgranaaten,
 En bomben, om geruft zig zelf op te verlaaten
 En op dat m' in den ftryd geen oorlogs tuig ontbeer',
 Indien men werd genoopt tot kryg en tegenweer.
 Zoo waakt myn Held voor 't heil der zeeven vrye landen;
 En elk wagt zyn geluk en zegen van zyn handen.

Hy keert weêr naar den Haag; zyn dierbare vorstin, keert
wederom
naar den
Hage te
rug.
 Gelyk een tedere en getrouwe Gemaalin,
 Had naauw den wederkomst van haaren Heer vernomen,
 Of vliegt hem te gemoet, met bly verwelkomen:
 De opregte min straalt haar ten vriend'lyke oogen uit; De Prin-
ses ver-
welkomt
hem.
 Verrukt op 't zien van dees doorlugte Helden spruit.
 Zy drukt hem in haar' arm! o leeven van myn leeven!
 Wat hebbe ik lang verlangd om u deez' kus te geeven!

Dus barft zy yv'rig uit. Nu streeft men zy, aan zy,

*het Vor-
stelyk
Paar
komt we-
der in
het Hof.*

Door dubble ryën van de haagsche Burgery,

En komt weër in het Hof, daar alle de Edellieden

Hunn' Prins den heuschen groet eerbiedig komen bieden.

Maar keer, myn Clio! weër naar 't bloedig oorlogsveld,

By 't buld'ren van 't kartouw, en woedent kryggeweld;

Doorzoek den woesten aart van Mavors heldenspiere:

Verzel de braaven, met hun dappre krygsbanieren:

Zing, op een' wapentoon, hoe 't zugtent Nederland

Op 't wreetst' verzengt word door den fellen oorlogsbrand.

*De Brit-
sche Ko-
ning rust
zyne
vlooten
uit.*

De Britsche Koning rust het puik van zyne vlooten

Tot onzen bystand uit, en doet het tal vergrooten

Van Neêrlands knegten, door een dappre legermagt:

Zoo vond de vyand zig eerlang in 't naauw gebragt.

Men zag een' grooten hoop van zyne watersloten,

*felle
krygs
stormen
op Zee:*

Door't bulderent kartouw, in 't grond'loos diep geschoten:

De Branders vloogen met hun zeilen in de lugt;

En vrangkryks zee volk, sneeft met deerlyk gezugt.

De masten dryven op het midden van de baaren,

Geslingert van het schip, door 't woeden der gevaaren;

Derompen, door het loot doorboort met wond, op wond,

Verzinken snel van vaart tot op den diepen grond:

Dog

Dog, was het pekkel dus door 't oorlogsvuur aan 't rooken,
't Veld zag die felle vlam ook niet te min ontstoken:
Men deed een groot getal van kogels, groot, en klein,
Kardoezen, Bomben, en granaaten, onder een,
Weerkaatsen door de lugt; de krygsraad werd gespannen;^{en te}
De moed zwelt in de borst van Neêrlands srydb're mannen:^{land.}
't Buigt alles naar den wil van 't vorst'lyk Opperhoofd,
Van wiens beleid men zig niet weinig heil belooft.

De franfche Vorst beveelt terftond zyn lelybenden,^{de fran-}
Om, met een groote magt, zig naar Maastrigt te wenden;^{fche Ko-}
Dog Cumberland, de roem der Brittenlandsche kroon,^{ning}
De Alcides van zyn' tyd, des grooten Georges Zoon,^{zend zy-}
Weet door zyn krygsverftand den vyand af te keeren.^{ne ben-}
^{den naar}

Men doet het staatsche heir by Herderen kampeeren,^{en trekt}
En had nu Wilre, en 't dorp Lavelden, fterk bezett'^{in per-}
Met manfchap van den staat; en 't krygszwaart ftrenggewett,^{foon te}
Om vrankryks Legermagt te konnen weêrftand bieden:
Een ed'le vlyt ontsteekt den moed der oorlogs lieden.
^{veld.}

De franfche Lodewyk trekt met zyn heir te veld;
Om zyner Helden moed te fterken, by 't geweld
Des naderenden sryds; dus ziet men ftraks zyn knegten
In aantogt, om 't gesterkt Lavelden te bevegten,

En Wilre, en Vlittingen, te krygen in hun magt:

*De Batavier
bied een'
dappren
tegen-
weer;* Men bood een' tegenweer, die niemand had verwacht:
Driewerven zegepraalt Vorst Lodewyk in 't ftryden;
Driewerven mag zig weêr de Batavier verblyden

In de overwinning; maar 't wangunftig oorlogslot
Draait tot ons nadeel uit, en dryft op 't wreedft' den spot
Met onze braaven, die dog eind'lyk, naar veel blyken
Van dapperheid, en moed, voor 's vyands magt bezwyken;
Want, naar het bieden van een' grooten tegenftand,

*de plaat-
fen moe-
zen zig
nogthans
overgee-
ven.* Geeft m' al die Plaatsen op, en ftelt z' in 's vyands hand;
Die dog een groot getal van ftrydbaar oerlogs knegten,
By deze zege, zag bezwyken onder 't vegten.

De Veldheer van den Staat hoort nu het naar gerugt
Dier ys'lyke oorlogstwift; het deerelyk gezugt (deel,
Klinkt hem op 't wreedfte in 't oor, daar hy met vlyt, en oor-
Het wyze hoofd belaft met zorg, tot Neêrlands voordeel;
Terwyl zyn boezem in een' heeten yver gloeit,
Om 't zinkent Leeuwendaal, door kryg, helaas! vermoeit,
Te flaaken uit een' poel van buld'rende gevaaren.

*het
krygs-
trateel
ryft meer
en meer
der op.* Het binnenlandfch krakeel is naauw'lyks aan 't bedaaren,
Of 't hevig krygsgewoel ryft langs hoe hooger op:
De woede van Belloôn klimt in den hoogften top.

De

De strenge Moordzugt zwerft door al de Nederlanden:
 Men ziet nu wyd, en zyd, 't onzaalig krygsvuur branden;
 Dit vuur onsteekt eerlang de vreêgezinde borst,
 En 't moedig ingewant van myn' beminden Vorst;
 Hy gort het harnas om, het krygszwaard aan de zyde; *De Prins*
 En maakt, door moed geperft, zig zelf gereed ten ftryde. *maakt*
 De Vryheid, nat beschreit om haaren veegen ftaat, *zig ge-*
 Beeft, als zy 't opzet hoort van haaren Toeverlaat. *reed ten*
 Bekommert, en benaauwt, geprangt door duizent vreezen, *ftryde.*
 Terwyl de doodverw is gefchildert op haar weezen; *De Vry-*
 Vliegt zy, door drift gezweept, in de armen van haar' Held: *heid*
 Nooit was haar ziel zoo fel als op deez' ftond beknel't. *beeft*
 Myn Schutsheer! (barft zy uit) Maar, ach, de traanen beeken *voor zyn*
 Verfmelten haare ftem en ftuiten haar in 't fpreken; *opzet:*
 Dan eind'lyk gaat zy voort, helaas! wat vergt ge my! *en smeekt*
 Moet ik u bloot zien aan Bellona's razerny! *hem om*
 Bedenk, bedenk, myn Vorst! dat Neêrlands vrye ftaaten *het zel-*
 Aan U 't beftier van 't land alleen bevolen laaten: *ve aan*
 De ruft en 't heil van 't volk eifcht daag'lyks uw gezag; *een zyde*
 En, zoo gy ftreeft te veld, ik zie myn' laaften dag *te flet-*
 Gebooren; laat, o Prins! myn smeeken u beweegen! *ten.*
 (Zoo fpreekt de Maagt de drift van haar befchermer tegen)

Nog

Nog vergt van u te regt de onkwetsb're huwlyksband,
 Waar aan g' uw leeven hebt voor 't egtaltaar verpand,
 En uw beminn'lyk krooft, dat g' uit uw fiere zinnen

*welke
redenen
haar
daar toe
bewee-
gen.*

Dien dapp'ren oorlogs lust zult bannen, en verwinnen.

De binnenlandsche rust van 't zinkent Nederland

Hangt van uw zorgen af: uw raad, uw wys verstand,

In 't wigtig staatsbestuur, belooft m' een' dierb'ren zegen:

Dus staa myn bede, en klagt, o Vorst! niet langer tegen!

Hier eindigt de ed'le Maagt haar' treurtoon: en 't geweën

Dringt door het binnenst' van 's Helds tedren boezem heen:

*De Held
geeft ge-
buur aan
haare be-
de, en
weder-
streeft
zyne
krygs-
drift.*

En, diep getroffen door haar droeve jammer klagten,

Bant hy de krygsdrift voor een' tyd uit zyn gedagten.

Hy geeft haar nieuwen moed, en bied haar vriend'lyk aan,

Om tot den laatsten nood haar altoos by te staan.

Zoo moest de dapp're Vorst zyn krygsdrift wederstreeven,

Om dees bedrukte Maagt haar' luister weêr te geeven! (hal

*De
Graaf,
van Lö-
wenthal
trekt
met zyn
Leger
voor Ber-
gen op
den
Zoom.*

Gantsch Neêrland beeft van schrik; de Graaf van Löwent-

Trekt, met een' grooten hoop van krygsvolk, voor den wal

Van een vermaarde Stad, wier onverwinb're muuren

Gegrondvest scheenen om alle eeuwen te verduuren:

Een vesting, die 't gevaar kloekmoedig 't hoeft mogt biên,

En die haar' vyand stout mogt onder de oogen zien:

Een

Een stad, daar Nederland al zyne hoop op bouwde,
 En die men voor 't gevaar onwinnelyk beschouwde :
 't Was Bergen op den Zoom, een vesting, welkers naam
 Door gantsch de werreld zweeft op wieken van de Faam.
 Hier moest g', ô Krygs-Voogdes! al uwe magt besteden,
 Om moed te ontfteken in de strydende geleden.

*De sryd
 neemt
 een aan-
 vang:*

*en de
 Vyand
 dondert
 op den
 muur;*

De wapenstorm breekt los; men dondert op den muur
 Van Neêrlands wonderstad, met een vervaarlyk vuur.
 De loopgraav' opent zig; de zwaveldampen rooken;
 De lugt staat als in vlam, door 't oorlogsvuur ontstooken:
 De wal, rondsom beplant met zwanger krygsmetaal,
 Ontfangt den Vyand met een doodelyk onthaal:
 Men zengt zyn'grooten moed aan't vuur der handgranaaten;

*vind by
 de bele-
 gerde
 dapperen
 tegen-
 stand.*

Of doet hem door 't kartouw het veege leeven laaten:
 Men smyt de kogels hem in 't woedent aangezigt;
 En 't loot vliegt door de lugt, gelyk een' blixemschigt.
 Prins Hilbourghausen, vol van ed'len moed in 't stryden,
 En Hessenphilipsthal, de roem van hunne tyden,
 Ziet m' in het midden van die oorlogs zwarigheên,
 Als Herculeffen, aan het hoofd der benden treên.

*Prins
 Hil-
 bourg-
 hausen
 en Hes-
 senphi-
 lipsthal
 bevinden
 zig in 't
 midden
 van 't
 vuur.*

Men slegt de loopgraav', door de fransche pas ontslooten.
 De hooge toorentrens, door gloênde donder-klooten

*De
 Tooren
 geraakt
 in brand.*

Q

Ge-

Getroffen, raakt in brand; Gods Kerkgestigt verzengt,
Terwyl men 't heldenbloed met ruime maaten plengt.

*Yfelyk-
heid van
dien Oor-
logs-
form.*

Het grof geschut, geplant op hooge batteryën,
Schroeit borstweer en banket, en blaakt van alle zyën:

De Stad schynt nu herschept in Etnaas zwavelpoel,
En ieder schrikt, en beeft, voor 't hevig krygsgewoel.

*De
Kruid-
Maga-
zynen
des Vy-
ands
worden
in de
lugt ge-
slaagen.*

Men werpt de bomben in de pas gebouwde schuuren,
Geladen met fransch kruid, en jaagt door 't ys'lyk vuuren

Het alles in de lugt: de schrikkelyke slag

Klinkt gantsch Europa door, als wierd de groote dag,

Die eens d' onmeetbre kloot uit haaren as zal rukken,

Gebooren; wyd, en zyd, verspreiden zig de stukken

*en de
stukken
versprei-
den zig
wyd, en
zyd,*

Van 't uitgebarsten tuig: hier ziet m' een groot getal

Van blauwe kogels neêr geworpen op den wal:

Daar ziet men het Rondeel bezaait met handgranaaten,

Geschikt om Neêrlands volk het leeven te doen laten:

*'t welk
hem een
groot
verlies
aan-
brengt.*

Ja 's vyands heir zag zig, door 't yfelyk geweld

Des fellen vuudreuns, in een' slegten staat gestelt.

Zyn tenten, om de stad geplant, en neergeslaagen,

Bevond m' in stukken van de plaatfen afgedraagen.

Hier lag een romp, waar uit de ziel reets was verhuift;

Daar zag m' een menigte van beenderen vergruift.

En

En't fransche heir moest zulks met groot verlies bekoopen:
 Dit zet vorst Lodewyk de deur tot wraakzugt open.
 Men stormt nu feller op den sterk gebouwd en muur; (vuur,
 Maar Cronstrom, nooit vervaart voor 't blaakent oorlogs
 Weet door zyn' grooten moed zyn knegten aan te spooren, *Held*
 En laat in 't hevigt van 't gevegt aldus zig hooren; *Cron-*
 Vegt, vegt, ô Mannen! bied standvastig tegenweer: *strom*
 Houd moed, verwerft uw' Naam een eeuwigduurende eer. *spoort*
 De gryze Generaal had naauw dit woord gesprooken, *zyne*
 Of yder voelt den moed in zyne borst ontstooken. *benden*
 Men staat als leeuwen pal; de fransche Löwenthal
 Spreekt dus zyn benden toe, al stormende op den wal:
 Vaart voort, O Helden! eer Apol zyn gotde straalen
 In 't schuiment pekkel van de zee zal onderhaalen,
 En moede in Thetis arm verzingen in het west,
 Moet ik my meester zien van dees vermaarde vest!
 De wallen dreunen op dat woort aan alle zyden; *De wal-*
 Nooit zag men zoo verwoed en fel een stad bestryden: *len der*
 Het all' vernielent loot vliegt door den hoogen muur; *stad*
 En waar men de oogen wend men ziet een vreeslyk vuur, *dreunen*
 Gebraakt door 't krygsmetaal: de droeve burgers beeven, *door 't*
 Uit vrees dat zig de vest zal moeten overgeeven. *hevig*
schieten.

*en een
yfelyke
kreet
verspreit
zig in de
lugt.* Een yfelyke kreet verspreit zig door de lugt,
 En yder word op 't hoogst voor 't naakent lot bedugt.
 De maagden zwerven bleek en treurig langs de ftraaten,
 Door druk gepynigt, fchoon geen droefheid hun kan baaten:
 De vrouwen, vlugtend', met hunn' zuigeling op d' arm,
 Doen ftraks de ontroerde ftad weêrgalmen van 't gekarm:
 De traanen glyden neêr langs blaauw befturve wangen.
 De bruid blyft in den arm van haaren minnaar hangen,
 En kuft hem voor het laaft'; terwyl men 't uur verwagt,
 Waar in den levens loop zal zyn ten eind gebragt.

De dappre tegenftand der ftad noopt vrangkryks benden
 Om, zonder oorlogskans, of hoop, in 't ftryden te enden.

*De fran-
fche
krygs-
raad
komt te
zaamen:* De franfche krygsraad komt te zaamen in het veld,
 En raadpleegt wat 'er nu beft dient in 't werk gefteft;
 Een fchreeuwt 'er uit den hoop, men moet hier lift gebrui-
 Zoo zal men beft den trots der Nederland'ren fnuiken. (ker:

*en raad-
plegen
wat 'er
beft dient
in 't
werk ge-
fielt te
worden.* Welaan men talm' niet lang, dewyl men dog de veft
 Niet anders winnen kan, zoo vind men zig gepreft
 Tot krygsverradery; wy moeten alles waagen,
 Wat ons de zege nog zoû kunnen weg doen draagen.
 Zoo fpant het lelyvolk te zaamen om den wal

Der sterke vefting, die 't vernielent krygsgeval

Steets

Steets dorst braveeren, met hun woede te overstromen,
 Het lyd niet lang of 't woord word vlytig naar gekoomen.

De franfche veldmaarfchalk, om d'aanflag, pas gefmeed,
 Met fchyn te zien bekleên, hielt wel zyn heir gereed
 Voor't nad'rent krygslot, maar gebied zyne oorlogs magten,
 Om alle loosheid in dit opzet te betragten,
 En niet, of weinig, nu te fchieten op de ftad,
 Op dat de Batavier zyn oogmerk niet bevatt',
 En minder zorgen voed. De vrees geraakt aan 't vlugten,
 En elk verband eerlang zyn' angft en treurig dugten;
 Maar op dien dag volgt ftraks een yfelyken nagt.
 Verheft, o burgers! vry uw' doodschen jammerklagt.

Naauw was Apol met zyn karos in 't weft gezonken; *De Zon*
 Naauw had hy 't viertal aan den yz'ren band geklonken; *zinkt*
 De zilvre maan blonk, met een' vriendelyken glans, *in 'z*
 Met duizent starren, aan den hoog verheeven trans. *weften,*
 Of Löwenthal deed zyn ontzagchelyke benden, *en de*
 Begunftigt door den nagt, ftil naar de vefting wenden: *Graaf*
 Het ftaatsche leger, door den fchyn in flaap gefuft, *van Lö-*
 Hielt op de fterkte van hun krygsmagt zig geruft, *wenthal*
 En zonder zorg, wanneer 't gevaar begon te ontwaaken; *trekt*
 't Alarm klinkt door de ftad; de dood beverwt de kaaken: *met zyne*
benden
op de
vefting
aan.

't Alarm klinkt De krygsklaroen steekt op; 't geschut braakt vlam op vlam,

door de stad, Waar op het fransche heir verwoed ter poorte in kwam,

terwyl het fransche heir Berg u, ô Batavier! geef vry den moed verlooren!

ter poorte in stuijft, Of 'k zie te dezer uur uw' laatsten stond gebooren;

ende stad inneemt. Berg, berg u, zoo gy nog het zugtend Nederland,

In het vervolg, tragt te bevryden met uw hand!

Vlugt, Hessenphilipsthal! vlugt, Cronstrom! berg uw leeven,

Men mag zig aan 't gevaar niet nood'loos overgeeven,

Indien men 't kan ontgaan; de gryze Held spoeit voort;

En vlugt, met tegenzin, door de Steenbergse poort,

En bergt zoo 't moedig lyf, reets afgeslooft door 't stryden,

De Hel- En zwak van ouderdom; o droevigste aller tyden!

den ver- Prins Hessenphilipsthal, en Evertsen, om stryd,

weeren Betoonen, schoon vergeefs, hun dapperheid en vlyt:

zig dapper, en over- De al-om beroemde Deutz, aan 't hoofd van zyn banieren,

winnen Dringt speer en beukelaar door 's vyands woeste spieren

veele En stort 'er veelen vol van moed, met eigen hand;

van de fransche Gelyk een' Hercules, ter neder in het zand.

benden. Men staat voor 's vyands magt als leeuwen, zonder wyken,

De En de Steenbergse straat word dicht bezaait met lyken.

Steen- Prins Hessenphilipsthal, gestyft door woede, en kragt,

bergse Verwint een groot getal van fransche legermagt,

straat is *opge-* *propt* *met Ly-* *ken.* En

En dryft hun menigwerf al ftrydend rugwaarts heenen:
 De kogels vliegen door de lugt, als hagelſteenen:
 O yfelyk toneel! de ſtad zwemt in een zee
 Van drabbig heldenbloet; een ziel verſchrikkent wee
 Verſpreid zig wyd, en zyd; de burgerſchaaren zweeven
 Al kermend langs de ſtraat, en wagten aan hun leeven
 Een deerlyk einde; moord, en wreede tyranny,
 Is nu 't onzaalig lot van Bergens burglary.

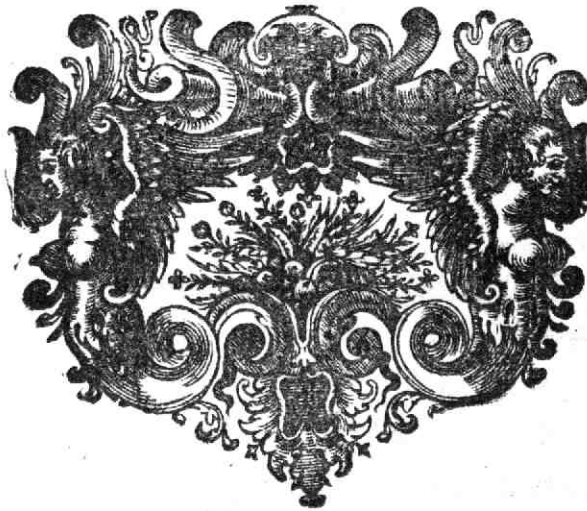
Men ziet eerlang de veſt herſchept in puin en ſteenen; *de ſterke*
 't Gewrogt der bouw orde is op 't oogenblik verdweenen. *veſting*
 Men ſteekt de woningen in brand; of ramt ze neêr, *word in*
 Met een verwoed geweld, door beukelaar en ſpeer. *puin*
veran-
dert.

Zoo zag men eene ſtad, die 't oorlog dorſt braveeren,
 Door 't woedend vuur verrast, in rook en puin verteeren!
 Hoe bly klonk deeze maâr vorſt Lodewyk in 't oor!
 Hoe heug'lyk kwam hem zulk eene overwinning voor!
 Veel ſterktens kwamen hem nu mede nog in handen: *Vorſt*
 Men hoort een' naaren kreet door al de Nederlanden, *Lode-*
 Op 't wreed verbreiden van dit yfelyk gerugt; *wyk*
 En elk word meer en meer voor 't krygskrakeel bedugt. *krygt*
nog veel
ſurten in
handen.
 Gradivus brult verwoed, en doet in de ingewanden
 Van zyn begunſtigers het twiſtvuur feller branden.

De

De ftryd groeit vrees'lyk aan, en dreigt het gantsche Land
Te doen verzwelgen door dien wreeden oorlogsbrand.

Einde van het vyfde Boek.

WILLEM DE IV. ZESDE BOEK.

I N H O U D.

Het hoog Stadhouderschap, Prins WILLEM opgedragen,
Word erfelyk verklaart door Neêrlands wyzen Staat:
Men pryft dit groots besluit, met een gewenscht bebaagen;
Latona's zoon verryft, met blydschap op 't gelaat,
En vol nieuwsgierigheid, uit Thetis zilte baaren,
Om Nassauws tweede Telg het eerste licht te bién.
De woede van Belloón raakt eind'lyk aan 't bedaaren:
De Vree daalt neder, om dien kleinen Prins te zien.
Men hoort nu nergens meer de krygskartouwen kraaken;
De Welvaart leeft op nieuw; de helsche Tweedragt wlied:
Men ziet nu 't zwavelvuur niet dan van vreugde blaaken;
Maar, ach! de dood, die deugt, nog moed, nog magt, ontziet,
Doet Nassauws Ed'len Held voor zyne woede bukken,
En stort dus Neêrland in een zee van ongelukken.

Nassauw was het krygsallarm dus hoog in top
gestegen,
Of Neêrlands wyze Staat, naar ernstig over-
weegen,

Vond goed, de Vryheid, en haar duur verkregen erf,
Tot in alle eeuwen te beschermen voor 't bederf:

R

Men

Men heeft hier toe een' Held, een' Opperhoofd van nooden,
 Dus roept men al den raad by een, en nood de Goden
 Van 't Land te zaamen, om, met wyzelyk beleid,
 Te zorgen voor elks nut, en heil, en zekerheid.

*Het
 Stadhou-
 derfchap
 word
 erfelyk
 ver-
 klaart:*

't Stadhouderlyk gezag, 's lands veldheer opgedragen,
 Word door de Hoofden, met een algemeen behaagen,
 Voor eeuwig toegewyd aan 't vorstelyk geslagt,
 Van dien beroemden Held, die maâr, gantsch onverwagt,
 Klonk ras door 't ruime rond; men zag aan alle kanten
 Nu weêr d' oranje vlag op 't hoogft der toorens planten.
 De liefde en 't heufch ontzag voor dien volmaakten Vorft,
 Op 't allerdiepste reets gewortelt in elks borft,
 Kreeg meer en meerder kragt: de muitzugt werd verdreven:
 En de eendragt fchynt op nieuw door gantsch Euroop te
 'tVernoegen groeit, door een'zoozegenryken tyd, (leeven.
 En bant de zorgen, door den fellen oorlogsftryd
 Geteelt in elks gemoed, ter vlugt uit de gedagten:
 Men fchynt nu niet dan heil en voorfpoed te verwagten.

*Uitroes-
 ping.*

Juich nu, ô Nederland! want 's hemels gunft ontwaakt;
 Vreeft nu geen rampen, fchoon het krygsvuur brand en
 De grootfte dag word haaft tot uw geluk gebooren: (blaakt,
 De Alzeeg'naar zal in 't eind uw bede, en wensfch verhooren.

All'

All' wat op aard is lag in diepen slaap gefuft,
 Apol, in Thetis arm gezonken, fliep geruft,
 En was nog niet gereed om op zyn' gouden wagen
 't Alvoedend morgenligt den fterv'ling aan te draagen.
 Men hoorde geen gefchreeuw van trommel of trompet;
 Mars zag zyn wapentuig verworpen of verplet.
 Maar niemant fcheen 't geluk nog zoo naby te wagten.
 O aangenaame tyd! ô zaligfte aller nagten!

Gy, die een wondertelg aan ons hebt meêgedeelt,
 Vergun dat zig myn Nymph nog met uw glory ftreelt!

Voor dat de morgenzon nu blonk aan 's hemels tranfen,
 En met haar gloejent root, vol fchitterende glansfen,
 't Heel-al beftaalde, rees de lieve vreugde Zon
 Van Nederlands geluk uit de onüitputbre bron
 Vans's Hemels gunft: de galm blaaftraks elk een in de ooren

Nu is de heldenspruit, nu is de Telg gebooren, Gebaorte
van den
 Waarom d' Alzeeg' naar door 's lands zugtende algemeen, Jongen
 Met zoo veel vuurigheid, reets lang wierd aangebeên, E: f-
ftadhou-
der.

De blyde maâr werd ras de werreld rond gedraagen;
 Men hoort nu wyd, en zyd, niet dan van vreugt gewagen,

De zaalen dreunen van al 't volk, dat, met ontzag, Vrolyke
bedryven
hier over
 Hun wenfchen komen biên aan 't Hof. de blyde dag gepleegt.

Kwam, vol nieuwsgierigheid, 't heel-al met glans bestraalen ;
Men zag de vreugde vaân van top en tooren praalen.

Prins Willem knielt en dankt den Heer met voor zulk een regen. 's Lands Schutsheer knielt ter zy, de deugt straalt uit zyn oog;
Hy stuurt zyn dankbaarheid met eerbied naar om hoog:
'k Zie, spreekt hy, met de vreugt geschildert op zyn wezen,
O groote Heerscher! hoe myn smeekingen, voor deezen
Zoo menigwerf gestort voor uw' gedugten troon,
Verhoort zyn; gy verleent my, op myn bede, een' Zoon,
Die 'k wensch dat steeds de deugt, gunt gy hem tyd van leven,
Zal houden in het diepst' van zyne borst geschreeven,
En die, ô Schepper! als een werktuig in uw hand,
Als my de ziel ontglipt, tot heil van Nederland,
Ten nut van kerk, en staat, en regt, zal blyven waaken:
Ach! laat de wysheid hem steeds strekken tot een baken.
Elk pryft d' Almagtigen nu voor dien zegening:
Gantsch Neêrland juigt van vreugt in die verandering.
De klokken brommen van het hoogste van den tooren;
't Metaal laat zig uit vreugt aan alle zyden hooren:
De vreugt is wyd en zyd onbeschryfelyk. En, waar men zig begeeft, de blydschap van 't gemeen
Is onbeschryfelyk op 't land, en in de steên.
De straaten zyn versiert; men ziet de zwaveldampen,
Nu niet door kryggeweld, of dond'rende oorlogs rampen,
Geteelt

Geteelt, maar door de vreugt, verspreiden in de lugt:
 Het blinkent handgeweer, met stuivent kruid bevrugt,
 Geeft telkens slag, op slag; de vuurpyl klimt naar booven,
 En daalt weêr neder om zyn vonken uit te dooven.

Naauw is die groote Maâr door Leeuwendaal verspreid,
 Of de edle Vreé, bemint om haar zagtzinnigheid,
 Daalt op een koets, bepronkt met flonkerdiamanten, *De Vreé*
 Op 't lagchend aardryk neêr; men hoort aan alle kanten *de ver-*
schynt,
 Dees aangenaame taal, die vloeide van haar tong,
 En tot in 't binnenst van elks hart en boezem drong.
 „ Pas was de heil'ge galm my in het oor geklonken,
 „ Dat Neêrland met een telg van Nassauw werd beschonken,
 „ Of 'k steeg ter wolken uit, om 't vorst'lyk Kint te zien, *om dees*
 „ En hem myn eeuw'ge gunst en vriendschap aan te biên: *vorstely-*
ke Telg
 „ Langhoordeikin Euroop, geschokt door oorlogswonderen, *te aan-*
schou-
wen.
 „ Met een beklemt gemoed de krygskartouwen donderen;
 „ Maar nu dagt ik, 't is tyd om met myn eige hand
 „ Den gloet te bluffchen van dien yfelyken brand: (gen
 „ Belloôn heeft reets te lang geheerscht; haar krygs vermo-
 „ Heeft uit; 'k wil langer nu haar woede niet gedoogen!
 „ Berg, berg, ô Krygsvoogdes! uw wapentuig en speer,
 „ En buig, met diep ontzag, voor FRISO's voeten neêr!

„ Treed nu, ô Helden! niet aan 't hoeft van uw banieren;
 „ Maar helpt, op myne komst, 's lands grooten heildag vieren.
 „ Dingt, dingt nu langer niet naar bloedige eere palm;
 „ Blaast op den krygsklaroen nu lieft den vreedegalm!
 „ Zwig, norse tweedragt! met uwe schrikkelyke spooken,
 „ Naar 't binnenst' van de hel: het vrede vuur, ontstooken
 „ Door WILLEM FRISO's hand, verzengt uw kout gemoed:
 „ Vlugt, vlugt, voor eeuwig, want de kryg heeft uitgewoed.

*Gradi-
vus moet
voor ha-
re voeten
bukken.*

„ Gradivus ziet zyn' helm gekneust in duizent stukken,
 „ En moet, hoe dol van spyt, voor myne voeten bukken.
 „ Op 't wenken van myn oog: de Maagt van Nederland
 „ Krygt een nieuw leven, door het blusschen van dien brand.
 „ De landman zal zyn vee weêr door de velden jaagen;
 „ En vrugt, met nieuwen lust, van welige akkers draagen,
 „ Door 't buld'rent krygsgerugt niet meer tot vrees geprest;
 „ Zoo streel' de voorspoed weêr 't Batavische gewest!

De braave Rynhert, niet bezorgt voor krygsgevaaren,
 Verfiert zyn' groenen hoed met vette olyvenblaaren;
 En dreunt, terwyl Auroôr de dagpoort open fluit,
 Den lieven vredezing op zyne herdersfluit.

Lucinde, en Digtliet, door de trouw te zaam verbonden,
 Zyn door die vrolykheid meê veldewaarts gezonden,

Gevolgt

Gevolgt van al de Jeugt van 't omgelegen Land,
 En danfen op den toon der vrede hand aan hand.
 Men heft een vrolyk lied voor WILLEM van Oranje;
 En zingt ter eeren van de Rykstelg van Brittanje:
 Roept Carolina's lof met volle monden uit;
 Of blaast een' eeregalm voor WILLEMS jongfte Spruit.

De vreê schynt boumans vlyt op nieuw als opte wekken,
 Om aan 't getelde vee tot hoeder te verftrekken.

De zorgen vlieden voor de vriendelyke ruft;

De voorfpoed fchept al om een' aangenaamen luft:

De velden, nog zoo kortf bestoekt door de oorlogsvonken,

Zyn nu door vrouw Natuur met overvloed befchonken:

't Smaakt all' de lieve gunft der zagt ge-aarde vreê;

En't zwaart, nog heet van moord, raakt weder in de fcheê.

Men ziet het goudgeel graan, en de andre veldgewaffen,

Nu niet verdrinken in een' ftroom van purpre plassen:

De fchuuren worden tot de toppen vol gelaân:

De kas, reets leeg getelt, groeit van de winften aan:

De Koopgod word op nieuw weer op den troon verheven,

En krygt bevryd van zorg terftond een ander leeven.

Zwaait ftaks als heerfcher weêr zyn' opgeheeven' ftaf,

En wagt de hulde van vier werreld deelen af.

*De wel-
vaart
berleeft
in de
Neder-
landen.*

*Heugly-
ke gevol-
gen van
de vrede.*

De

De god des oorlogs, moê van 't stookken van de vonken,
 Legt nu in Venus arm geruſt ter neêr gezonken:
 Zyn wapentuig en ſpeer, met heldenbloed begruift,
 Heeft hy voor eeuwig nu geworpen uit de vuift.

De Maâr vliegt in het rond, men laat de krygstrompetten,
 Door 't oorlogskreet vermoeit, op blyde toonen zetten:
 De krygsgalm dondert nu tot een bewys van vreugt,
 Die nimmer hooger klom, zoo ver 't een' menſch geheugt.
 't Is ras vergeeten hoe gantsch Neêrland dreunde en kraakte,
 Toen't heilloos krygsvuur zoovol woedelbrande en blaakte:
 En hoe de blixem van't kartouw ſtoof door de lugt:
 De welvaart dryft den ramp en 't onheil op de vlugt:
 Het krygsvuur is gebluſt, en 't vredeligt ontſtooken:
 De zee zal nu niet meer van heete vlammen rooken.
 Men zal weer eenen trits zeefloten, ſterk gebouwt,
 Van de een naar de andre kuſt, zien ſtuiven over 't zout,
 Om Nederland, door een' roemrugtig handeldryven,
 Met vremde ſchatten in de koopmanſchap te ſtyven.
 De voorſpoed ſpelt aan elk, met een verheugt gelaat,
 Een aangener tyd, en vergenoegder ſtaat.

Aanroe- Wys my, ô Phebus! nu olyven en lauwrieren,
ping. Om 't wys ſtaatkundig hoofd van mynen held te fieren:

Hy

Hy, die de Vreê heeft uit den doodflaap opgewekt,
Eifcht dat men zyne kruin met eenen lofkranen dekt.

Nu ziet men overäl de vreugdevuuren blaaken,
En 't buld'rend krygsgefchut een' drang van vlammen
braaken.

Men zend den vuurpyl, ryk van glansen, naar de lugt,
En oogt, zoo lang men kan, hem naa in zyne vlugt.

De zwermopot barft van een, en geeft ontelb're flagen; *Vreugde*
Men ziet de lugtbal naar den hoogen hemel jaagen: *bedry-*
Het vuur verëent zig met het vloeibaar element; *ven o-*
Het is thans Vrede, daar 's geen vyandschap bekend: *ver de*
Vrede
gepleegt.

De waterkaarsen ziet men branden op de ftroomen,
Die zig uit grooter gunft in hunnen vaart betoomen:
De vonken vlieden uit de plassen naar om hoog,
En fchaffen door hunn' glans een zoet vermaak aan't oog.
Men ziet alöm de ftraat met eerepoorten praalen,
Om de ed'le vreugt, die ons de vreê brengt, in te haalen;
Terwyl de Stad weergalmt van 't juichend feestgeluit.
De pekton gloeit, en blaaft zyn heete vlammen uit:
De bruine duifternis moet voor de toortfen zwigten:
De huizen glimmen door een menigte van ligten.

's Lands Heilbezorger, door die blydschap aangefpoort,
Terwyl hy wyd, en zyd, zyn' lof verbreiden hoort,

S

En

De Stad En hoe een yder hem bemint, en is genegen,
bouder Begeeft zig door den Haag, langs de opgepropte wegen,
begeeft
zig met Met zyne Gemaalin, om 't bly gewoel te zien.
zyne Ge-
maalin Nu streeft de vreugt in top, by groote en kleene liên.
door den
Hage, Het Hof dreunt van 't muzyk; de vrede toonen klinken.
om de
vreugde Zoo ras men god Apol ziet in het pekel zinken.
te aan-
schou-
wen. Men schenkt de bekers in, en leegt ze tot den grond,
 Ter eeren van de Vreê, gezeten in het rond;
 Enwenscht den wyzen Vorst, waar doormen zulk een' zegen,
 Van's Hemels milde gunst, op 't heuglykft heeft verkregen,
 Een langen leestyd toe, op dat hy door zyn' raad
 Nog lang een' Schutsheer blyv' voor Neêrlands vryën staat:
 En dat zyn dierb're Vrouw, die paerel der Vorstinnen,
 Zoo vriendelyk, zoo heufch, zoo rein, zoo trouw in't minnen,
 Die door haar kuifch gestreel zyn zorgen steeds verpooft,
 Nog lang, met hem, verstrekk' ten voorbeelt van haar krooft,
 Zoo doet myn vroome Held alôm de rust ontwaaken;
 De Godsdienst mag nu weer zyn heilige offers blaaken,
 En onbezorgt zig zelf herstellen in de rust;
 Myn WILLEM heeft het vuur des oorlogs uitgebluft.
 Hy blyft altoos bevryd van 't woên der krygsgevaaren:
 En de yver leeft op nieuw by Neêrlands Christenschaaren

Elk

Elk toont nu liefde en trouw voor zynen Vorst en Heer:
Dus wint d'Oranje Held eene eeuwigduurende eer,
Die eens den Nazaat zal met lof in de ooren klinken:
ô Ja! zyn Naam zal steeds met gulde lett'ren blinken.

Hy slaaft, en zwoegt, en ploegt, ten nut van 't Vaderland;
't Boogt alles op de hulp van zyn volmaakt verstand.
De vorst'lyke ANNA, om zyn' arbeid te verzagten,
Bant door haar tedre min de zorg uit zyn gedagten;
Of onderschraagt hem in het wigtig Staatsbestuur,
Terwyl haar boezem gloeit van loflyk yvervuur.

Als nu god Phebus ligt in 't westen neêrgezonden,
Naar dat hy 't ruim heel-al heeft met zyn' glans beschonken,
En zig in de armen vleit van Thetis, zyne bruid;
Als hy, het waaken moê, de slaap'rige oogen sluit;
Dan legt de Oranje Zon, naar dat hy door zyn stralen
Een' gloed van zegen deed op Neêrland nederdaalen,
Gedookten in den arm van 't Britsche Ryksjuweel:
Daar stoort hem in zyn rust geen bloedig krygskrakeel.
De slaapkoets is bepronkt met flonk'rende safieren;
Terwyl de deugden langs de hoofche bedspand' zwieren;
Zy waaken voor het heil van ANNA, en haar' Held;
En houden 't vorst'lyk Paar steeds in hun magt beknelt.

Nu klimt de morgenzon, met nieuw gebooren glansen,
 Uit Nereus pekelpas, en gloeit aan de oostertranzen:
 De schaduw krimt in een: de dagtoorts glimt en blaakt;
 En WILLEM, door't belang van't land gewekt, ontwaakt.
 De Britsche Kroonprinses ontsluit haar vriend'lyke oogen;
 Zy ziet haar' waarden Heer naauw aan den slaap onttoogen,
 Of z'opent met een' reeks van wenschen haaren mond;
 Des hemels gunst verzell' deez' blyden morgenstond!
 Zoo spreekt z'. Een groote sleep dienst-vaardige Edellieden,
 Zyn nu bereid om hun den morgengroet te bieden.
 Het Paar, verryzende als de purpre dageraad,
 Spreid op hun komst een' gloed van vreugt op elks gelaat.
 Het vergenoegen heerscht by al de staatjongvrouwen,
 Zooras't hun geoorlooft is om haar Prinses te aanschouwen.

*loffelyke
 hoedaanighe-
 den van
 Haare
 Koning-
 lyke
 Hoog-
 beid:
 waar
 door
 yder tot
 deugt
 word op-
 gewekt.* Een vuur van goedheid blinkt uit ANNA's zagt gezigt,
 En elk gevoelt een' straal van dat betov'rend licht.
 Een heilzaame artseny vloeit van haar reine lippen,
 Als zy slegts maar een woord daar af laat heenenglippen:
 Ja yder, die haar taal en wyze red'nen hoort,
 Word tot de min van deugt, en wysheid, aangespoort.
 Zoo kan z' een voorbeelt aan haar lieve telgen strekken,
 Die daag'lyks meerder nut uit haar orakels trekken.

Zie

Zie CAROLINA, daar z' in 't eelfte van haar jeugt
 Door ANNA's zorgen word gekoestert van de deugt, byzon-
 De gulde lessen van haar wyze lippen leezen: (zen. der de
 Zoo word verftand verëent, met fchoonheid nooit volpre- Prin-
 Terwyl de kleine Prins, Vorft WILLEMS jongfte spruit, ceffe Ca-
 Om 's Moeders lieven hals de tedere armpjes fluit. rolina.
 ô Ziel verrukkend krooft! ô dierb're huw'lyks panden! De Jon-
 Wat fpelt g' een' zegen aan de vryë Nederlanden! ge Prins
 Maar, ach! wyl nu de vreugt zoo heufch de harten ftreelt; liekooft
 Terwyl de welvaart niet dan vergenoegen teelt, zyne
 Barft de onverzaad'bre dood uit zyne nagtspelonken; door-
 Hy spoeit naar 't Britfche Ryk, met de uitgeteerde fchonken, luchtige
 En dringt in's Konings Hof; nog deugt, nog moed, nog magt, Moeder.
 Blyft voor zyn' haat bevryd; een doodsche jammerklagt
 Verfpreid zig door de lugt, en laat zig rond-om hooren:
 De Faam, met rouw bekleed, blaast yder ftraks in de ooren,
 Met een bedrukt gelaat, dat Georges oudfte Zoon, Dood
 Een Prins vol ed'le deugt, de roem der Britfche Kroon, van den
 O yfelyk geval! in 't midden van zyn dagen, Prinse
 Wyl Eng'land beeft van fchrik, werd naar het grafgedraagen, van
 Maar ach! die wreede ramp voorspelt nog grooter druk! Walle.
 Beef, beef, ô Nederland! voor 't nad'rend ongeluk.

de zaalen zyn met rouw behangen. De zaalen van het Hof zyn nu met rouw omtogen:
 De vreugt, op't zien van zulk een schouwspel, is vervloogen.
 Dog naauw'lyk wifcht de tyd de droefheid uit het hart,
 Of 't wreede lot bereid nog vreesfelyker smart.

een droewig voorspook zwerft door de Nederlanden. Een ys'lyk voorspook zwerft door al de Nederlanden;
 De dood woelt om, en om, en knarft op zyne tanden:
 Zyn hongerige lust is nog niet gantsch voldaan:
 Hy moet, tot Neêrlands schrik, nog weêr iet wreeds bestaan.
 Kon, dagt hy, Georges krooft zyn magt niet wederstreeven,
 Hy moest nog eenen Prins berooven van het leeven.

Myn Held, myn WILLEM, die, tot voordeel van den Staat,
 Nu dag, op dag, het hoofd met zorgen overlaad,
 Ziet naauw het bly gevolg van zyn bestier ontwaaken,
 En hoe zig yder in de welvaart mogt vermaaken;
 Of 't wyze hoeft, vermoeit door al te zwaaren last,

's Land Stadhouder bevindt zig in een zwakken staat Word door de zwakheid, ziekte, en pynen, aangetast.
 Een trits van Artsen, in geneeskunst wel bedreven,
 Vind zig op 't hoogst gelaft om voor dit dierbaar leeven
 Te zorgen zoo 't behoort: een yder schrikt, en beeft:
 't Is nu of elk den moed geheel verlooren geeft.

nitroefing. ô Rykstad Aaken (die, zoo lang de zon zal gloeijen,
 De Faam door 't melden van uw glory zult vermoeijen,
 Om

Om dat de vrede, voor ons Leeuwendaal zoo duur
 Gekogt, bevestigd wierd in uw' verheeven muur:
 't Voegt u, voor eeuwig, roem te draagen op dien zegen!
 Maar denk, ô Stad! door wien hebt gy dien roem verkregen!
 Het is d'Oranje Held, die, door zyn groot verstand,
 De vree herleeven deed, tot heil van Nederland.)
 Bereid u, om dien vorst in uwen wal te ontfangen!
 Het is voor 't laast, deeze eer zult gy nooit weêr erlangen!

Hy zoekt geneezing, in uw bronnen, voor zyn kwaal: *de Held*
 Gun, gun, hem dan nog eens een vriendelyk onthaal. *begeeft*
zich naar

De vorst'lyke ANNA kust haar' Heer vaar wel, op 't schei- *Aaken,*
 De hemel, spreekt zy, wil u op uw' togt geleiden! (den, *om de*
 En spaare een leven, ô beminnyke Held! *baden te*
 Waar in gantsch Nederland zyn hoop en zegen stelt. *gebrui-*
 Hy wil u wederöm in voor'gen staat herstellen! *ken; en*
neemt

Zy zugt, en, ach! haar hart schynt haar niets goets te spellen. *afschied*
van zy-

Nu spoeit 's lands Schutsheer voort, maar ach! hy zal de *ne Ge-*
 Der dood niet wederstaan; hy word met alle pragt (kragt *maalin.*
 Ontfangen in de Stad: elk is als opgetoogen.

De maan had naauw'lyks nog haar horens rond gebogen, *keert*
 Of WILLEM, voortgezweept door liefde, en kuifche min, *weder*
 Spoeit vol verlangen weêr naar zyne Gemaalin: *naar den*
Hoge te

Zyn *rug;*

*en word
met
blyd-
fchap
ontfan-
gen.* Zyn aankomft fchept een' gloed van blydfchap op haar wan-
Zy blyft een'langen wyl hem in zyne armen hangen: (gen;
Hy drukt een groot getal van kusjes op haar' mond.

Nu flaat hy 't vriend'lyk oog vol yver in het rond;
Hy ziet, verrukt van vreugt, zyn lieve huw'lykspanden:
De fchoone CAROLYN kuft vol van drift zyn handen:
't Genoegen ftraalt haar ter bekoorlyke oogen uit.

*nitroc-
ping.* Vorft WILLEM KAREL grypt nu ook zyn jongfte fpruit
In de armen, om hem aan zyn teder hart te drukken:
(ô Dood! zult g' aan dit Kint dien Vader dan ontrukken!)
Vergun hem 't leven, die dees Telgen 't leven gaf!
De lagjes glyden van de ted're kaakjes af;
De Vader vangt ze met verrukking in zyn oogen.

Maar ach de dood, met trouw, nog reine min, bewogen,
Vliegt ftraks al brullende de hofpoort in, en uit:
En, als de zwarte nagt de daggordynen fluit,
Ziet m' een vervaarlyk fpook door al de zaalen dringen:
Het dorgeraamte jaagt een' fchrik in de Edelingen:

*yfelyke
woorte-
kenen in
het Hof.* De ravens krassen op de toppen van het Hof:
De Nagtuil gilt, en vliegt de tranfen op en of:
Een naare kreet word door het hofgewelf gedreven;
Dat zelf de muuren ftaan te fidd'ren en te beeven.

Stort

Stort nu uw klagten uit, myn Clio! ween, ei ween; uitroeping.
 En volg den treurtoon van de ontroerde Melpomeên!
 Uw Heldenveêr moet hier een deerlyk schouwspel maalen!
 En melden hoe 's lands Zon met zyn vergoode stralen
 Verzinkt in 's werrelds nagt: zyn all' verkwikkend licht
 Heeft u, tot op deez' stond, geflonkert in 't gezigt:
 Gy moet eerlang dien gloed, die hemelvonken misschen;
 Dog nooit zult gy zyn' roem uit uw gedagten wisschen.
 Wie waapent u met moed, om zulk een' zwaaren slag
 Te kunnen wederstaan; en hoe kunt gy den dag
 Zien nad'ren, die u zal uw'braaven Held ontrukken!
 Die ramp zal u, zoo 'k vrees, te zwaar op 't harte drukken.
 Maar gy verzelde alöm zyn vorstelyke zy:
 Welään gryp moed, en blyf tot in den dood hem by.
 De middagzon verspreid haar bleek besturven' glansen
 Nu naauw op 't aardryk neêr; de ruime hemeltransen
 Zyn overtrokken met een donkere onweerswolk.
 De buiën klimmen uit hun aakeligen kolk;
 De Starren glimmen niet, maar schynen zelf te treuren:
 De zilvre Maan durft naauw het hoofd ter zee uit beuren;
 't Is geen Endimeön die haar, in Latmus woud,
 Nu in de strikken van de min gevangen houd:

T

Geen

Geen tedre liefdedrift stuit nu haar' vluggen wagen;
O neen, de druk alleen kan haaren loop vertraagen.

De braave Oranje Held, de steun van Nederland,
Bestryd nu reets den dood op 't vorst'lyk Ledikant.

De ziekte knaagt, en dringt door al zyn leden heenen:

En alle hoop is reets by 't Hofgezin verdwenen.

De Deugden zwieren om de bedspand heen en weêr,

En wagten 't levens eind van hunnen Voedsterheer.

Prins De Held gevoelt nu reets zyn zalig sterfuur naderen;
WILLEM
voelt zyn Dog't vuur der Godsvrugt houd het bloed nog warm in d'a-
sterfuur
naderen. Hy ziet met vrolykheid den dood in't aangezigt, (deren.

En vrees niet voor 't gevaar van zynen fellen schigt.

Zyn trouwe Gemaalin vervult met haare zugten

De droeve jammerzaal: ô deerlyke ongenugten!

Zy heeft voor 't mischen van haar' duurbeminden Heer:

Wat is de kuifche min en huw'lyks liefde teêr!

Myn WILLEM barst dus uit, met stamelende woorden,

Die, eer hy ze uitede, in de zwakheid als vermoorden.

Myn lieve Zielsvriendin! gy ziet myn sterfuur naakt;

en Dog 'k bid dat gy uw' druk en jammerklagten staakt!
spreekt

zyne Ge- De ziel moet yder eens, 't zy vroeg, of laat, ontglippen.

maalin Kom druk dan voor het laatst' myn bleek besturven' lippen.
aan;

Buig

Buig onder 's Hemels wil , myn zegenspellend Krooft
Zal u, in uwen ramp, verftrekken tot een' trooft:

Bewaar in uwe zorg, Vorstin! die lieve panden,
'k Stel hun en 't hoog beftier van Neêrland, in uw handen,
De Dood verbreekt den bant, die ons zoo duur verbond;
Buig, buig voor eene magt, die gy niet wraaken kond;
En fchik u willig naar 't Almagtig welbehaagen;

'k Word door den dood flegts maar van myne zorg ontflagen.

Ik zie reets door een' drang van heilige Eng'len heen;

Zy daalen op een koets van wolken naar beneên,

Om, op Gods wil, myn ziel naar 't hoog gewelf te brengen:

De een heeft een fakkel, om myn' levens draad te zengen,

Die weder fpreid een' geur van wierook door de zaal,

En zend dees woorden uit twee lippen van koraal.

„ De Vorft der Vorften heeft aan ons den laft gegeven,

„ Om u te voeren uit het zorgenvoedend leven,

„ Voor zyn' gedugten troon: de Telgen, uit uw bloed

„ Gefprooten, zien u daar reets vrolyk te gemoed.

„ Daar zult gy 't zalig loon van alle uw deugden fmaaken.

Zou nu myn ziel niet naar die Hemelwelluft haaken!

Ik zie de Dood ftapt reets met ruime fchreden aan,

Trooft u, myn waarde Lief! het is met my gedaan!

Maar laat ik ook myn Krooſt nog eens in de armen drukken,
Eer my de Dood zal uit dit aardſche leven rukken!

*als mede
de Prin
ſes Caro-
lyna ,*

Kom hier myn Carolyn! roemwaardig onderpand,
Van myn volmaakte trouw, ô vreugd van Nederland!

Kus voor den laaſten keer uw 's Vaders veege lippen;
Gy zult eerlang zyn ziel zien uit haar' kerker glippen.

Volg, volg de leſſen van uw wyze Moeder op;

Zoo reize Neêrlands heil met uw geluk in top!

Laat ſteets de Wysheid en de Godsvrugt uwe zeden

Beſtieren: voeg de deugt by uw bekoorlykheden:

Zoo klinke uw Naam, met lof, van't weſten tot aan't ooſt:

*en den
jongen
Prins.*

Strek, ſtrek uw Moeder, naar myn ſterven, tot een' trooſt.

Myn teêr beminde Zoon, ô Welluſt van myn leven!

Laat ik u voor het laaſt' ook mynen zegen geeven:

'k Had wel gewenſcht, dat ik 't geluk had mogen zien,

Om uwe tedre jeugt myn leſſen aan te biên;

Dog't is Gods wil, en't voegt ons niet dien te weêrſpreeken;

'k Weet ook, het zal u nooit aan goede zorg ontbreeken,

Zoo lang de Hemel myn Vorſtin het leven geeft:

En 'k zie dat reets de deugt in uwen boezem leeft:

Dit ſchaft m'een zoete hoop. Leef lang, bemin de vrede,

En hou zoo lang gy kunt het krygſzwaart in de ſchede.

Erf

Erf, erf de dapperheid van uw beroemt geslagt:
 Zoo blyve uw groote Naam, alle eeuwen door, geägt!
 Maar 'k zie dit woord kan reets uw teder ziertje treffen:
 Zoud gy ook d' invloed van myn reed'nen al bezeffen!
 ô Ja! uw jeugdig brein bevat reets veel verstand;
 De wysheid heeft voorlang haar gunst aan u verpand.
 Gy weent, myn tedre Telg! ei wil uw traantjes droogen!
 Heeft ook de druk op u al zulk een groot vermogen!
 Doorgriefft u myne taal! bedenk, myn vorst'lyk Kint!
 Uw Vader is door hem, die 't all' bestiert, bemint:
 Hy zal om Hoog, al rukt hem 't graf in zyne kaaken,
 By 't zalig Eng'len tal, zig onbezorgt vermaaken:
 De hemel zegene u! hier zwygt myn vroome Vorst;
 En drukt zyn Telgen aan zyn Vaderlyke borst.
 De traantjes rollen langs vier kinderlyke wangen:
 Zy blyven beiden in zyn stervende armen hangen.
 De schoone CAROLYN drukt 's Vaders bleeke hand;
 En zwymt door droefheid neêr, by't naare Ledikant.
 De Jonge WILLEM kust zyn' Hoeder, menigwerven:
 Ach! zegt hy, moet ik nu myn' lieven Vader derven!
 Hy spreid, hoe teêr van stem, zyn klagten in de lugt:
 Elk is met hem begaan. Myn ANNA kermt, en zugt,

*Teder-
 beid door
 deze
 Vorst-
 lyke Tel-
 gen, voor
 hunne
 Door-
 lugtige
 Vader
 betoont:*

En slaat haar oogen door de Treurzaal heen en weder :
 Zy valt , al schreiënde , op het stervend ligchaam neder :
 De brakke traanen , als gesmolten diamant ,
 Bevogtigen de spond van 't aak'lig Ledikant .

Dan eind'lyk barst zy uit ; ik moet u dan verlaaten ,

enk van Myn Prins ! en klagen , nog gekerm kan my niet baaten ,

de Ryks- Gy sterft , en laat my in een' duldeloozen rouw :

prinses , ô Heerscher van 't Heel-al ! bescherm de kuische trouw !

diebaare 's Lands Vrededorst zwygt stil ; de zwakheid stuit zyn spree-

klagen Men ziet zyn frissche verw van uur tot uur verbleeken : (ken ;

uitstort. De vriendelyke glans van zyn gezigt verdooft :

Het hoofd zinkt neder , door de pynen afgeslooft .

Zyn kragten krimpen in de doodelyke vlaagen

Der krankte , en al den moed is yder nu ontdraagen .

Het beevend Hofgezin zweeft kermende in het rond ;

En wagt het laatste woord van zynen wyzen mond .

Prins Bewaar , ô Hemel ! (spreekt hy eind'lyk , onder 't sterven)

Willem Haar , die my door uw gunst het leeven deed verwerven ,

spreekt Troost haar , ô Opperheer ! in 't nad'rend ongeval

zyne Van mynen dood , 't welk haar veel ramps verschaffen zal .

laatste En gy , myn Gemaalin ! droog uw beminn'lyke oogen ,

redenen. Myn sterfuur nu te ontgaan is niet in ons vermogen ,

En

En 'k zie reets met vermaak hoe d'Oppermajesteit,
 Gezeten op zyn' troon, vol pragt en heerlykheid,
 My in zyn Hof verwagt; een stoet van Cherubynen
 Zweeft door de Hemelzaal; de blaauwe starren schynen,
 En scheppen door hunn' glans een eeuwigduurend ligt:
 Gods troon is enkel van Robynen toegerigt.

Stuit dog, doorlugte Vrouw! uw bittere jammerklagten!
 d'Alzeeg'naar zal zoo'k hoopuw' droeven ramp verzagten!

Hier eindigt de ed'le Held zyn stamelende taal.

Een yfelyke kreet rolt door de doodsche zaal.

De ligten, die men ziet ontflooken aan de wanden,

Verflaauwen op deez' stond, en schynen naauw te branden.

De roode maan verbleekt: de starren, aan den trans

Des Hemels, flikk'ren niet met hunn' gewoonen glans.

Een duistere onwêerswolk verryft uit's afgronds kolken:

Een yslyk spook verschynt de Nederlandsche volken,

In 't midden van den nagt, en stoort hun in de rust:

Waakt op, dus spreekt het, want uw heil word uitgebluscht:

Uw Zegenzon zinkt op haar' middag naar de kimmen;

Een nagt van ramp schynt uit het oosten op te klimmen.

Nu zwygt de wyze mond, die door zyn' trouwen raad

Zoo dikwerf zegen schafte aan Neêrlands vryën staat.

*De
 zwak-
 heid
 stuit zyn
 spreken.*

De

De ontzagchelyke Dood, met opgesperde kaaken,
Breekt uit zyn' kerker los, om mynen Held te slaaken.
Hy blaast het levend root van zyne lippen of,
En velt met eenen slag al Neêrlands hoop in 't stof.

*Hy geeft
dengeest.* Men vangt den laatsten snik: all' de Edellingen beeven,
En zien, met schrik, het eind van zulk een dierbaar leeven.

De zaal'ge ziel vliegt nu in stilte naar om hoog.

De traanen vlieten elk met stroomen uit het oog.

Myn ANNA zwymt van schrik; zy valt ter neêr in de armen
Van haaren Hofftoet; en vervult de zaal met kermen,

*Zyne
Gemaal-
tin valt
anzwym.* Zoo ras zy weêr bedaart. Dit yfelyk geval,
Dat Nederland nog lang met druk geheugen zal,
Klinkt ras door gantsch Euroop: men hoort nu niet dan klaa-
De vergenoeging is weêr uit het Land gedraagen. (gen:

*algemeen
ne rouw
by't Hof-
gezin.* Men ziet nu niet dan rouw, waar dat men de oogen wend:

De droefheid staat nu op elks aangezigt geprent.

De lykkipres dekt de tapyten, in de zaalen

Van het bekommert Hof. Men ziet, by flauwe stralen,

Van 't bleek besturven, en verdoofde fakkellicht,

In 't aaklig Lykvertrek, de naarheid in 't gezigt.

Hier leid's Lands hulp en troost, de stigter van de Vrede,

Die 't krygszwaart door beleid kon jaagen in de schede;

Een

Een Vorst, alöm vermaart om zyn volmaakt verstand,
 Het leven moé, gespreid op 't zwarte Ledekant.
 De wanden zyn bezaait met beenderen, en schonken,
 En hoofden, die door konst uit marmer zyn geklonken,
 Om 't yslyk sterfgeval te schild'ren voor elks oog.
 De droeve Melpomeên vertoont zig zelf om hoog,
 En doet, in 't heffen van een' treurtoon welbedreven,
 De hooge tranfen door haar naare galmen beeven.

Men kan de treurigheid nu leezen in 't gelaat
 Des jufferlyken stoets; geen hoffelyk sieraad
 Verfiert nu 't minn'lyk schoon: de rouw omgord de Leden:
 Het pragtig tooifel word nu met den voet vertreden.

De Faam kleet zig in 't floers, en vliegt de werreld rond,
 En meld aan yder, met een bleek besturven mond,
 Hoe zy d' Oranje Held zag uit het leven voeren,
 Een woord, dat Neêrland moest tot in de ziel ontroeren.
 'k Heb, sprak zy, wyl haar hart door droefheid was beknekt,
 Altoos de daaden van Prins WILLEM opgetelt,
 En zal, zoo lang de zon in 't oosten op zal daagen,
 Zyn' nooit volpresen lof door gantsch de werreld dragen.
 Ik weet hoe hoog hy wierd om zyne deugt geägt;
 Dat hy de glory was van zyn beroemt gellagt;

V

Nooit

*de Faam
 verkon
 digt alom
 zyne
 dood.*

154 WILLEM DE IV. ZESDE BOEK.

besluit. Nooit zal de tyd zyn' Naam uit myn geheugen flyten;
Zoo lang, tot de aardkloot zelfs zal van elkander splyten.

Einde van het zesde en laatste boek.

Drukfeilen aldus te verbeteren.

Bladzyde	9	Regel	6	staat gewaande	lees gewaander
—	27	—	1	— plofte	— plofte
—	38	—	8	— feestgenooten	— feestgenooten
—	49	—	12	— zyn	— haar
—	50	—	21	— dien	— die
—	84	—	16	— uitgêkeurden	— uitgekeurden
—	85	—	7	— van	— aan
—	89	—	2	— die	— dien
—	119	—	6	— geperst	— geprest
—	146	—	10	— der	— van

De Dichteres erkent geen Exemplaren voor de Haare,
als die zy eigenhandig ondertekent heeft.

A. G. van der Woude

Gedrukt ter Drukkerye
van
WILLEM DE GROOT.

